

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΡ.
5

ΕΤΟΣ 15^{ΟΝ}

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 19 - (740)

ΚΥΡΙΕΣ

Τὰ ἐργαστήριά μας ὅπως κάθε χρόνο καὶ φέτος θὰ παρουσιάσουν τὰ νέα Μοντέλ-λα δερινῆς Περιόδου 1938. Μὴ λησμονήτε, ὅτι ἔχομεν τὸ μοναδικὸν Μηχάνημα διὰ τὴν Ἑλλάδα:

ΡΑΔΙΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ (ΡΙΤΑ)
καὶ λειτουργεῖ χωρὶς σύρματα, ἄνευ ἡλεκτρι-
σμοῦ. Χάριν ρεκλάμας, τιμὴ τῆς Ράδιο-Περμα-
νάντ διὰ ἓνα μῆνα Δραχμὸς 150. Χημικὸν
ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ 125. Δι' ἡλεκτρισμοῦ 125.
Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμαν (BINTAN)
Πωλεῖται εἰς χῦμα.

**ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ**

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΤΗΛ. 53-277

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ἈΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχιῶν

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλι-
δρουμίου

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-
ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχα-
ναγοράς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλασσάτων
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῆς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ
Ψαρῶν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μετὰ τὸ πλησιέστερον συνοικια-
κὸν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν
ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΒΑΦΩΝ «ARTI»

1ον) Αἱ γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI» εἶναι κατασκευασμέ-
ναι εἰδικῶς διὰ τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν εἰς τρόπον ὥστε καὶ
ἡ πλέον ἀπειρος νὰ δύνανται μόνη τῆς νὰ βάψῃ ἀπόχρους
καὶ τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα.

2ον) Φόρεμα, βαφὴν μετὰ «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφει με-
τὰ τὸ πλῆξιμον ἢ μετὰ τὸν ἰδρώτα καὶ συνεπῶς δὲν διατρέχετε
τὸν κίνδυνον νὰ λερώσητε διὰ τοῦ βαφέντος φορέματος καὶ
τὰ ὑπόλοιπα φορέματά σας. Ἀπόδειξις ὅτι αἱ βαφαὶ
«ARTI» δὲν ξεβάφουν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι φόρεμα βα-
φὴν μετὰ «ARTI» ἀπαῖς τὸ ξεπλύνον μετὰ τὴν βαφὴν δὲν
ἀφίνει πλέον παρὰ καθαρὸν νερό, προτέρημα ἔπερ δὲν ἔ-
χουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

3ον) Αἱ θάφαί «ARTI» θάφουν καὶ μάλλινα καὶ βαμ-
θακερά καὶ μεταξωτά. Συνεπῶς ἂν θάψετε ἓνα μαλλοθάμ-
θακον ἢ μαλλομέταξον φόρεμα θὰ θάψῃ μετὰ ἀπὸλυτον ἐπι-
τυχίαν, διότι διὰ τῆς ἰδίας θαφῆς θὰ θάψῃ καὶ τὸ μάλλι-
νον καὶ τὸ θαμβοακερόν ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὕφασματος.
Προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

4ον) Φόρεμα βαφὴν μετὰ «ARTI» θάφεται τόσο ἐπιτυχῶς
ὥστε οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον.

Διὰ νὰ ἔχετε βεβαιότητα ὅτι ἀγοράζετε γνησίαν Γερμα-
νικὴν θάφην «ARTI» νὰ προσέχετε τὰ πακεττίδια πού θὰ
ἔχουν τὸν ὀφθαλμικὸν ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ἑμπορὸς σας ν' ἀναγράφουν
τὴν μάρκα «ARTI».

Ὁ Βορονῶφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶναι αἱ Γερμα-
νικαὶ Βαφαὶ «ARTI».

5 Μαΐου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ

ΤΟΥ ΜΠΙΝΕ ΒΑΛΜΕΡ

Ἐνα συννεφιασμένο πρωῒνὸ τῆς πε-
ρασμένης ἐβδομάδας, κρύο καὶ θροχε-
ρὸ, καθόμουνα στὸ γραφεῖο μου καὶ
δούλευα, ὅταν δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ φίλου μου «δόκτορος» Μάρκου. Ἀμέσως μόλις μπήκε
στὸ γραφεῖο μου, κατάλαβα πῶς τοῦ συνέβαινε κάτι τὸ
ἐξαιρετικόν.

Ὁ δόκτωρ Μάρκος Λωνιέ, πού ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν
ἔχει γίνει ἀκόμα δόκτωρ, μὰ οἱ φίλοι του τοῦ δίνουν αὐτὸν
τὸν τίτλο στ' ἀστεῖα, εἶναι ὁ πιὸ φλεγματικὸς ἀπὸ τοὺς μα-
θητευομένους γιατρούς. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴ φλεγματικὴ μά-
σκα του καὶ τὰ σχεδὸν σκληρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προ-
σώπου του, κρύβει μιὰ καρδιά ἀπὸ τίς πιὸ τρυφερὲς καὶ
θερμῆς.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒνὸ,
εἶχε ξαναπάρει τὸ πα-
λὸ του ὕφος τοῦ με-
γάλου παιδιοῦ, τοῦ λί-
γο ἀπλοϊκοῦ κ' αἰσθη-
ματικοῦ.

Μόλις μπήκε στὸ
γραφεῖο μου, μετὰ ῥώ-
της μετὰ φωνὴ συγκινη-
μένη:

— Ἐχεις λεφτά;
Εἴμαστε κ' οἱ δυὸ
φτωχοὶ καὶ συχνά ὁ
ἓνας βοηθοῦσε τὸν ἄλ-
λο. Ἀνοιξά, λοιπὸν, ἄ-
μέσως τὸ πορτοφόλι
μου.

— Ἐχω εἰκοσιπέντε
λουδοβίκεια. Πόσα θέ-
λεις;

— Κράτησέ τα, μοῦ
εἶπεν ὁ Μάρκος. Βά-
λε τὸ παλτό σου κι' ἔ-
λα μαζί μου. Δὲν πρό-
κειται γιὰ μένα, ἀλλὰ
γιὰ τὴν...

Γιατὶ νὰ σὰς πῶ τὸ
ὄνομα πού μοῦ ἀνέφε-
ρε; Ἡ φίλη μας αὐτὴ
πού εἶχεν ἀγαπήσει τὴ
δόξα μετὰ πάθος, κατη-
νοοῦσε πάντα ἐκεῖ-
νους πού τὴν κατα-
κτούσαν μετὰ ἄλλα μέ-
σα, παρὰ μετὰ τὴν ἀξί-
αν τῶν ἔργων τους. Θέ-
λοντας, λοιπὸν, τώρα
νὰ σὰς διηγηθῶ τὸν
συγκινητικὸν τῆς θάνα-
το, φοβοῦμαι μήπως
προσβάλω τὴν ἀγα-
πημένη τῆς σκιά, ἔλ-
λάζοντας, μετὰ τὸν τρό-
πο πού συνέβη, τὴν ἀ-
νάστην πού ἔχουμε δι-
ατηρήσει ὅλοι οἱ καλ-
λιτέχνες γι' αὐτὴ τὴν
μεγάλην ζωγράφον. Θέ-
λω κεῖνον πού σταμα-
τοῦνε ἀκόμα καὶ ση-
μερὰ μπροστὰ στίς εἰ-
κόνας, τίς τόσο δροσε-
ρῆς καὶ συγκινημένες
πού μὰς ἔδωκε, νὰ φι-
θυροῦν: «Τὶ νάγινε,
ἀρά γε; Ἰσως νὰ μὰς
ἐξανάθη μιὰ μέρα...»

Ὅταν ἐξέβρεσε τὰ τε-
λευταῖα τῆς ἔργα, ὁ
λόκληρο τὸ Παρίσι ἔ-

μεινεν ἑκατακτικὸ μπροστὰ τοὺς καὶ τὸ
ἀτελιέ τῆς, ὅπου ὁ Μάρκος, μερικοὶ
φίλοι μας σπουδαστὲς καὶ ἐγώ, εἴχαμε
τὸ προνόμιο νὰ γινώμαστε δεκτοί, πο-
λιορκήθηκε ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς φωτορεπόρ-
τερ, πού μάταια ζητοῦσαν νὰ τὴ δοῦν. Ἐκεῖνη δὲν δεχότανε
κανένα.

Τὶ ὥραία πού ἦταν κείνη τὴν ἐποχὴ! Κάτω ἀπὸ τὸ θαυ-
μαστὸ στεφάνι τῶν ὀλόχρυσων μαλλιῶν τῆς ἔλαμπε ἡ φῖνα
μορφὴ τῆς, φωτισμένη ἀπὸ τὴν ἰδιοφυΐα, πού εὐοῖσκε τέ-
λος τὴν ἱκανοποίησίν τῆς. Χωρὶς νὰ εἶναι ματαιόδοξη, εἶχε
τὴ συναίσθησιν τῆς ὀμορφίαν τῆς καὶ εὐτυχισμένη καὶ κα-
ταδεχτική, μὰς χαμογελοῦσε μ' ὅλη τὴ χάριν τῶν εἰκοσι χρό-
νῶν τῆς.

Ἀξέχαστα θράδεια!

Ἡ νεότης μας μεθοῦ-
σε δίχως ζήλεια καὶ δι-
χως καμμιὰ κακὴ σκέ-
ψιν, μπροστὰ σ' αὐτὸν
τὸν θρίαμβον. Ἄλλοι-
μονον ὅμως! Ὑστερὰ
ἀπὸ τὸν θρίαμβον, ἦρ-
θεν ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ
ἀναζήτησις τῆς τελειό-
τητος.

Τὸ φθινόπωρο, που-
λῶντας μερικοὺς πίνα-
κές τῆς, ἔφυγε γιὰ τὴν
Ἰταλία, γιὰ νὰ κἀνῃ
ἓνα προσκύνημα στὰ
μεγάλια καλλιτεχνικά
κέντρα. Τῆς ἦσαν ἀ-
παραίτητο, ἔλεγε, νὰ
διαπαιδαγωγηθῇ, νὰ
καλλιεργηθῇ. Ἰσως νὰ
μὴν ἔφυγε μονάχη τῆς.
Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μιλή-
σω γι' αὐτό. Ἐξ ἁλ-
λου μὰς ἔγραψε: Ὑ-
στερὰ ὅμως τὰ γράμ-
ματά τῆς γίνανε πιὸ
σπάνια καὶ τὴν Ἀνοι-
ξὶ δὲν ἐξαναγύρισε.

Ὁ τύπος εἶχεν ἐκ-
φράσει τὴν ἐκπληξί-
ν του, πού δὲν δοῦκε κα-
νένα ἔργο δικό τῆς
στὴν ἐτήσια Ἀνοιξιά-
τικὴν Ἐκθεσὶ. Ἐκεῖνη
εἶχε σωπάσει. Ἐμεῖς
ὅμως δὲν τὴν ἐξενού-
σαμε, ἀλλὰ ἡ ζωὴ κυ-
λοῦσε καὶ ἀρκετὲς ἐ-
βδομάδες δὲν εἴχαμε
μιλήσει γιὰ κείνη. Καὶ
τώρα, κείνη τὸ συνα-
φισμένο πρωῒνὸ, κα-
θὼς θαδίζομε στὴν οὐ-
νοκίαν Μονπανσᾶς, ὁ
Μάρκος μὲς διηγάτω-
νε πῶς ὁ θάνατός ἐ-
κείνης φτωχούτσικης τῆς
ὁδοῦ Γκράν-Σωμιέρ,
εἶχε πᾶει νὰ τὸν συ-
ναντήσῃ, γιὰτὶ εἶχε
εἶρε πᾶν στὸ τραπέ-
ζι μὴς ἐτοιμοθάνατης
νοικοκυρᾶς τοῦ ἑνὸς
φάκελλο ἀπευθυνόμε-
νο στὸν δόκτορα Λω-
νιέ, ἑνὸς φάκελλο ἀ-
δειανό. Ἡ ἐτοιμοθάνα-
τὴ αὐτὴ ἦταν ἡ φίλη

Ἡ Ἀνοιξίς

(Πίναξ τοῦ Οὐλσον Ραμμέλ)

μας!

Ο Μάρκος είχε ανακρίνει τον θυρωρό και είχε μάθει πώς η φίλη μας είχε εγκατασταθεί σε κείνο το σπίτι, έξω μάλιστα προσηύχεται, σ' ένα άθλιο δωμάτιο, πώς δεν είχαν ύπνωση, ούτε καμιά γυναίκα να την περιποιηθεί, πώς δεν έβλεπε κανένα, πώς δεν δέχονταν κανένα μοντέλλο και δεν έβγαίνει παρά μόνο την νύχτα.

Και καθώς δεν μαγειρεύει στο διαμέρισμά της, είχε πη ό θυρωρός, πρέπει να πιστέψουμε πώς δεν έτρωγε, παρά μόνο μία φορά την ημέρα, όταν έτρωγε... Κ' ήταν τόσο αδύνατη, όταν είχαν έρθει, κύριε! Κι' έβγαζε μ' έναν τέτοιο τρόπο, που σπαράζονταν η καρδιά σου να την ακούσεις... Τώρα μία εβδομάδα είχαν αρχίσει να μη θγαίνι ούτε το θράδυ, και σήμερα το πρωί η γυναίκα μου ανέβηκε στο δωμάτιό της και τη βρήκε έτοιμοθάνατη...

Βαδίζοντας γρήγορα για το σπίτι της, ο Μάρκος κι' εγώ, αναρωτιώμαστε πώς είχε πέσει η φίλη μας τόσο χαμηλά. Η αλήθεια είναι πώς ποτέ δεν φαινόταν πλούσια, μάλιστα δεν έδειχνε καθόλου πώς ζούσε με μιζέρια. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε την αιτία αυτής της καταπτώσεώς της. Χωρίς αμφιβολία, να, δίχως καμιά αμφιβολία, θαχε κάποιον σύντροφο στο ταξίδι της στην Ιταλία. Μά κανείς δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτό...

Ο θυρωρός, που μας είχε ειδοποιήσει, μας δέχτηκε στην είσοδο μιας σκοτεινής αλλής και μας ώδήγησε σ' ένα μικρό περίπτερο, στο θάθος. Πέρασαμε έναν στενό διάδρομο και μπήκαμε στο διαμέρισμα της φίλης μας. Τά γκρίζα παραπετάσματα σκέπαζαν τα τζάμια. Έτσι όλο το δωμάτιο ήτανε θυρισμένο στο μισοσκόταδο. Μπαίνοντας μέσα, ακούσαμε κάποιον που άναπνεε ήσυχά-ήσυχά και σε λίγο, όταν τα μάτια μας συνηθίσανε στο μισοσκόταδο, είδαμε τους τέσσερες γυμνούς τοίχους του δωματίου και σε μια γωνιά, πάνω σ' ένα ντιβάνι, μετασχηματισμένο σε κρεβάτι, τη φίλη μας... το φάντασμα της φίλης μας. Τα χρυσά μαλλιά της, που είχαν διατηρήσει το έαυμάσιο χρώμα τους, έδειχναν, με την αντίθεση της μορφής που πλασίζοναν, πιο πολύ αδύνατομένο το άπλωστομένο της πρόσωπο. Ήταν εκείνη, η φίλη μας, αυτή η έρειπωμένη γυναίκα; Ήταν εκείνη;... Η καρδιάς μας σφίχθηκαν και δεν μπορούσαμε να πλησιάσουμε αυτήν την δυστυχισμένη, που αγωνιούσαν εκεί μπροστά μας.

Μά σε λίγο εκείνη μιάνοιξε τα μάτια της και αυτό μας έδωσε θάρρος, αν και δεν μας είχε δη καθόλου να της μιλήσουμε. Πλησιάσαμε προς το μέρος της. Κηλίδες αίματος φαινότουσαν πάνω στα σεντόνια — ώραια σεντόνια, στολισμένα με δαντέλλες, που ποιος ξέρει με πόσες θυσίες θά τάχε διαφυλάξει!

Μας άκουσε και αναγνωρίζοντας τη φωνή μας, ψιθύρισε:

— Σεΐς;... "Ω! Είναι πολύ ευγενικό από μέρους σας... πολύ ευγενικό!...

— Δεν είπα τίποτ' άλλο. Άγχομαχούσε και τα χείλη της ήταν πανιασμένα.

Τότε, ενώ ο Μάρκος την ακροαζόταν, έκανα μερικές βόλτες στο δωμάτιο. Δεν είχε άλλα έπιπλα, από μια καρέκλα, ένα τραπέζι, όπου θρισκόταν η παλέττα της, ύψη άκόμια και τα εγκαταλειμμένα πινέλλα και στα πόδια του τραπεζιού ένας καθρέφτης, ένας μεγάλος καθρέφτης, και κοντά του ένα καθαλέτο, πάνω στο οποίο παρατήρησα αναποδογυρισμένο, το πλαίσιο ενός μεγάλου πίνακα. Στάθηκα εκεί μπροστά κι' άρχισα να ονειροπολώ...

Τι μπορούσε να ήταν το τελευταίο έργο αυτής της ζωγράφου, που την είχα τόσο θαυμάσει, το έργο αυτό, το ζωγραφισμένο δίχως μοντέλλο, στους τελευταίους μήνες της δυστυχίας της;

Ο Μάρκος ήρθε προς το μέρος μου. Πλησιάζει το τέλος, μου είπε. Φτάσαμε ακριβώς πάνω στην ώρα, για να μην πεθάνει μονάχη της...

— "Ω! Μάρκο, δοκίμασε κάθε μέσο για να την σώσεις! ψιθύρισε.

Σήκωσε μ' απελπισία τα χέρια του.

Ο θυρωρός στεκότανε στο κατώφλι και μας κυττούσε.

Ο Μάρκος πήγε τότε προς το μέρος του και του έδωσε χαμηλόφωνα, μερικές διαταγές.

— Το έκανα για να τον απομακρύνω, μου είπε, γυρίζοντας, γιατί ό,τι κι' αν κάνω, δεν θα ώφελήσει τίποτα. Η δυστυχισμένη φίλη μας πεθαίνει από φυματίωση και το τραγικότερο από αστία.

Πλησιάσαμε πάλι στο κρεβάτι της.

Εκείνη άρχισε ν' άναστενάζει.

Για ν' άναπνεύσει, άνασκηκωνότανε λίγο, ενώ με το στόμα μισάνοιχτο, άγωνιούσε. Την ύποστηριξα με τα χέρια μας.

Σε λίγο ψιθύρισε:

— Το παράθυρο... Το παράθυρο...

Έτρεξα άμέσως και τράβηξα τις κουρτίνες.

Το χλωμό γκρίζο φως του συννεφιασμένου πρωινού χύθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Μάρκος πλησίασε κ' ύποστηριξε πάνω στο στήθος του τη φίλη μας.

Εκείνη φάνηκε τότε σαν να ήσυχάζε κάτω.

Μά ξαφνικά, άπλωσε το χέρι της προς το πλαίσιο του αναποδογυρισμένου πίνακα.

Μά δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε άμέσως τί ήθελε. Τότε, χωρίς να ξέρω αν θα την ευχαριστούσα, πήρα το πλαίσιο και το κράτησα άντικρυ της.

Ένα ευτυχισμένο χαμόγελο, που άνθισε στο πρόσωπο της έτοιμοθάνατης, συνώδεψε αυτήν τη χειρονομία μου.

Μά η φυσιογνωμία του Μάρκου πήρε μια τέτοια έκφραση άγωνίας, ώστε γύρισα τον πίνακα, για να τον κυττάω κι' εγώ με τη σειρά μου.

Η εικόνα αυτή ήταν άτέλειωτη άκόμα, μάλιστα αρκετά φωτεινή και ζωντανή, και παρίστανε το πορτραίτο μιας γυναίκας, ντυμένης με πολύτιμα ύφασματα, το πορτραίτο εκείνης που όλόκληρο το Παρίσι, δέκα χρόνια προηγουμένως είχε μείνει μπροστά της με θαυμασμό και έκσταση, το πορτραίτο της φίλης μας, στον καιρό της μεγαλύτερης άμορφιάς της.

Πώς να περιγράψω τη συγκίνησή μου νοιώσαμε τότε;

Άμέσως τα κατάλαβα όλα... Τις άτέλειωτες έβδομάδες της δυστυχίας, που ή πείνα και η άρρώστεια την κατέτρωγαν, η άμοιρη φίλη μας, ποζάροντας μπροστά σ' αυτόν τον καθρέφτη, είχε ζωγραφίσει την ώραία εικόνα του παλιού έαυτού της.

Και τώρα χαμογελούσε σ' αυτήν την εικόνα, χωρίς θυμό, χωρίς να λυπάται, δίχως παράπονο...

Όταν έκλεισε τα μάτια της, για να μην τα ξαναανοίξει πια ποτέ, αυτήν την εικόνα πήρε μαζί της στον Άλλον Κόσμο.

Και μεΐς, γονατισμένοι μπρος στο κρεβάτι της, κλάγαμε τη χαμένη όμορφιά της...

BINET — VALMER

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Όποιος αγαπάει ή δεν ύποπτεύεται τίποτε ή ύποπτεύεται τα πάντα.

Λίγοι είναι οι άνθρωποι, που δεν ντρέπονται για τον έρωτά τους, όταν τους περάσει πειά. Σ τ α ν τ ά λ Παράφορος έρωτας θέλει συχνά κανείς, τέλειες φιλίες σπανίως.

«Άφες αυτοίς, ού γάρ οΐδαισι τί ποιοῦσι»! "Ετσι άρχισε το κήρυγμά του ένας ιεροκήρυκας σε κάποιον γάμο.

Ο έγωισμός της γυναίκας είναι πάντοτε για δύο. Κυρία ντ έ σ τ ά ε λ

Ο έρωτας παίρνει το μυαλό εκείνων που έχουν και δίνει μυαλό σ' όσους δεν έχουν.

Λ α ρ ο σ φ ο υ κ ω Στόν έρωτα συμβαίνει ό,τι και στον πόλεμο. Άμα ένα φρούριο άρχισι τις διαπραγματεύσεις, κοντεύει να πασοδοθ ή Μ α ρ γ α ρ ί τ α ν τ έ Β α λ ο ά

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

Παλαιά ποσονάμια θεάτων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κλπ. κλπ. σε Ικανοποιητικές τιμές. Πληροφορίες κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3 — 8 μ. μ.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ.

ΕΠΙΛΕΞΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Δύο φίλοι έπιστρέφοντας από ένα γλέντι τις πρωινές ώρες τύφλα στο μεθύσι, συζητούσαν στον δρόμο αν εκείνο το μεγάλο άστρο που θάλεπαν στον ούρανό, ήταν ήλιος ή φεγγάρι!

— Έγώ σου λέω πώς είναι φεγγάρι! Έλεγε ο ένας.

— Ηλιος είναι! έπέμενε ο άλλος.

Επί τέλους συνάντησαν έναν τρίτο διασάθη του έξήγησαν την διαφωνία τους και του ζήτησαν τη γνώμη του. Άτυχώς όμως κι' εκείνος θρισκόταν στην ίδια κατάσταση μ' αυτούς. Κι' άφου κύταξε σκεπτικός τον φωτεινό δίσκο πάνω στον ούρανό, τους είπε ευγενέστατα:

— Να με συγχωρείτε, κύριοι... αλλά εγώ είμαι ξένος σ' αυτά τα μέρη!

Ένας προοδευτικός πάστορ μιας έργατικής συνοικίας του Μάντσεστερ, είχε κρεμάσει στα κάγκελλα του μανδρατοχίου της εκκλησίας την ακόλουθη έπιγραφή:

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ

ΚΑΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ

ΚΑΛΙΤΕΡΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του, όταν την άλλη μέρα κίόλας παρατήρησε, ότι η χριστιανική αυτή έπιγραφή που άπειθυνόταν στους ένορίτας του, ήταν συμπληρωμένη με την έξής φράση:

Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΣΑΣ ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Ο άστυνομικός σταθμάρχης μιας μικρής έπαρχιακής πόλεως μαζί με το έπίσημο έπάγγελμά του, έξασκούσε και το έπάγγελμα του κτηνιάτρου, το όποιο είχε άρκετη γνώσι και πείρα. Μία νύχτα λοιπόν, που το τηλέφωνο του γραφείου του χτυπούσε έπίμονα πήρε το άκουστικό ή γυναίκα του.

— Είναι εκεί ο άστυνομικός σταθμάρχης; ρώτησε μια παραγμένη φωνή.

— Θέλετε τον σύζυγό μου υπό την ιδιότητα του κτηνιάτρου ή του άστυνομίου; ρώτησε ή γυναίκα.

— Και για τις δυο δουλειές, κυρία, ήταν ή άπάντησις. Ο σκύλος μας είναι άρρωστος και μέσα στο σπίτι θρίσκει αυτήν τη στιγμή ένας... λωποδύτης!

Το πατρικό έπίδομα ενός σπουδαστού είχε έξαντληθι πράγμα που άνάγκασε τον νεαρό σπάταλο να γράψη του

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Την παρελθούσαν έβδομάδα έτελέσθησαν οι γάμοι του κ. Σ. Βασιλοπούλου μετά της διδος Νίτσας Παπαγρηγορίου. Είς τους νεονύμφους εύχονται κάθε εύτυχία.

Ν. Κ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο κ. Δημ. Μηλιάκης, τραπεζίτικός ύπάλληλος και ή δις Καλλιόπη Α. Σπουροπούλου έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου.

Εύχομαι ταχείαν την στέψιν.

Ε. Φ.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΠΑΝΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, Λάρισα. — Πρέπει να παχύνετε άκόμη τέσσερες δκάδες για να έρθετε στο κανονικό σας θάρος. Στην άδυναμία σας αυτήν όφείλονται ή ρυτίδες σας και ή έλλιπής ανάπτυξις του στήθους. Κάτω από τα μάτια δάξτε την έξής κρέμα:

Lanoline	35 gr.
Eau de Brocchieri	15 gr.
Baume de la Meque	5 gr.

Το πρόσωπό σας να το περιποιηθε ως έξής: Τό θράδυ άλειψετε το με Σκιν - φούντ του Ζωρς και χτυπάτε το έλαφρά έως ότου κοκκινίση. Κατόπιν άφαιρείτε την κρέμα μ' ένα θαμβάκι με λισούν Σκιν - τόνικ. Τό πρωί πλυθήτε με χλιαρό νερό, περάστε στο πρόσωπό σας λίγη κρέμα, κατόπιν θάψτε του επί 2—3 λεπτά κομπρέσες με ζεστό νερό και μετά περάστε από πάνω του ένα κομμάτι πάγου τυλιγμένο σ' ένα τουλπάνι, όπου να αισθανθήτε το πρόσωπό σας κρύο. Ξεπλυθήτε με νερό κρύο και σφουγγισθήτε πολύ μαλακά.

ΑΝΘΟΣ ΤΥΡΝΑΒΟΥ. — Και ή τρεις αίτιες που μου άναφέρετε συνετέλεσαν εις το να χαλάση το δέρμα σας, ιδίως όμως ή έλονοσία. Φροντίστε να άνακτήσετε άπολύτως την όγεια σας, κάνετε όγιεινό δίτο, στο ύπαιθρον και σιγά-σιγά θα επανέλθη το χρώμα σας. Για να λευκάνη το δέρμα σας προς το παρόν πλένετε το μ' ένα κροκάδι άογού χτυπημένο με μία κουταλιά γάλα άδραστο κρύο. Άλείψετε το πρόσωπό σας άφίνετε ώσπου να ξεραθή και τότε ξεπλένετε με νερό χλιαρό στο όποιον προσθέτετε λίγες σταγόνες θεικής. Χρησιμοποιείτε έπίσης την έξής κρέμα, την όπαια πρέπει να σας φτιάση ένας καλός φαρμακοποιός

Lanoline auhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	10 gr.

Ε. Α. Ι. Τό τρίψιμο που μου άναφέρετε όφελει πολύ, αλλά πρέπει να γίνεται σε δέρματα συνηθισμένα. Για σας προτιμότερο θα ήταν να πάρετε μία ρίζα θαλασσινή, από αυτές που πουλούν στα φαρμακεία, με την όπαια να σαπουνίσετε. Κατόπιν, άφου ξεπλυθήτε με κρύο νερό πριν σφουγγισθήτε, να θάψετε στο χέρι σας μία χούφτα μποράτ ντ έ σούντ και μ' αυτό να τρίβετε όλο σας το σώμα. Έάν το χρώμα του δέρματός σας είναι ύποκρίτινο, δεν μπορεί να γίνει λευκό, μπορεί όμως να γίνει λείο και άπαλό.

ΕΛΒΑΝ, Σύνταρα. — Για τους λειχήνες να ξεπλένετε το πρόσωπό σας με άραιό χλιαρό φασκόμηλο και να καταργήσετε τελείως το σαπούνι. Κατά τα λοιπά κάνετε τη μάσκα που συνιστώ παραπάνω στο "Άνθος Τυρνάβου". Άν δεν έχετε κρέμα κάνετε μασάζ στο πρόσωπό σας με φρέσκο βούτυρο (ανάλατο φυσικό). Τα μαλλιά σας να τα κάνετε ένα ρουλό γύρω-γύρω, έρχοντας από το ένα αυτί και τελειώνοντας στο άλλο, θα στρίψετε τα μαλλιά προς τα μέσα και θα τα στερεώνετε με βουρκέτες. Σας συγχαίρω που έργασθε με τόσο θάρρος στην άποιακουμένη αυτή γωνιά της πατρίδος μας και είμαι στην διάθεσή σας για ό,τι θέλετε.

ΦΑΩΡΕΝΤΙΑΝ. — Στείλτε μου τα μέτρα σας (στάση, ύψος, θάρος και όλες τις περιμέτρεις). Μόνον έτσι θα καταλάβω τί ένοείτε λέγοντας πως είστε άντικανονική.

ΛΕΑΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, Κων/πολη. — Άν είστε στις Άθήνας θα σας συστήσω να άφαιρέσετε τις τρίχες με ηλεκτρόλυση, αλλά στην Κων/πολη δεν γνωρίζω δυστυχώς κανέναν ειδικό. Πηγαίνετε και σε κανένα γιάτρο ένοκρινολόγο ή γυναικόλογο, γιατί μπορεί αυτή ή έσσηκή τριχόλυα να όφελεται σε παθολογικά αίτια. Προς το παρόν σας συστήω να δάψετε τις τρίχες σας με όξινος διπλό, για να ελατθώνουν και να μη φαίνονται ή να τις άφαιρήτε μ' ένα μίγμα από ίσος μέρη άχάρης, λεμονιού και νερού, τό όποιο να ζουώνετε, ώστε να νίνη σαν μασίχο, τό άπλώνετε άπάνω στις τρίχες και τό τράβητε πριν ξεραθή.

ΜΕΛΑΧΡΟΪΝΟΥΑΝ, Σ... — Για τους λευκούς διαβάστε τί ένοείτε παραπάνω στην "Έλδα".

Η ΕΛΙΣ ΣΑΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΕΙΝΑΙ ευχάριστο πράγμα να είναι κανείς πλούσιος στην Αμερική. Μά είναι σωστή τραγωδία να είναι θαυόπλουτος, πολυεκατομμυριούχος. Πολλές φορές μάλιστα, οι Αμερικανοί Κροϊσσοί καταλήγουν στις φυλακές του Σινκ-Σινκ για τις πιο παράξενες και τις πιο πρωτοφανείς αιτίες. Έ, λοιπόν, μία τέτοια ακριβώς ήταν και η περίπτωση του Τζαίκου Μπέννεντ.

Ο Τζαίκου Μπέννεντ, ο ευτυχής γιουός του «Βασιλέως» του χρυσού, αρραβωνιάστηκε μία μέρα την Τζόαν Σμίθ, την κόρη του «Βασιλέως» του καπνού, με τον πιο περίεργο τρόπο. Οι δυο αυτοί νέοι δεν είχαν ρωτήσει ακόμη την καρδιά τους, όταν άρχισαν να διαβάζουν στο «Σάντ» στο μεγαλύτερο κοσμικό περιοδικό της Νέας Υόρκης, όλες τις φάσεις του «τρυφερού ειδυλλίου» τους. Έκατομμύρια δόκλιντρα αναγνωστών ήξεραν απ' έξω όλες τις λεπτομέρειες του έρωτός τους! Μά ποιοι έρωτός τους; Ο Τζαίκου και η Τζόαν ήταν δυο άθωα παιδιά με αγνές σκέψεις που έπαιρναν τη ζωή μ' ένα πολύ εύθυμο τρόπο. Είχαν πάντα το χαμόγελο στα χείλη. Γι' αυτό, ύστερ' από μία παρτίδα τένις, η Τζόαν άκούμπησε το λευκό της χέρι στον ώμο του καλού φίλου της και τον ρώτησε:

— Τζαίκου, είδες το τελευταίο φύλλο του «Σάντ»;

— Το είδα! της απάντησε έκείνος, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρο γέλιο. Το είδα... και μ'α την αλήθεια, δεν πρέπει να διαψεύσουμε αυτό το εξαιρετικό περιοδικό!

Κι' έτσι, με το χιούμορ αυτό, εξωμολόγηθηκε τον έρωτά του στη φίλη του. Ήταν μία πρωτότυπη έρωτική εξομολόγηση, χωρίς ρομαντισμούς και αισθηματικότητες.

Την άλλη ημέρα όμως τα λόγια αυτά, που ήταν προωρισμένα μόνο για το αυτί της Τζόαν, δημοσιεύονταν ως τίτλος της ειδήσεως των αρραβώνων τους σ' όλες τις μεγάλες εφημερίδες. Ο Τζαίκου και η Τζόαν γέλασαν πάλι κι' αρραβωνιάστηκαν σ' αλήθεια, ύστερ' από λίγες ημέρες. Οι δημοσιογράφοι εξακολούθησαν να φέρνουν στο φως όλα τα μυστικά τους, όλη την ιδιωτική ζωή τους. Δημοσίευσαν συνεπώς με τους γονείς τους, δηλώσεις του παππού τους, φωτογραφίες της γιαγιάς τους κι' ένα σωρό περιγραφές της «ημέρας» τους, από την ώρα που ξυπνούσαν ως την ώρα που έπεφταν να κοιμηθούν. Μερικοί μάλιστα έφθασαν στο σημείο να περιγράφουν και τα όνειρά τους.

Μά το κακό δεν σταμάτησε εδώ πέρα. Μετά τους αρραβώνες, άρχισαν η είδησεις για τον γάμο τους. Έτσι έμαθαν πότε θα παντρευόντουσαν — χωρίς εκείνοι να έχουν δώσει ακόμα την ημέρα —, σε ποιά εκκλησία θα γινόταν ο γάμος τους και πού θα πήγαιναν για να περάσουν τον μήνα του μέλιτος. Η Τζόαν πάλι έμαθε — πάντα από τις εφημερίδες — πώς θα ήταν το νυφικό φόρεμά της, ποιός ράφτης θα της το έφτιαχνε, τί κοσμήματα θα φορούσε και πώς θα είχε χτενίσει τα μαλλιά της. Επίσης, έμαθε ποιους καλεσμένους θα είχε στον γάμο της και τί δώρα θα έπαιον από τους φίλους της.

Η φαντασία των δημοσιογράφων ωργιάζε. Ο Τζαίκου και η Τζόαν ήταν τα «χαϊδεμένα παιδιά» της ημέρας. Αυτό έσημαινε, ότι δεν είχαν δικαίωμα να διαψεύσουν τίποτε. Αν τολμούσαν να διαμαρτυρηθούν για κάτι, κινδύνευαν να χάσουν την αγάπη και την συμπάθεια της κοινής γνώ-

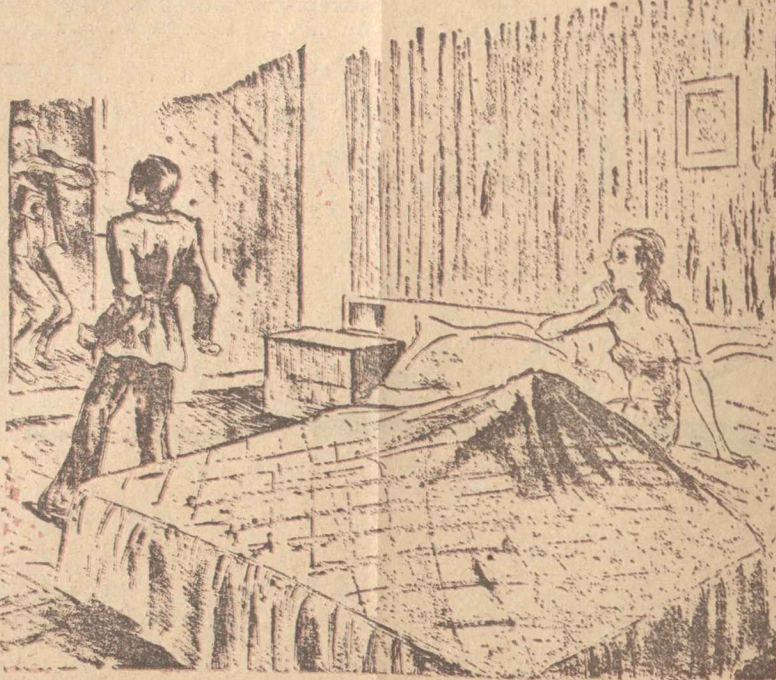
μης, που με μία αφάνταστη περιέργεια παρακολουθούσε το «ρομάντσο» της ζωής τους.

Την ημέρα των γάμων τους, λοιπόν, δημοσιογράφοι και φωτορεπόρτερ δεν τους άφησαν ήσυχους ούτε μία στιγμή. Ύστερ' από αναρίθμητες πόξες μπροστά σε χιλιάδες φωτογραφικούς φακούς, ύστερ' από δηλώσεις στις εφημερίδες όλης της Αμερικής, ύστερ' από «λίγα λόγια» μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου, ο Τζαίκου τέλος κατάφερε να παρασύρει την Τζόαν σε μία γωνιά και να της ψιθυρίσει στο αυτί:

— Είναι ώρα να το δίνουμε!... Τζόαν, αγάπη μου, δώλε το νυφικό σου και φόρεσε ένα απλό φορεματάκι κι' ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, για να μη σε γνωρίσει κανείς.

Κάτω από τη σκόλα της υπηρεσίας θά περιμένη ένα κλει στο κίτρινο αυτοκίνητο. Κάθισε δίπλα στον οδηγό και φίλησέ τον στο μάγουλο. Ο οδηγός αυτός θα είναι εγώ θά φύγουμε σαν αστραπή για να περάσουμε την νύχτα του γάμου μας μόνοι, μόνοι!...

Η καρδιά της Τζόαν σκίρτησε από τη χαρά. «Α! Έπ' τέλους! Θά έμεναν μόνοι, για να χαρούν όπως ήθελαν τον τρυφερό έρωτά τους.

Ο Τζαίκου τότε, τυφλός από τη λύσσα του...

Σε λίγο λοιπόν, κρυφά απ' όλους, έγιναν άφαντοι με το κίτρινο αυτοκίνητο. Κι' έτσι, κατά τις έξη ή ώρα το θράδυ, έφθασαν σε μία εξοχική θάλασσα, όπου ο πατέρας της Τζόαν περνούσε το Σαββατοκύριακό του, όταν πήγαινε για ψάρεμα.

Οι δυο σύζυγοι ήταν πανευτυχείς. Έκαναν ένα ωραίο περίπατο στη θάλασσα με μια υπέροχη άμαξομακτο κι' έπειτα γύρισαν και δείπνησαν με όρεξη. Ήσαν μπάνια σε λίγο τους ξάλισε.

Μου φαίνεται πως σ' αγαπάνε τοελλά, παρόφορα! ψιθύρισε του Τζαίκου η Τζόαν που είχε γίνει άξαφνα αίσθηματική.

— Αμ' εγώ! της απάντησε ο νέος.

Κι' έπειτα έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο για να φορέσει μία μεταξωτή πυτζάμα.

Σε λίγο, οι δυο σύζυγοι μιλούσαν τρυφερά καθισμένοι στα πόδια του κρεβάτι. Η μοναξιά τους ήταν γι' αυτούς το πολυτιμότερο πράγμα που υπήρχε στον κόσμο. Κάθε λεπτό της ώρας τους φαινόταν ιερό, πανάγιο, αποκλειστικά δικό τους, ιδιοκτησία τους.

Ο Τζαίκου δακρύνοντας από την αλήθινή εκείνη ευτυχία, έσφιξε στην αγκαλιά του με πάθος την ωμορφη γυναίκα του. Έπειτα, δειλά, χλωμιάζοντας, τη φίλησε πολλή ώρα στο στόμα. Μά η σιωπή εκείνου του πρώτου συζυγικού φιλιού τους ταράχτηκε άξαφνα από ένα παράξενο θόρυβο.

Θά έλεγε κανείς πως κάποιος εκεί κοντά κορντίζε διάκοπα ένα ρολόι. Ο Τζαίκου, οσπισμένος, σήκωσε το κεφάλι έσπρησε το αυτί κι' άρχισε να κυττάζει τριγύρω του. Όπως ήταν σπουδαίος κυνηγός, είχε μία εξαιρετική ικανότητα να ανακαλύπτει από πού έρχόταν ο παραμικρός θόρυβος. Κατάλαβε λοιπόν, ότι εκείνο το αδιάκοπο «κουούτι-κουούτι» του ρολογιού έβγαίνει μέσα από το ντουλάπι. Τότε, στο φύλλο του ντουλαπιού και σε ύψος 1,70 είδε μία μικρή στρογγυλή τρύπα, μέσα από την οποία άστραφε κάτι σαν κρύσταλλο.

Η Τζόαν που παρακολουθούσε τη ματιά του, έριξε έκείνη τη στιγμή μία κραυγή τρόμου. Πάγωσε ολοκληρή έ-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΣΤ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Κράσμαν θρισκόταν μόνος στο «ιδιαιτερο», όταν ο Ντίκ κι' ο Μπίλ μπήκαν μέσα. Απασχολημένος καθώς ήταν από το φτωχικό του δείπνο, δεν έδωσε την παραμικρή προσοχή στην άφιξή τους.

— Έ! Τόμ! περηφάνεια που την έχεις! του φώναξε ο Μπίλ. Δέ μιλάς στους παληούς σου φίλους;

— Μπα; Έσύ 'σαι, Μπίλ!... Πότε θγίλεις απ' τη φυλακή...

— Βγίκα από τη φυλακή, απάντησε ο Μπίλ, σήμερα το πρωί και χωρίς πεντάρα στην τσέπη. Δόξα σοι ο Θεός που η γυναίκα μου τα κατάφερε να ζη με τα παιδιά, όσο ήμουν μέσα. Άλλοιώς, ούτε κι' εγώ δεν ξέρω τί θα γινόμαστε όλοι μας...

— Κι' εγώ είμαι απένταρος, είπε ο Τόμ Κράσμαν. Βγίκα από το νοσοκομείο χωρίς δίλεπτο. Κι' ο κάπελας δεν κάνει ούτε πεντάρα πίστωσι...

— Έ! Ο Θεός θά μ'ας βοηθήσει, είπε ο Ντίκ. Άκριβώς εγώ κι' ο Ντίκ ήρθαμε εδώ γιατί έχουμε κάποια «δουλειά» να κάνουμε μαζί.

Μόλις ο Κράσμαν άκουσε τη λέξη «δουλειά» το πρόσωπό του έλαμψε. Καί, τεντώνοντας τ' αυτιά του, άκουσε όσα ο Ντίκ κι' ο Μπίλ του είπαν με σιγαλή φωνή.

Είχε ζημερώσει πειά, όταν ο Μπίλ άφησε τον Κράσμαν και τον Ντίκ στο καταγώγιο και ξαναγύρισε σπίτι του. Προηγούμενος πέρασε από την αγορά και με μερικές πέννες πο υτού είχε δανείσει κάποιος φίλος του αγοράσε πένν' έξη ρέγγες για το γεύμα.

Όταν μπήκε στη σοφίτα, όπου κατοικούσε, η γυναίκα του τον υποδέχτηκε με θρισίες και θλαστήμιες, γιατί είχε περάσει την νύχτα του στην ταβέρνα.

Αν δεν ήταν μεθυσμένος, θά έσκυβε ίσως το κεφάλι του μπρός στη μανία της μέγαιρας.

Πό το φόβο της κι' άρχισε να τρέμη σπασμωδικά, ψιθυρίζοντας:

— Τζαίκου, αγάπη μου, είναι ένας γκάγκστερ!... Θεέ μου! Θά μ'ας σκοτώσει!...

Ο Τζαίκου συλλογίστηκε το ίδιο πράγμα. Συγχρόνως όμως συλλογίστηκε ότι μέσα στο ντουλάπι μπορούσε να ήταν και κανένα καταχθόνιο μηχανήμα!...

Τρελλός από τη φρίκη του και την άπογνωσι, πήδησε κάτω από το κρεβάτι, έτρεξε στο ντουλάπι και το άνοιξε.

Από μέσα τότε θγίκε ένας άνθρωπος που είχε κρεμασμένη στο στήθος του μία μικρή κινηματογραφική μηχανή!

— Είμαι ο φωτορεπόρτερ του «Οθθαλμού του Κόσμου»! Είπε του Τζαίκου, οσπισμένος. «Ήθελα να σ'ας τραβήξω μερικά πρωτότυπα «ένσταντανέ»!...

Η Τζόαν, με μία σπαρρακτική κραυγή, έπεσε πρὸς τὰ πόδια λιπόθυμη. Ο Τζαίκου τότε, τυφλός από τη λύσσα του, άρπαξε την κινηματογραφική μηχανή κι' άρχισε να χτυπάει αυτήν στο κεφάλι τον φωτορεπόρτερ.

Από τις μετωπικές γωνίες της, έξαφνα, έξασχε τον κρόταφο του παλαιόκατου. Ο Τζαίκου τον είδε τότε να σωριάζεται μπροστά στα πόδια του αναίσθητος! «Ήταν νεκρός!...

Αυτό το τραγικό τέλος είχε το ειδύλλιο του Τζαίκου και της Τζόαν. Ο Τζαίκου σήμερα θρισκεται στις φυλακές του Σινκ-Σινκ κι' η Τζόαν είναι μισοτρελλή σε μία νευρολογική κλινική της Νέας Υόρκης.

Έκείνοι που είχαν δημιουργήσει την ευτυχία τους οι ίδιοι είχαν φέρει και την τρομακτική καταστροφή τους.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Γιατί ο άνθρωπος αυτός που δεν τον τρόμαξαν τὰ πιο φριχτά έγκλήματα, φοβόταν τη σύζυγό του.

Μά το κρασί του ε'χε άναψαι και στις θρισίες της μέγαιρας απάντησε με άλλες θρισίες. Στο τέλος, αφρίζοντας απ' την οργή του, της κατάφερε μερικές τρομερές γροθιές και τη σώρισε, σχεδόν αναίσθητη, κάτω.

Κατόπιν κάθισε ήσυχος κοντά στη φωτιά για να ετοιμάσει το γεύμα του, χωρίς να δίνει την παραμικρή προσοχή στα δυο παιδιά του που είχαν σηκωθεί, κι' έκλαιγαν πικρά, μαζεμένα σε μία γωνία.

Πέρασαν λίγα λεπτά και η μέγαιρα άνασηκώθηκε με δυσκολία. Τὰ χαρακτηριστικά της ήταν αλλοιωμένα από τη λύσσα που έβραζε μέσα της και τὰ χείλη της πελιδνά. Δεν τόλμισε όμως να ξερεθείση περισσότερο τον σύζυγό της, άν και η οργή της ζητούσε εκδίκησι.

Κύτταζε γύρω της και φαινόταν σαν να σκέφτεται. Έξαφνα, σε μία στιγμή, είδε τὰ παιδιά της και τὰ μάτια της έλαμψαν άγρια... Θά ξεσπούσε σ' εκείνα.

Πράγματι, ώρμησε σαν ύαινα από δυστυχισμένα αυτά πλάσματα.

Ο Χάρρις, το άγόρι, προσπάθησε όπως πάντα να καλύψει με το σώμα του το ίσχνό κορμάκι της αδελφής του και τὰ γροθιοκοπήματα της μέγαιρας άρχισαν να πέφτουν επάνω του αλλεπάλληλα.

Η τερατώδης εκείνη μητέρα ήταν τρομερή, αλύπητη.

Χίλιες φορές ως τότε η μέγαιρα είχε δειρει τὰ παιδιά της με τον ίδιο φριχτό τρόπο, χωρίς ποτέ ο σύζυγός της να την έμποδισή.

Τώρα όμως ο Μπίλ, έρεθισμένος καθώς ήταν, αίσθανόταν έναντίον της τρομερό μίσος κι' άναζητούσε περίστασι για να την εκδικηθή.

Σηκώθηκε λοιπόν και φώναξε:

— Έλα! Άφησε τὰ παιδιά ήσυχά... Δεν σου έκαναν τίποτε...

— Έσύ να μην ανακατεύεσαι στις δικές μου τίς δουλειές! απάντησε εκείνη, σταματώντας τις γροθιές της που έπεφταν σαν βροχή στο κεφάλι του δυστυχισμένου Χάρρι και ρίχνοντας στον σύζυγό της ένα απαίσιο βλέμμα γεμάτο μίσος.

— Σού είπα ν' αφήσεις τὰ παιδιά! μούγκρισε ο Μπίλ. Άν τὰ δειρς, ακόμα, θά έλκς να κάνης με μένα...

— Δειλός που είσαι! Μονό μία αδύνατη γυναίκα σαν εμένα ξέρεις να δειρς! Άς ήμουν άντρας, και τότε τὰ λέγαμε...

Πρόσεξε τὰ λόγια, θρώμα, γιατί δεν έχω διάθεσι για μαλλώματα πρωί-πρωί... Μην ξαναπειράξης τὰ παιδιά, γιατί, μά τον Θεό, θά σε σκοτώσω.

— Τίποτένιε! δειλέ! Να, για κύτταξε πόσο θά σ' ακούσω...

Και η μέγαιρα κατάφερε έναντίον του Χάρρι μία τρομερή γροθιά.

Το δυστυχισμένο παιδί ξεσπώντας σπαρρακτικά, άπελπισμένα, μά το πρώτο χτύπημα το διαδέχτηκε και δεύτερο και τρίτο...

Ο Μπίλ τότε έξαλλος, ώρμησε έναντίον της γυναίκας του και τη χτύπησε με τη γροθιά του στο κεφάλι τόσο δυνατά, ώστε εκείνη σπρίστησε κάτω.

Μά καθώς έπεφτε, το κεφάλι της σκόνταψε στο τραπέζι και το άριστερό μάτι της, χτυπώντας ακριβώς στη γωνία του τραπεζιού, έσπασε στα δύο.

Ήταν μία θεία τιμωρία για την έγκληματική εκείνη γυναίκα, η όποια το προηγούμενο θράδυ είχε αποφασίσει να τυφλώσει την κόρη της για να της μαζεύη περισσότερα χρή-

ματα ζητιανεύοντας.

Σπάραξε για λίγες στιγμές στο πάτωμα και μιά στριγγή κραυγή θύγχε από τα χείλη της.

Προσπάθησε να φέρη το δεξί της χέρι στα μάτια της, αλλά ή δύναμή της έλειψε και το χέρι της έπεσε πάλι κάτω θαρρύ.

Ήταν φανερό πως ξεψυχούσε, θασανισμένη από τρομερούς πόνους.

Ο σύζυγός της έσκυψε για να τη σηκώσει.

Τα παιδιά κατάπληκτα και φοβισμένα ρίχτηκαν το ένα στην άγκαλιά του άλλου...

Η άθλια άνοιξε για μιά στιγμή το ένα μάτι της, έβριξε ένα τρομερό θλέμμα μίους στον σύζυγό της κι' έπειτα το έκλεισε πάλι, χωρίς να προφέρη λέξι.

Είχε ξεψυχήσει...

Τα ακίνητα χαρακτηριστικά της είχαν πάρει μιά άπαισία έκφραση.

Ο σύζυγός της δεν άντελήθη άμέσως τον θάνατό της κι' ούτε για μιά στιγμή φανταζόταν καν πως την είχε σκοτώσει.

Την κρατούσε με τρεμάμενα χέρια, γιατί τον ξάφνιαζε ή άπαισία και άγρια έκφραση των χαρακτηριστικών της, τα όποια είχαν γίνει πιο άπαισία απ' το αίμα που κυλούσε απ' το μάτι της.

Τέλος άντελήθη πως ήταν νεκρή.

Άφησε τότε το κεφάλι της να πέση στο έδαφος, προφέροντας μιά φοβερή θλαστήμια.

Κύτταξε μιά στιγμή το πτώμα με φρίκη. Το λογικό του έσάλευε...

Μά ή φωνές των παιδιών του τον ξανάφεραν στην πραγματικότητα.

— Πατέρα, τί έπαθε ή μητέρα; ρώτησε το παιδί με φωνή φοβισμένη.

— Ή μητέρα χτύπησε! είπε ή Φανή. Ή καυμένη ή μητέρα!

— Για δες το μάτι της! ξαναείπε ο Χάρις. Είμαι θέβαιος πως την πονάει.

— Τη φουκαριάρα! ψιθύρισε τέλος κι' ο φονής με κάποια συμπόνια.

Κι' έπειτα από μιά στιγμή δισταγμού, ώρμησε προς την πόρτα.

— "Α! πατέρα! πατέρα! φώναξε ο Χάρις τρέχοντας προς αυτόν και χύνοντας άφθονα δάκρυα. Μη μάς αφήνεις!... Μη φεύγεις! Μη μάς αφήνεις μόνα!... Ή Φανή κι' εγώ θα πάμε να ζητιανέψουμε!... Θα κάνουμε ό,τι θέλεις... Μονάχα για το Θεό, μη μάς αφήσεις... Μη φύγεις!

Και το δυστυχισμένο παιδί ρίχτηκε μπροστά στα πόδια του πατέρα του, συνεχίζοντας τις ικεσίες του με ύφος συγκινητικό και άφελές.

Ο Μπίλ στάθηκε σάν να μην ήξερε τί έπρεπε να κάνει. Ο δισταγμός του όμως μόνο μιά στιγμή θάσθηξε.

Τραβήχτηκε από τα χέρια του παιδιού του και του είπε με φωνή όσο μπορούσε πιο τρυφερή, με φωνή που πρώτη φορά την άκουγαν τα δυο παιδιά:

— Μη φοβάστε, παιδιά μου... Πάω να φέρω τον γιατρό και θα γυρίσω άμέσως. Μιά στιγμή κι' έφθασα...

— "Ω! πατέρα, σέ παρακαλώ, μην άργήσης! ξαναείπε το παιδί, ενώνοντας ικετευτικά τα χέρια του.

Μετά μιά στιγμή, τα παιδιά έμεναν μόνα μπρός στο πτώμα της μητέρας τους.

Ο φονής είχε κατέβει τρέχοντας τη σκάλα.

K'

ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ

Είναι το θράδυ της άξιουμνημενέτου ήμέρας που διαδρατίστηκαν τα γεγονότα, τα όποια διηγηθήκαμε παραπάνω.

Μεταφέρουμε τώρα τον άναγνώστη στην κομψή έπαυλι, όπου έμενε ο Βάλτερ Σίδνεϋ, ή μυστηριώδης γυναίκα με τ' άνδρικά ρούχα.

Η κουρτίνες της τραπεζαρίας ήσαν κατεβασμένες και δυνατή φωτιά έκαιγε στο τζάκι, σκορπίζοντας τη γλυκειά θαλπωρή της στο πολυτελές δωμάτιο, ενώ έξω ο άνεμος ούρλιαζε άγριος κι' ή θροχή χτυπούσε τα τζάμια των παραθύρων.

Μπροστά σ' ένα τραπέζι γεμάτο φρούτα γλυκίσματα και κρασιά καθόντουσαν ο Βάλτερ Σίδνεϋ κι' ο Μοντα-

γκιού.

Δεν είχαν περάσει ούτε τρεις μήνες από τότε που γνωρίστηκαν, μά στο διάστημα αυτό, είχαν συναντηθή πολλές φορές.

Ο Μονταγκιού ωστόσο δεν πήγαινε στην έπαυλι παρά μόνο όταν τον καλούσε ο κ. Στέφενς, ο προστάτης του Βάλτερ.

Τότε, ενώ ο κ. Στέφενς εξέταζε τους σταύλους και τις κηπουρικές έργασίες, που γινόντουσαν στο πάρκο της έπαύλεως, οι δυο νέοι περνούσαν ώρες όλόκληρες μαζί. Δεν είναι λοιπόν καθόλου εκπληκτικό το ότι ένα τρυφερό αίσθημα είχε άναπτυχθή στις καρδιές του.

Ο Βάλτερ ή καλλίτερα ή νέα γυναίκα είχε γοητευθή στην άρχή από την ώμορφιά του Μονταγκιού, κατόπιν ή συντροφία του την έθελε και έπειδή εκείνος κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για ν' άγκαληθή απ' αυτήν το άποτέλεσμα δεν άργησε ναρθή.

Το θράδυ που ξαναθρίσκουμε τους δυο νέους μαζί, ο Μονταγκιού είχε προσκληθή στην έπαυλι από τον κ. Στέφενς, ο όποιος όμως άναγκάστηκε να φύγη γιατί του παρουσιάστηκε κάποια άπροσδόκητη ύπόθεση.

Έτσι οι δυο νέοι είχαν μείνει μόνοι.

Ο Βάλτερ κι' ο Μονταγκιού είχαν δειπνήσει ο ένας κοντά στον άλλο και τώρα συζητούσαν κάνοντας σχέδια για το μέλλον.

— Δεκαπέντε μέρες άκόμα και θα τελειώσω από την κατάρτασι αυτή, είπε ή νέα γυναίκα.

— Ναι, δεκαπέντε μέρες άκόμα, ξαναείπε ο Μονταγκιού, και τότε δεν θα ύπάρχη πειά κανένα έμποδιο για να πραγματοποιηθούν ή έπιθυμίες μας. Στις 26 Νοεμβρίου.

— "Αν ο δυστυχισμένος άδελφός μου ζούσε άκόμα, θα ήταν ταγματάρχης στις 26 Νοεμβρίου... παρατήρησε ή νέα γυναίκα με ύφος περίλυπο.

— "Ακριβώς... Λοιπόν, στις 26 Νοεμβρίου τα σχέδια του Στέφενς θα πραγματοποιηθούν και τότε θα έχετε στην κατοχή σας είκοσι χιλιάδες λίρες...

— "Ω! δεν περιμένω άνυπόμονα την ποθητή αυτή ήμέρα για τα χρήματα, αλλά γιατί θα άπαλλαγώ απ' τα άνυπόφορα αυτά άνδρικά ρούχα, είπε ο Βάλτερ.

— Και τότε ίσως θα είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, γιατί θα έγκαταλείψουμε μαζί τον τύπο αυτό... Θα σάς άποκαλώ πειά πολυάγαπημένη μου σύζυγι και θα σάς οδηγήσω κάτω απ' τον ώραίο ουρανό της μεσημβρινής Εύρώπης, όπου θα ζήσουμε ευτυχισμένοι και άγαπημένοι ως τον θάνατό μας...

— Τί όνειρο! Τί γοητεία! φώναξε ή νέα γυναίκα, ενώ το στήθος της έπαλλε από ευχαρίστησι. "Αλλ' άν τα σχέδια του κ. Στέφενς ναυαγήσουν;... Και δεν είναι άπθανο αυτό, γιατί πολλές φορές μου είπε: «Σέ παρακαλώ, Βάλτερ, να είσαι επιφυλακτικός... Τα πάντα εξαρτώνται από την επιφυλακτικότητα σου»... "Ω! τότε;...

— Δεν είναι δυνατόν να ναυαγήσουν τα σχέδια του κ. Στέφενς... Τα πάντα είναι θαυμάσια κανονισμένα...

— Σέ σάς έμπιστεύθηκε τα πάντα και σέ μένα τίποτε!...

— Και δεν μπορώ, δυστυχώς, να σάς φανερώσω τίποτε...

— "Ω! είπε ο Βάλτερ, δεν έπιθυμώ να μάθω το μυστήριο αυτό από τα χείλη σας. Έχω έμπιστοσύνη, άπόλυτη έμπιστοσύνη στον κ. Στέφενς κι' είμαι θέβαιη ότι σπουδαίοι λόγοι τον κάνουν να μου κρύβη το μυστικό του. Ξέρω μόνο, γιατί αυτό μου το ώρκίστηκε έπίσημα, ότι τα σχέδιά του δεν άπομακρύνονται καθόλου από τους νόμους της τιμής.

Άναγκάζεται θέβαια να πολεμά τις δολοπλοκίες με δολοπλοκίες, αλλά όλα τα μέσα που χρησιμοποιεί είναι νόμιμα... Έξ' άλλου πως να ύποθώ ότι ένας άνθρωπος, ο όποιος έκανε τόσα καλά σέ μένα και στή δυστυχισμένη μου μητέρα, θα μπορούσε να με κάνει να κινδυνεύω;

— Έχετε δίκιο, είπε ο Μονταγκιού, ο Στέφενς είναι άνίκανος να μ' άπατήση.

— Ξέρω μόνο ότι πρόκειται για μιά μεγάλη περιουσία κι' ότι άν τα σχέδια του κ. Στέφενς πετύχουν, θα πάρη είκοσι χιλιάδες λίρες που θα μου εξασφαλίσουν άνετη ζωή για πάντα...

— Με την περιουσία αυτή κι' αυτή που έχω εγώ θα μπόρουμε να ζήσουμε πλούσια σ' ένα ξένο μέρος... Τι θέα μέρα θα είναι για μένα αυτή ή μέρα που θα μπόρσω να σέ σφίξω στην άγκαλιά μου με τα ρούχα του σούλου σου, γιατί ποτέ δεν σέ είδα με γυναικεία ρούχα. Πόσο θα είσαι ώραια!...

— "Ω! Τζώρτζ! "Οχι κολακείες! φώναξε ή νέα γυναίκα, χαμογελώντας με συστολή. Περίμενε και θα με δής... Και

τότε μόνο θα σου έπιτρέψω να ψιθυρίσης γλυκά έρωτικά λόγια...

Το ρολόι σήμανε εκείνη τη στιγμή έντεκα.

Η δύναμις του άνέμου μεγάλωνε ολοένα και ή θροχή χτυπούσε τώρα πιο δυνατά τα τζάμια των παραθύρων.

— Τζώρτζ, είπε ο Βάλτερ, είναι άδύνατον να φύγης με τέτοιον καιρό. Κανείς δεν είναι έξω στον δρόμο. Θα διατάξω να σου ετοιμάσουν ένα δωμάτιο.

Και χωρίς να χάνη στιγμή, χτύπησε το κουδούνι. "Επειτα από ένα λεπτό παρουσιάστηκε ή Λουίζα, ή καμαριέρα, την όποια διέταξε να ετοιμάση ένα δωμάτιο για τον κ. Μονταγκιού.

Μετά μισή ώρα, ο Τζώρτζ Μονταγκιού ώδηγήθηκε στο δωμάτιο που ετοιμάστηκε γι' αυτόν, ενώ ο Βάλτερ άποσύρθηκε στο κομψό του μπουντουάρ.

Εκεί, έαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι κι' έδιωξε την καμαριέρα, λέγοντάς της :-

— Μπορείς, Λουίζα, ν' άποσυρθής. Θα γδυθώ μόνη μου άπόψε, γιατί δεν έχω άκόμα διάθεσι να κοιμηθώ... Θα μείνω εδώ κοντά στο τζάκι και θα κάνω όνειρα για το μέλλον.

Η Λουίζα έφυγε κι' ο Βάλτερ θυβήθηκε σέ θαθεία και γλυκειά όνειροπόλησι.

Η ήμέρα που θα ξαναφορούσε τα ρούχα του φύλου της, ή άγνη κι' ελκρινής άφροσύνη της προς τον Τζώρτζ κι' ή έλπίδα ν' άποκτήση μεγάλη περιουσία άποτελούσαν τα χρυσά της όνειρα.

Μιά ώρα πέρασε κι' ο Βάλτερ όνειροπολούσε άκόμα.

Έξαφνα ένας θόρυβος παράδοξος την άπέσπασε από τη ρεμβή της.

Της φανηκε, ότι κάποιο παράθυρο είχε άνοιχτή διά της διας κάτω κι' ότι είχε σπάσει το τζάκι του.

Έως ξαφνικό αίσθημα φόβου την κυρίευσε.

Αλλά σέ λίγο χαμογέλασε με τον φόβο της και είπε μέσα της.

— Χωρίς άλλο θ' άνοιξε ο άνεμος κάποιο παράθυρο του σαλονιού ή της τραπεζαρίας.

Και, άφου σηκώθηκε, πήρε τη λάμπα και άρχισε να κατεβαίνη διαστικά τη σκάλα.

Καθώς κατέβαινε όμως, εκτός από τον θόρυβο του άνέμου που φυσούσε, άκουσε τα σκυλιά τα όποια θρισκόντουσαν στην αυλή να γαυγίζουν άγρια.

Ο διάδρομος της φαινόταν παγωμένος, έπειτα από την γλυκειά θερμοκρασία του καλοκαιριού απ' το όποιο είχε θυγή.

Με προσοχή μπήκε στο σαλόνι που θρισκόταν άριστερά στην κυρία είσοδο.

Όλα εκεί ήσαν στην συνηθισμένη τους θέσι. Άφου θεβαιώθηκε, ότι τα παράθυρα του σαλονιού ήσαν έρμητικά κλειμένα, διευθύνθηκε προς την τραπεζαρία...

Άνοιξε την πόρτα και ήταν έτοιμη να περάση το κατώφλι, όταν έξαφνα ένας άνθρωπος που θρισκόταν στην τραπεζαρία, της άρπαξε άπότομα τη λάμπα απ' τα χέρια.

Μιά κραυγή άγωνίας και τρόμου ξέφυγε απ' τα χείλη του.

Ο διάδρομος της φαινόταν παγωμένος, έπειτα από την γλυκειά θερμοκρασία του καλοκαιριού απ' το όποιο είχε θυγή.

Με προσοχή μπήκε στο σαλόνι που θρισκόταν άριστερά στην κυρία είσοδο.

Όλα εκεί ήσαν στην συνηθισμένη τους θέσι. Άφου θεβαιώθηκε, ότι τα παράθυρα του σαλονιού ήσαν έρμητικά κλειμένα, διευθύνθηκε προς την τραπεζαρία...

Άνοιξε την πόρτα και ήταν έτοιμη να περάση το κατώφλι, όταν έξαφνα ένας άνθρωπος που θρισκόταν στην τραπεζαρία, της άρπαξε άπότομα τη λάμπα απ' τα χέρια.

Μιά κραυγή άγωνίας και τρόμου ξέφυγε απ' τα χείλη του Βάλτερ.

Έκανε να τραβήχτη πίσω, μά δυο ρωμαλέα χέρια την έπιασαν και την τραβήξαν διά της θίας μέσας.

Μιά κραυγή διαπεραστική θύγχε απ' τα χείλη της.

Άμέσως τότε ένα ροζιάρικο χέρι την άρπαξε απ' τον λαιμό για να την έμποδίση να φωνάξη πάλι.

— Έδώ, Ντίκι! Έδώ, Μπίλ! άκούστηκε μιά θαρρή φωνή. Δόστε μου ένα μαχαίρι! Πρέπει να τον ξεκάνω!... Άλ-

λοιώς θα τους ξυπνήση όλους εδώ μέσα...

— "Οχι αίμα! "Οχι αίμα! άπάντησε μιά άλλη φωνή τρομαγμένη. Είδα υπόλοιπο σήμερα το πρωί... Μου φτάνει! Πνίξε τον!... Στραγγάλισε τον!...

— Μην είσαι τόσο δειλός, Μπίλ! άκούστηκε μιά τρίτη φωνή.

— Για κράτα τη γλώσσα σου και δός μου το μαχαίρι σου, Ντίκι! ξαναείπε αυτός που είχε μιλήσει πρώτος και που δεν ήταν άλλος από τον Κράσμαν. Άντιστέκεται, μά τον κρατάω καλά... Πρέπει να ξεμπεδεύσουμε...

Ο κακούργος δεν είχε τελειώσει άκόμα τη φράσι του αυτή, όταν έξαφνα ή πόρτα άνοιξε άπότομα και Τζώρτζ Μονταγκιού παρουσιάστηκε στο άνοιγμά της.

Στο ένα του χέρι κρατούσε μιά λάμπα και στο άλλο ένα πιστόλι.

Ήταν φανερό πως είχε πεταχτή από το κρεβάτι του, γιατί φορούσε τα νυχτικά του.

Βλέποντάς τον με το πιστόλι στο χέρι, ο Κράσμαν φώναξε:

— Κατά πάνω του! "Ολοι κατάνω του!

— Να πάρη διάβολος! φώναξε κι' ο Ντίκι. Να χαλάση την τελευταία στιγμή μιά τόσο ώραια δουλειά. Άπάνω του!

Μά την ίδια στιγμή, είδε το πρόσωπο του Βάλτερ στο φως της λάμπας που κρατούσε ο Μονταγκιού.

Άμέσως τα χαρακτηριστικά του προσώπου του αλλοιώθηκαν φοβερά και πήραν μιά άπαισία έκφρασι τρόμου και φρίκης.

Χωρίς να χάνη στιγμή, ώρμησε προς το άνοιχτό παράθυρο, πήδηξε έξω κι' έξαφανίστηκε στο σκοτάδι.

Ξαφνιασμένος ο Μπίλ για τη φυγή του συντρόφου του, άπέσπασε το θλέμμα του από τον Μονταγκιού εναντίον του όποιου ετοιμαζόταν να έπιτεθή και κύτταξε τον Βάλτερ.

Άμέσως όλο το αίμα του έφυγε απ' τα μανουλά του, τα δόντια άρτισαν να χτυπούνται μεταξύ τους, τα πόδια του λύγισαν και στηρίχτηκε στο τραπέζι για να μην πέση κάτω.

Μπροστά του θρισκόταν ο νεος κύριος, τον όποιο πρό τες σαραν χρόνων κι' έξη μηνών, αυτός και ο Ντίκι είχαν ρίξει μέσα στην κατακακτή του παλιού σπιτιού το Σάββατο, το μόνο πλάσμα που είχε κατορθώσει να σωθή από το τρομερό εκείνο θάνατο.

Ο κακούργος νόμισε πως θλέπει φάντασμα κι' άρχισε να τρέμη άδύναμος.

Έπειτα, πανικόβλητος, έκανε ένα πήδημα προς το παράθυρο κι' έξαφανίστηκε κι' αυτός από εκεί.

Ο τρόμος είναι μεταδοτικός.

Ο Κράσμαν, άν και θωματός και τολμηρός, όσο δεν παίρνει, άπότομα κυριεύθηκε ξαφνικά από ένα άόριστο κι' άγνωστο φόβο μόλις είδε τους συντρόφους του να φεύγουν πανικόβλητοι.

Άσυναίσθητα, έσπριξε λίγο τον λαιμό του θύματος του, συγχρόνως ο Βάλτερ κατέβαλε μιά υπερτάτη κι' άπελπισμένη προσπάθεια για να άπελευθερωθή και κατώρθωσε να ξεφυγή απ' τα χέρια του κακούργου.

— Παραδόξου, γιατί άλλοιως σου πετάω τα μυαλά στον αέρα! φώναξε ο Μονταγκιού διευθύνοντας το πιστόλι του εναντίον του Κράσμαν.

Μόλις άκούσε τα λόγια αυτά, ο κακούργος ώρμησε προς το παράθυρο.

Έκανε τόσο γρήγορα, ώστε τη στιγμή που ο Μοντα-

Μιά κραυγή φρίκης και τρόμου ξέφυγε από τα χείλη του.

γκιού πυροβολούσε εκείνος είχε πηδήσει κιόλας κάτω. 'Ο Μονταγκιού ώρμησε κι' αὐτὸς πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πυροβόλησε πάλι. Ἀλλά ἡ σφαῖρα τοῦ χαθῆκε μέσα στὸ σκοτάδι.

'Ο Μονταγκιού ἔκλεισε τότε τὸ παράθυρο καὶ γύρισε πίσω...

Ἀλλά τὰ πόδια του σκόνταψαν σ' ἓνα ἐμπόδιο. Ἦταν ὁ Βάλτερ, ὁ ὁποῖος εἶχε λιποθυμήσει.

Ἀμέσως ὁ Μονταγκιού ἔσκυψε, τὸν σήκωσε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν μετέφερε στὸ μπουντουάρ.

Ἐκεῖ ἄφησε τὸ πολύτιμο φορτίο του στὸ ντιθάιν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, στάθηκε καὶ κύτταξε τὴ μορφή της νέας πού ἦταν τόσο θελκτική μέσα στὴ χλωμάδα της.

Μέσα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα χεῖλη της φαίνονταν δυὸ σειρές ἀπὸ μαργαριτάρια. Τὰ ὠραία της μαλλιά σκέπαζαν τὸ μπράτσο της, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἀναπαύονταν τὸ ἀξιολάτρευτο κεφάλι της.

'Ο Μονταγκιού ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ χάιδεψε τοὺς θαυμαστοὺς πλοκάμους της. Ἐπειτα τὸ τράβηξε κι' ἔσπευσε νὰ ρίξη στὸ πρόσωπό της λίγο ψυχρὸ νερό.

Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν τότε ἐλαφρά καὶ τὰ χεῖλη της σάλεψαν λίγο, ἀλλὰ τὰ μάτια της δὲν ἀνοίξαν. 'Ο Μονταγκιού σκέφτηκε νὰ ξυπνήσῃ τὴν καμαριέρα τὴ Λουίζα καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὴν βοήθεια, ἀλλὰ ὑπακούοντας σὲ δευτέρα σκέψη, ξεκούμπωσε τὸ ἀνδρικό σακκάκι της νέας.

Μόλις τὸ χέρι του ἀκούμπησε στὸ στήθος της, ἐκείνη ἐκουνήθηκε καὶ ἀνοίξε τὰ ὠραία καὶ μενάλια μάτια της.

— Ποῦ θρίσκομαι; φώναξε μουρμώνοντας ἐξ ἐνστίκτου τὸ σακκάκι της.

— Μὴ φοβάστε, ἀγαπητή μου, ψιθύρισε ὁ Μονταγκιού. Εἰμ' ἐγώ... ἐγὼ πού σ' ἀγαπῶ...

Ἐξαφνὰ ἡ νέα γυναῖκα θυμήθηκε τὴ σκηνὴ πού εἶχε διαδραματισθῇ προηγουμένως καὶ ρώτησε τρέμοντας:

— Καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ἔφυγαν;

— Ἐφυγαν καὶ δὲν διατρέχετε πειὰ κανένα κίνδυνο...

— Ὁ! θὰ με συγχωρήσετε γιὰ τὴν ἀδυναμία μου, ἐξακολουθῶ ὁ Βάλτερ, ὁ ὁποῖος κατέθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀλλὰ δυὸ ἀπὸ τοὺς κακούργους αὐτοὺς τοὺς ξέρω... Εἶναι οἱ ἴδιοι πού μ' ἔρριξαν μέσα στὴν καταπακτὴ τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σμιθφιλντ.

— Τώρα ἐξηγεῖται ὁ τρόμος τους καὶ ἡ φυγὴ τους, εἶπε ὁ Μονταγκιού. Μόλις σὰς εἶδαν νόμισαν πῶς θλέπουν φαντάσματα. Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ξαφνικῆς ἀναχωρήσας τους, τὴν ὁποία δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω...

— Καὶ αἰς, Τζώρτζ, εἶπε ἡ νέα ρίχνοντας ἓνα τρυφερό βλέμμα στὸν Μονταγκιού, με σώσατε ἀπὸ τὸν πιὸ φοβερό θάνατο. Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ θὰ ἦταν πολὺ ἄργα... Θὰ με δολοφονοῦσαν... Ὁ! πῶς νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου;

Καὶ ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖο ἐκείνος ἔφερε στὰ χεῖλη του ἐρωτικώτατα.

Συγχρόνως τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Τὸ βλέμμα τοῦ Βάλτερ ἦταν ἀσιτικό καὶ ἀγνὸ καὶ τοῦ Μονταγκιού θερμὸ καὶ φλογερό.

'Ο τελευταῖος, παίρνοντας θάρρος ἀπ' τὰ ἄθωα ἐκεῖνα δειγμάτια ἔρωτος, τὴν ἀγκάλιασε με πάθος.

'Ο Βάλτερ ἀποσπάρθηκε με δυσκολία ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τοῦ ἔρριξε συγχρόνως ἓνα βλέμμα γεμάτο μωμὴ καὶ θλίψη.

— Συγχώρεσέ με! φώναξε ὁ Μονταγκιού, παίρνοντας πάλι τὸ χέρι της, πού τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του. Μήπως εἶναι ἔγκλημα νὰ σὰς ἀγαπῶ τόσο θερμὰ καὶ τρυφερά.

— Ὁχι, Τζώρτζ, ὄχι... Εἶσθε ὁ σωτήρας μου καὶ σὲ λίγο θὰ γίνετε καὶ σύζυγός μου... Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ζητάτε συγγνώμην. Ἀλλὰ τώρα ἀφήστε με... Πηγαίνετε στὸ δωμάτιό σας ἀθρόβα... καὶ αὐριο, αὐριο — πρόσθεσε κοκκινίζοντας, — δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς, ὅτι μῆκατε ἐδῶ μέσα...

— Σὲ καταλαβαίνει καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς καθόλου, ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου θὰ εἶναι διαταγὴ γιὰ μένα. Καληνύχτα, ἀγαπητή μου...

— Καληνύχτα, ἀγαπητή μου Τζώρτζ.

Οἱ δυὸ νέοι χώρισαν καὶ ὁ Μονταγκιού ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του. Ἡ χαρὰ τὸν ἔπιγε, θάδιζε θιαστικά, τὸ κεφάλι του φλογίζονταν.

Ἡ ἰδέες του περὶ ἡθικῆς ἦσαν κάπως χαλαρές καὶ δὲν πίστευε καὶ πολὺ στὴν ἀρετὴ τῶν γυναικῶν. Ἔτσι φαντάστηκε, ὅτι ὁ ἔρωτας τῆς νέας γι' αὐτὸν ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ἐκείνη δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τίποτε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη θὰ ἔδινε τὰ πάντα γιὰ νὰ μποῦσε νὰ κατακτήσῃ τὴ γυναῖκα αὐτὴ, τὴν ὁποία εἶχε ἀφήσει πρὸ ὀλίγων λεπτῶν.

Τὸ πάθος του ἦταν τρομερὸ θασανιστήριο. Φλόγες κολάσεως ἔκαιγαν τὸ κορμί του. Γινότανε τρελλός!

Μιὰ ὥρα πέρασε...

Ἐξαφνὰ, ὁ Μονταγκιού σηκώθηκε ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του κι' ἀφογκράστηκε.

Σιωπὴ τάφου βασιλευσε μέσα στὸ σπιτί.

Μιὰ στιγμή, στάθηκε δισταχτικός.

Ἐπειτα, παίρνοντας τὴν ἀπόφασί του, διέσχισε ἀθρόβα τὸν διάδρομο κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα πού ὡλοῦσε στὸ δωμάτιο τοῦ Βάλτερ.

Ὅταν ἔφθασε στὸ κατῶφλι τοῦ στάθηκε.

Τί θὰ ἔκανε;

Δὲν θέλησε ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημα αὐτό. Συλλογίστηκε μόνον ὅτι λίγα θήματα τὸν χωρίζαν ἀπὸ τὴν ὠραιότερη γυναῖκα πού ὁ Θεὸς εἶχε πλάσει στὸν κόσμο.

Ἀσυναίσθητα, ἀκούμπησε τὰ δάχτυλά του στὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Τὸ στριφογύρισε καὶ ἡ πόρτα μισάνοιξε...

Γλυστρίζοντας σάν φάντασμα, ὁ Μονταγκιού μῆκε μέσα. Ἡ λάμπα ἦταν σβυστή. Ἡ φωτιὰ τοῦ τζακιῦ ἔκαιγε ἀκόμα καὶ ἡ κόκκινες ἀνταυγίες της ἔφεταν ἀπάνω σὰ ἐπιπλά καὶ στὸ κρεβάτι ὅπου ἀναπαύονταν ὁ Βάλτερ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν χλωμὴ καὶ γεμάτη ἀρώματα.

Τὸ κεφάλι της κοιμισμένης γυναίκας ὑποστηρίζονταν ἀπὸ τὸ γυμνὸ χέρι της πού εἶχε γοητευτικὴ λευκότητα, ἐνῷ τὸ ἄλλο ἔμενε ἀκίνητο τεντωμένο κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της.

Τὰ ὠραία της μαλλιά ἔφεταν κυματίζοντας ἐπάνω στοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους της.

Τὸ κεφάλι της, φωτισμένο ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια τῆς φωτιᾶς τοῦ τζακιῦ, ἔμοιαζε με εἰκόνα μεγάλου ζωγράφου.

Τὸ ἓνα μέρος του φωτιζόταν ζωηρὰ καὶ τὸ ἄλλο χανόταν σὲ μιὰ γλυκυτάτη σκιά.

— Θὰ γίνῃ δική μου!... Μοῦ ἀνήκει!... ψιθύρισε ὁ Μονταγκιού.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ κοιμισμένη σάν νάβγαινε ἀπὸ ὕπνο, πού τὸ τάραιξε ὁρῦθος θημάτων, ξύπνησε.

Ἀνοίξε τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ ὁποῖα προσηλώθηκαν σὲ μιὰ μορφή πού ἡ ταραγμένη της φαντασία καὶ ἡ ἀνταυγίες τῆς φωτιᾶς, τῆς τὴν παρουσάζαν τεσσάρτα.

Στὴν ἀρχὴ τρώεσσε, μὰ ὁ φόβος της ἐλαττώθηκε ἀμέσως γιὰτὶ ἀκούσε τὸν Μονταγκιού νὰ τῆς λὴε δεῖλὰ καὶ ταραγμένα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητή μου...

— Ὁ! αὐτὸ εἶναι ἀφάνταστο! φώναξε ἡ νέα, ἡ ὁποία ἀντελήφθη, ὅτι τὸ παρθενικὸ της ἀστέρο εἶχε παραβιασθῇ.

Καὶ φέρνοντας τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της τράβηξε ἀπὸ κεῖ ἓνα μαχαίρι.

'Ο Μονταγκιού τραβήχτηκε πίσω χαμένος.

— Εἶσαι ἓνας ἄθλιος! φώναξε ὁ Βάλτερ. Ζήγωσε ἂν τολμᾷς... Ζύγωσε ἂν θέλῃς νὰ σοῦ θυβίσω αὐτὸ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά.

— Ὁ! συγχωρήστε με! Συγχωρήστε με! φώναξε ὁ νέος καταταραγμένος. Γοητευμένος ἀπὸ τὴν καλλονὴ σας, τυφλὸς ἀπὸ τὴ γοητεία σας, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος, ἔχασα τὴ λογικὴ μου... Δὲν εἶχα πειὰ θέλῃς νὰ καταδικάσω τὸ πάθος μου.

— Μὴν προσπαθεῖς νὰ δικαιολογήσῃς, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα με πικρία, πού ἔδειχνε ὅτι αἰσθανόταν θαυμάσια τὴν προσβολή. Μὴ προσπαθεῖς νὰ δικαιολογήθῃς. Φύνε ἀμέσως, ἀλλιῶς θὰ ζητήσω βοήθεια! Σὲ ἔξορκίζω, ἀπάλλαξέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν ντροπή. Αὐριο θὰ σοῦ ἐκφράσω τίς σκέψεις μου γιὰ τὴ σημερινὴ διαγωγή σου.

Τόσο ψυχρὰ καὶ ἀποφασιστικὰ πρόφερε τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ὁ Μονταγκιού ντροπιάστηκε.

Ἡ διεφθαρμένη ψυχὴ του ἀντελήφθη τὴν στυγερὴ ἐκείνη, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Ρώμης ἐμψύωνε τὴν γυναῖκα ἐκείνη πού ἤθελε νὰ προσβάλῃ.

Ἡ ἀσθενικὴ καὶ δειλὴ ἐκείνη κόρη πού εἶχε φοβηθῇ τόσο πρὸ ὀλίγου, ὅταν οἱ κακοῦργοι θέλησαν νὰ τὴν σκοτώσουν, τώρα, πού ἐπρόκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴ της, εἶχε γίνῃ γενναία σάν λέαινα.

'Ο Μονταγκιού προσπάθησε καὶ πάλι νὰ δικαιολογήθῃ Ἀλλά, ἐκείνη, με μιὰ χειρονομία μεγαλοπρεπῆ, ἄπλωσε τὸ χέρι της, δείχνοντάς του τὴν πόρτα. ('Ακοῦσε!)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ Σαλὸν τοῦ 1846, στὸ Λουῆρο, ὁ Μπωντελαίρ ἔκανε τὴν γνωριμία τοῦ Ἀσσελινῶ πού ἔγινε ὁ καλλίτερος φίλος του. Ὁ Ἀσσελινῶ ἦταν κι' αὐτὸς ζωγράφος. Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἐκθεσί, οἱ δυὸ νέοι πῆγαν μαζὺ νὰ κρατήσουν τίς σημειώσεις τους σ' ἓναν ἔμπορο κρασιῶν. Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ καινούργιοι φίλοι συναντήθηκαν στὸ καφε-νεῖο Λαμπλέν. Εἶχαν συνδεθῇ πειὰ γιὰ πάντα.

Τὸ θιόλιο τοῦ Μπωντελαίρ γιὰ τὸ Σαλὸν τοῦ 1845 προσέχτηκε ἀπὸ τοὺς εἰδικούς κι' αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία ἀνοίξε στὸν ποιητὴ τίς πύλες τοῦ τεχνοκριτικοῦ περιοδικοῦ «Κουρσάρ», ὅπου τὰ ἄρθρα πληρωνόντουσαν πολὺ καλά. Ὁ «Κουρσάρ» δὲν ἦταν θέσθια πακτωλὸς κι' ὁ διευθυντὴς του Σαῖν Γερμανοῦ, τὸ περίφημο πρόστειο, ἔπαιρνε ἀπὸ ὁδομάδα σὲ ὁδομάδα, φυσιογνωμία πῶς ἀνησυχαστική.

Στὴν πραγματικότητα, οἱ δημοκρατικοί, πού εἶχαν χάσει τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα ἔπῃραν στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1830, μνησικακοῦσαν ἀγρίως ἐναντίον τῶν πλουσιῶν ἀστών. Ἀρκετὲς ἐκρήξεις δυσαρρεσκείας εἶχαν σημειωθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, μὰ τὸ μεγάλο κακὸ δὲν εἶχε ξεσπάσει ἀκόμα.

Τὸ 1840 κιόλας, ὁ Ἑρρίκος Χάινε, πού ἦταν τότε ἀνάνυμος ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Ἀουγκσμπουργκ» στὸ Παρίσι, ἔστειλε στὴν ἔφημερίδα του μιὰ περίεργη ἀφήγησι μιᾶς ἐπισκέψεως πού εἶχε κάνει ὁ ἴδιος, στὰ ἐργοστάσια τοῦ προαστείου Σαῖν-Μαρσῶ. Ὁ Γερμανὸς ποιητὴς εἶχε μείνει κυριολεκτικῶς τρομοκρατημένος ἀπὸ τὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε ἐκεῖ. Εἶδε ἐκεῖ, στὰ χέρια ὄλων τῶν ἐργατῶν, σὲ φτηνὲς ἐκδόσεις, τοὺς λόγους τοῦ Ροβεσπιέρρου, τοὺς λιθέλλους τοῦ Μαρὰ, τὴ θεωρίαν τοῦ Μπαμπέφ, διόλῃς, πού καθὼς λείει, εἶχαν μυρωδιά αἵματος.

Ἡ ἔπανάστασις ἦταν ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικὴν πολὺ προχωρημένες ἰδέες κι' αὐτὸ γιὰτὶ νόμιζε πῶς ἡ δημοκρατία εἶναι ἔχθρα τῆς τυραννείας, καὶ κατὰ συνέπειαν, τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ποιήσεως.

Αὐτὸ ὥστόσο δὲν ἐμποδίζε νὰ ἔχῃ φίλους καὶ συντρόφους πού ἦσαν δημοκρατικοί: τὸν Λουὶ Μενάρ ἐν πρώτοις (μετ' ὁποῖο εἶχε μισοστακωθῇ μετὰ τὸ ὄθρο τοῦ «Κουρσάρου») τὸν Λεκόντ ντε Μιλ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει στὴ σοφίαν τοῦ Μενάρ, τὸ 1842, τὸν Τορέ, τὸν Ἰππόλυτο Καστέλ καὶ πρὸ πάντων τὸν τραγουδιστὴ Πιερ Ντυπλὸν, πού εἶχε τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἡλικία μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Μπωντελαίρ εἶχε διατηρήσει ὡς τότε σὲ πολλὰς περυστάσεις, μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια ἐναντίον ἐκείνων πού εἶχαν στὴν πολιτικ

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ

ΤΥΤΟ τὸ ποτάμι, πού κυλάει σὲ μαϊνάνδρους ἀνάμεσα στὴν ἀνθισμένη πεδιάδα, εἶναι ὁ μὲν τῶν μυστικῶν ραντεβού καὶ τῶν πικρῶν δακρύων τῆς Ἀϊσᾶς. Λυγρὴ σὰν τοὺς κλάδους τῆς τῆας, πού δταν πέφτῃ ἡ νύχτα γέρνουν κι' ἀποκοιμούνται πάνω ἀπὸ τὸν ποταμό, ἡ Ἀϊσά, τρέμοντας καὶ μὲ τὰ μάτια γεμάτα συγκίνησι καὶ τρόμο, συναντιέται κάθε θράδυ σ' αὐτὸ τὸ μέρος μὲ τὸν Ἀλῆ καὶ κρυπῶντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι, κλείνει τὰ μάτια τῆς μερικὲς στιγμὲς καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἀλλάχ νὰ παρατείνῃ αὐτὴν τὴν βραία συνάντησί· μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡ Ἀϊσά, μόλις γνῶριζε τὴ μητέρα τῆς, ἐνῶ τὸν πατέρα τῆς δὲν τὸν ἤξερε καθόλου. Αὐτὸ, πρὸ πάντων, τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρει στὴ ζωὴ τῆς. Ἦτανε μιά ἀπὸ τὶς πρὶ ὧμορφες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ. Μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιά τῆς, πού ἐπεφταν σὲ δυὸ μακρὺς πλεξούδες ὡς τὰ γόνατά τῆς, μὲ τὰ θαθεῖα μπλέ μάτια τῆς καὶ τὸ ψηλόλιγνο ἀνάστημά τῆς, εἶχε ξεσηκώσει τὰ μυαλά ὅλων τῶν νέων τοῦ χωριοῦ. Ἡ Ἀϊσά δὲν ἔδινε προσοχὴ σὲ κανένα καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια μπρὸς στὰ καρφωμένα πάνω τῆς θλέμματα, περνοῦσε στὸν δρόμο μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Μὰ ἐξοπίσω τῆς ἀκούγε διάφορα ψιθυρίσματα:

— Κόρη τῆς ἀμαρτίας, πού ἔχεις ξεμυαλίσει ὅλα τὰ παληκάκια τοῦ χωριοῦ, ποῖς ἦταν ὁ πατέρας σου;...

Ὁ Φεράντ-Ἀγάς, πρόκριτος τοῦ χωριοῦ, ἦταν ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος. Πειραγμένος γιὰ τίς ἀδίκες κατηγορίες, πού ἐξετόξευε ὅλο τὸ χωριό σ' αὐτὴν τὴν κοπέλλα, ἀργιζόταν ἐναντίον κείνων πού τὴν κακολογοῦσαν:

— Τί ἔχετε, λοιπόν, ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀθώας κόρης; Εἶναι δίκαιο νὰ τῆς φορτώνετε τὰ σφάλματα τῆς μητέρας τῆς; Ἀφήστε ἡσυχία αὐτὴν τὴν κοπέλλα!... τοὺς ἔλεγε ὁ λένας.

Ἡ Ἀϊσά ἔμενε σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο καὶ ἐξοικονομοῦσε τὴν τροφὴ τῆς, δουλεύοντας στὰ κτήματα τοῦ Φεράντ-Ἀγά. Ἦτανε περήφανη καὶ φρόνιμη. Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ σεμνότης τῶν δεκαεννέα τῶν χρόνων σπάνια μποροῦσαν ν' ἀπαντηθοῦν σὲ γυναικὲς πού εἶχανε ζήσει πολὺ περισσότερο ἀπ' αὐτὴν. Δὲν ἀγαποῦσε κανένα σὲ τὸ χωριό, μὰ τρεῖς μῆνες τώρα εἶχε ἀλλάξει...

Μιά μέρα, πού εἶχε πιά νὰ κουβαλήσῃ νερό ἀπὸ τὴν πηγή, ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους δανδηδες τοῦ χωριοῦ, ὁ Χασάν, θέλησε νὰ τὴν πειράξῃ καὶ τῆς εἶπε:

— Μικρούλα μου, τὸ νερό πού κουβαλᾷς, εἶναι γλυκὸ σὰν πιετό. Ἀφήσέ με νὰ πῶ λίγο, κ' ὕστερα συνεχίζεις τὸν δρόμο σου.

Ἡ Ἀϊσά δὲν ἔδωκε καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του. Θύμωσε μονάχα ἀκούγοντάς τον καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔγινε κατακλινικό.

Ὁ Χασάν τῆς ἔφραξε τότε τὸν δρόμο:

— Ἔλα τώρα, μὴ μοῦ κάνεις νάζια. Κατέβασε τὸ στα-

μνὶ σου κι' ἄσε με νὰ πῶ, τῆς. Ἐνῆπι.

Ἡ Ἀϊσά ἀκούμπησε χάμω τὸ σταμνὶ τῆς. Τὰ μάτια τῆς πετοῦσαν ἀστραπές.

— Χασάν, τραβήξου ἀπὸ τὸν δρόμο μου, εἰς' ἄλλως θὰ τὸ μετανοιώσεις! τοῦ φώναξε.

Ὁ Χασάν ἔεσπασε σὲ δυοτὰ χάχανα, δείχνοντας τὰ κίτρινα δόντια του.

— Κατεργαρούλα! Πόσα δὲν ἔξερεις! Ἡ παρδαλὴ ζωὴ τῆς μητέρας σου στὰ ἔμαθε ὅλα αὐτά;

Μιά τραχεῖα ἀντίρρηση φωνὴ ἀκούστηκε κείνῃ τῇ στιγμῇ:

— Πῶς τολμάς νὰ ἐμποδίσῃς τὸν δρόμο σ' αὐτὴν τὴν κοπέλλα; Πήγαινε ἀπὸ δῶ...

Ἦταν ὁ μοναδικὸς θοσκός τοῦ χωριοῦ, ἕνας νέος εὐθύς, θαρραλὸς καὶ ἐντιμὸς. Ὁ Χασάν, βλέποντάς τον ξαφνικὰ μπροστά του, ταράχτηκε. Θέλησε νὰ ἐπιμείνῃ ἀκόμα, μὲ θράσος:

— Ἔλα δά, θοσκέ, τί ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὴν τὴν κόρη τῆς ἀμαρτίας;... τοῦ εἶπε.

Μὰ δὲν εἶχε προφάσει νὰ τελειώσῃ καὶ δέχτηκε ἀπὸ τὸν Ἀλῆ δυὸ δυοτὰ χαστούκια.

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ, παληάνθρωπε, ἄφησε ἐλευθερίαν τὴν κοπέλλα, εἰς' ἄλλως...

Ὁ Χασάν, ξέροντας πῶς δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀστέια μὲ τὸν Ἀλῆ, τῶσκασε τότε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα.

Ἡ Ἀϊσά, μὲ τὰ μάτια θουρκωμένα, θύθισε συγκινημένη τὸ θλέμμα τῆς μέσα στὰ μαύρα μάτια τοῦ Ἀλῆ καὶ θέλησε κάτι νὰ πῇ, μὰ δὲν μπόρεσε. Ὁ Ἀλῆς, συγκινημένος κι' αὐτὸς θαθεῖα, τὴ συμβούλεψε τότε:

— Ἡ νύχτα ἔχει φτάσει, Ἀϊσά. Γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι σου.

Ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα, οἱ δυὸ νέοι ἄρρισαν νὰ συναντιοῦνται τακτικά. Ἡ Ἀϊσά τώρα ἀγαποῦσε ὅλο τὸν κόσμο καὶ κάθε τι πού τὴν περιστοίχιζε. Ἀγαποῦσε ἀκόμα καὶ τὸν Χασάν...

Οἱ φθονεροὶ ὅμως, πού δὲν λείπουν ποτὲ ἀπ' αὐτὲς τίς περιστάσεις, τοὺς εἰδανε, τοὺς μαρτυροῦσαν, ὅπως κ' ἡ βασιλίσσα δειχτικὴ πάντοτε ἀμνησικακί καὶ πολὺ καλὴ γιὰ τὴν δεσποινίδα Μονμορανσύ...

Ἡ Ἀϊσά δὲν τολμοῦσε πιά νὰ πῇ στὰ χτήματα. Ἐβλεπε τὸν Χασάν νὰ τρυγυρίζῃ τίς νύχτες σιγνῶτα γύρω ἀπὸ τὸ δωμάτιό τῆς καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύῃ, περνώντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς. Ἀπὸ τὸν φόβο τῆς, ἔμενε κλεισμένη στὸ δωμάτιό τῆς ὡς τὸ ποῦ.

Ἐνα θράδυ, ὁ κάμπος ἦτανε σιωπηλὸς φωτισμένος ἀπὸ μιά λαμπρὴ σελήνη. Ἡ Ἀϊσά, μὲ τὴν ῥαγιστρημένην σ' ἕνα δέντρο, ἔδλεπε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ κυλᾷ ἡσυχὰ κατὰ τὰ πόδια τῆς.

Ὁ Ἀλῆς δὲν εἶχε ἔσθει ἀκόμα. Γιὰ τὴν ἀφῆνε νὰ τὸν περιμένῃ; Ξαφνικά, ἀκουσε ἕναν ἔλασσο θόρυβο καὶ γύρισε τὸ κεφάλι τῆς. Μιά μαύρη σκιά προση-

(Συνέχ. στὴ σελ. 50)

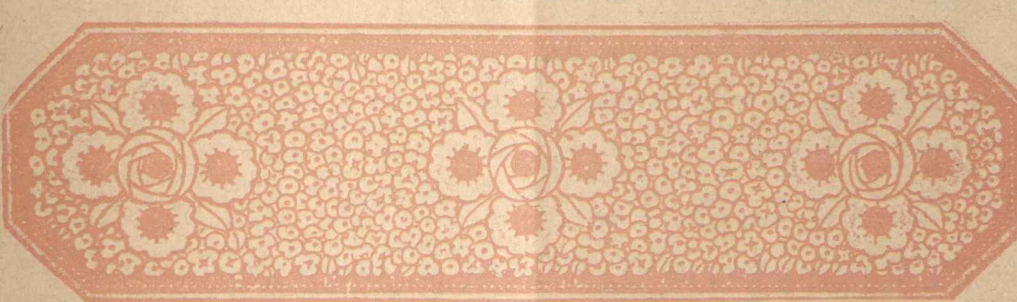
Ἀϊσά

ΤΟΥ ΑΜΠΑΡΚΙ ΚΙΖΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ προηγούμενη).

ΜΥΘΙΣΤΗΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΛΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

— Ὁ βασιλεὺς κύριός μου, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, τὸ θεωρεῖ αὐτὸ καθήκον τοῦ ὡς ὑπηκόου σου καὶ συγγενούς σου. Ὁ βασιλεὺς κύριός μου λυπάται πολὺ γιὰ τὸ ἄλλοτε θάρρος σὲ τὴν ἀνέγκη νὰ διαφωνήσῃ μὲ τὴν μεγαλειότητά σου καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ ἐπιθυμῶμαι εἶναι νὰ θάλλῃ τὰ χέρια του μέσα στὰ δικά σου καὶ νὰ θαδίσῃ ἐναντίον τοῦ Παρισίου στὸ πλευρό σου.

— Ὁ ἀδελφός μου Ἑρρίκος εἶναι πολὺ καλός, ψιθύρισε ὁ Ἑρρίκος Γ', ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξωμώσῃ τὴν καταραμένη αἰρεσί του καὶ νὰ γίνῃ καθολικός, ὅπως ἦσαν οἱ κοινοί μας πρόγονοι...

Ὁ Μπαθολέ ἦταν ἔξυπνος νέος κι' ἤξερε νὰ σωπαίνει, ὅταν ἔπρεπε. Θεώρησε λοιπὸν περιττὸν νὰ σχολιάσῃ τὰ λόγια αὐτά τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀλλάζοντας θέμα, τὸν ρώτησε:

— Τί κάνει ἡ ἀδελφή μου ἡ Μαργαρίτα;

— Ἡ Μεγαλειότηά, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ, σκιρτώντας, ἐνῶ συγχρόνως κοκκίνιζε ἐλαφρά, ἔχει ἀποσυρθῇ στὸν πύργο τοῦ Κουαράς, ὅπου ζῇ ἀπασχολουμένη μὲ τὰ γράμματα καὶ τίς ὥραιες τέχνες μαζί μὲ τὴν δεσποινίδα Μονμορανσύ.

— Τὴ Μονμορανσύ, φώναξε ὁ Ἑρρίκος Γ' ξαφνιασμένος.

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε.

— Ἀ! Ἀ! εἶπε χαμογελώντας ὁ βασιλεὺς. Συμφιλίωθηκαν λοιπόν;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἡ δεσποινὶς Μονμορανσύ ἦταν πάντοτε ἡ πιὸ ἀφωσιωμένη κυρία τῶν τιμῶν τῆς βασιλείας, ὅπως κ' ἡ βασιλίσσα δειχτικὴ πάντοτε ἀμνησικακί καὶ πολὺ καλὴ γιὰ τὴν δεσποινίδα Μονμορανσύ...

— Ὁ νέος αὐτός, εἶναι πολὺ ἔξυπνος, σκέφτηκε ὁ Ἑρρίκος Γ'. Δὲν λέει παρὰ μόνο ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη νὰ πῇ.

— Καὶ γιὰ τὴν Μαργαρίτα δὲν συνώδευσε τὸν σύζυγό της;

— Ἡ βασιλίσσα Μαργαρίτα θὰ παρακολουθοῦσε ἐξέ-

βαια τὸν βασιλέα κύριό μου καὶ θὰ συμμεριζόταν μαζί του τοὺς κόπους καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ἐκστρατείας. Ἡ Μεγαλειότης σου ἄλλως τε ἔχει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλ-

λον τὸ θάρρος τῆς καὶ τὴν γενναϊότητά της. Ἀλλὰ, θεέ μου, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας πολεμοῦσε στὴν ἀρχὴ ἐ-

ναντίον σου. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν ἡ βασιλίσσα Μαργαρίτα νὰ θαδίσῃ στὸ πλευρό τοῦ συζύγου της ἐναντίον τοῦ ἀδελ-

φοῦ της. Προτίμησε λοιπὸν νὰ κρατήσῃ οὐδτερότητά καὶ νὰ παραμείνῃ στὸ Κουαράς μαζί μὲ μερικοὺς ἀφωσιω-

μένους φίλους.

— Ὁ στρατάρχης Τυρέν, εἶναι μεταξύ αὐτῶν; ρώτησε μὲ κακεντρέχεια ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ παλαίου εὐνοουμένου τῆς βασιλείας Μαργαρίτας ὁ Μπαθολέ, χλόμιασε ἐλαφριά κι' εἶνα σύννεφο σκέπασε τὸ πρόσωπό του. Ὁ φτωχὸς ἀγαποῦσε πάντοτε τὴν Μαργαρίτα.

— Ὁ στρατάρχης θρίσκειται κοντὰ στὸν βασιλέα...

— Ὁραῖα! Ἡ ἀδελφή μου εἶναι πολὺ εὐτυχής, γιὰ τὴν ἔχει κοντὰ τοὺς φίλους πού τῆς ἔμειναν πιστοί.

Καὶ μὲ τὸν θλιμμένο, πρόσθεσε:

— Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ἴδιο, γιὰ τὸ ὅλοι οἱ φίλοι μου μ' ἐγκαταλείπουν.

Ὁ Μπαθολέ κύτταξε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἦταν πάντα ὥραιος, μὰ ἡ μελαγχολία πού ἀπλωνόταν στὰ χαρακτηριστικά του, ἔδειχνε ὅτι ὁ μισο-

ἐκθροισμένος ἐκεῖνος μονάρχης ὑπέφερε θαθεῖα, μέσα στὴν ψυχὴ του.

— Ναι, ἐξακολούθησε ὁ βασιλεὺς ἀναστενάζοντας, ὅλοι οἱ φίλοι μου μ' ἐγκατέλειψαν μὲ τὴν μεγαλειότην εὐκολία. Ὅσοι δὲν πέθαναν πρὸς χάρι μου, ὅπως ὁ Κελύ, ὁ Μωζε-

ται νὰ πεθάνουν μακριὰ μου. Ὁ Σαῖν - Λουκ πᾶν τρεῦτηκε καὶ ζῇ στὰ κτήματα τὰ σου, ἡ Σουαζέ μ' ἐθρεύεται κι' ὁ ντ' Ἐπερνὸν ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν αὐλή μου μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι δὲν ἵππορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὸ ντ' ἀστράρχη Ντωμόν!...

— Ὁ φτωχὸς ντ' Ἐπερνὸν... Τὸν ἔγαπα πολὺ, ἀλλὰ εἶναι ἐλε-

εινὸς στρατηγός, ἐνῶ ὁ Ντωμόν εἶν' ἄνθρωπος ἐμπειροπ-

λεως... Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιάσω τίς προσωπικὲς μου φι-

λίες στὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους, ἂν δὲν θέλω νὰ γίνω κα-

λόγερος...

— Ὅλοι, ἐξακολούθησε θλιμμένα ὁ βασιλεὺς, ὅλοι μ' ἐγ-

κατέλειψαν, ὡς κι' αὐτὸς ὁ γελωτοποιός μου Σικό, μὲ τὴν

πρόφασιν, ὅτι στενοχωριώντουσαν κοντὰ μου καὶ προτίμη-

σαν τὸ Παρίσι.

Ὁ Μπαθολέ κύτταξε τὸν βασιλέα καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ σεβασμό:

— Εἶμαι θέβαιος πῶς ἡ Μεγαλειότης σου υπερβάλλει τὰ

πράγματα, λέγοντάς ὅτι ἐγκαταλείφθηκε ἀπ' ὅλους. Εἶδα

γύρω ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς στρατὸ πολυάριθμο, ἀρχηγούς ἐμ-

πειροπόλεμους καὶ πιστοὺς. Πολλοὶ σύμμαχοι ἐρχονται νὰ

βοηθήσουν τὸν νόμιμο βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ οἱ καίτοι

κοι τοῦ Παρισίου, ἀποκαωμμένοι ἀπὸ τὸν ζυγὸ πού τοὺς

ἐπεβλήθη, θέλουν νὰ τὸν ἀποτινάξουν καὶ νὰ σᾶς ἀντίξουν

τίς πόλεις τους. Σὲ μιά βδομάδα, ἡ Μεγαλειότης σου θὰ ἐσ-

ναγυρίσῃ στὰ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου καὶ τότε θὰ δῇ ἂν

τὴν ἐγκατέλειψαν ὅλοι...

Ὁ Ἑρρίκος Γ' κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἕνα μελαγχολικὸ

χαμόγελο.

Ἐξάφνα, ἀλλάζοντας ὕφος, εἶπε στὸν ἀκόλουθο μὲ ζω-

ηρότητα:

— Κύριε Μπαθολέ, τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχω τόσες σκέ-

ψεις καὶ ἀσυχλίες, ὥστε ἔχω γίνῃ πολὺ ἀφηρημένος. Τὸ

ὄνομά σου στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ θυμισε τίποτε, μὰ τώρα θυ-

μήθηκα, ἔξαφνα ὅτι μοῦ εἶναι πολὺ γνωστόν.

Ὁ Μπαθολέ κύτταξε τὸν βασιλέα ξαφνιασμένος.

— Τώρα θυμάμαι πολὺ καλὰ, ἐξακολούθησε ὁ Ἑρρίκος

τῆς Γαλλίας, μὰ ἐπιστολὴ πού μοῦ ἔστειλε πρὸ πενταε-

τίας ἡ ἀδελφή μου Μαργαρίτα καὶ στὴν ὁποία μοῦ ἐνέγρα-

φε, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ὁ σύζυγός της, ἔφυγε

ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο. Οἱ ἴσπανοί, οἱ ὁποῖοι κάθε τόσο

ἐπιχειροῦν κατ' ἐναντίον του, λίγο ἔλειψε νὰ τὸν συλλά-

βουν αἰχμάλωτο μὰ μὲρα πού κυνηγοῦσε ἀρκούδες. Μὰ

κατάρθωσε νὰ σωθῇ μὲς ἀπ' τὰ χέρια τους χάρις στὴν

ἀνδρεία καὶ τὴν ἀφασία τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου τοῦ Μπα-

θολέ.

τε τόσο καλά, όπως μου είπε η Νανού.

— 'Η Μεγαλειότης μου με γεμίζει τιμές, αλλά...

— Δεν υπάρχει αλλά, κύριε.

— Ζητώ συγγνώμην, Μεγαλειότητε, ανήκω όμως στον θασιλέα της Ναβάρρας.

— 'Ω! 'Ο θασιλεύς της Γαλλίας αξίζει περισσότερο, νομίζω...

— Είναι ισχυρότερος, έχει κράτος πολύ μεγαλύτερο, αλλά ο θασιλεύς της Ναβάρρας έχει θέσι πατέρα για μένα και η ευγνωμοσύνη με συνδέει μαζί του...

— 'Ω! θα τον παρακαλέσω να σάς παραχωρήσει σε μένα...

— 'Η Μεγαλειότης σας είναι χίλιες φορές καλή, αλλά δεν μπορώ να φανώ αγάριστος στον θετό μου πατέρα.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε θόρυβος στο δωμάτιο των φρουρών, μπότες με σπιρούνια αντήχησαν στο έδαφος κι έπειτα η πόρτα άνοιξε κι ένας άνδρας που φορούσε την ταινία του Αγίου Μιχαήλ, φάνηκε άσκεπης στην πόρτα.

Ο θασιλεύς έβγαλε μία κραυγή.

— 'Ο ντ' Επερνόν! είπε.

— 'Ο ίδιος, Μεγαλειότητε! απάντησε ο δούξ. Ρίχνομαι στα πόδια της Μεγαλειότητός σας και της προσφέρω το σπαθί μου έναντίον των έχθρών της.

Ο 'Ερρίκος Γ' άπλωσε και τα δυο του χέρια προς τον ευνοούμενό του. Κατόπιν ένα ειρωνικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του και με μία σκληρή φράσι εκδικήθηκε τον δούκα, γιατί τον είχε εγκαταλείψει.

— Χαλύδωδες το σπαθί σου; του είπε. "Αλλιως δεν ήταν και τόσο βαρύ.

— Έλατε λοιπόν, Μεγαλειότητε, απάντησε ο ντ' Επερνόν, να δείτε από τον εξώστη αυτόν τον χάλυθα που σέρνω πίσω μου.

Ο ντ' Επερνόν τράβηξε τον θασιλέα προς τον εξώστη, από το ύψος του οποίου ο μελαγχολικός μονάρχης μπορούσε να επισκοπήσει τα ύψωματα και τις πεδιάδες των περιχώρων.

Κατόπιν, άπλώνοντας θριαμβευτικά το χέρι του, του είπε:

— Κυττάχτε, Μεγαλειότητε! Κυττάχτε!

Πραγματικά, στις πλαγιές των λόφων που διαδεχόντουσαν ο ένας τον άλλο ως το οροπέδιο, όπου θρισκόταν το θασιλικό στρατόπεδο, δώθε και κείθε από τον Σηκουάνα, φαινότουσαν τάγματα που προχωρούσαν, όπλα που λαμπροπούσαν, σημαίες που κυμάτιζαν.

Υψώματα και κοιλάδες μαύριζαν από στρατό, και οι στρατιώτες εκείνοι, σαράντα χιλιάδες άνδρες, είχαν στρατολογηθεί από τον δούκα ντ' Επερνόν, με έξοδά του.

Ο 'Ερρίκος Γ' άφησε να του ξεφύγει μία κραυγή έκπληξης και θαυμασμού.

— Πώς, είπε, όλος αυτός ο στρατός;

— Ανήκει στη Μεγαλειότητά σας...

— Από πού έρχεται;

— Από την Νορμανδία, τη Βρετάνη και το Τυρέν ως επί το πλείστον. Τον στρατολόγησα σε δεκαπέντε μέρες.

— Είσαι ευγενική καρδιά και άφωτισμένος υπήκοος, έψιθύρισε ο θασιλεύς κατασυγκινημένος.

— Ήταν ανάγκη, απάντησε με μετριοφροσύνη ο δούξ, να χαλυδώσω λίγο αυτό το σπαθί, το οποίο η Μεγαλειότης σας εύρισκε κάπως ελαφρό.

Ο 'Ερρίκος Γ' δάγκωσε τα χείλη του, αλλά δεν απάντησε.

Άρχισε να κυττάζει το καινούργιο εκείνο στράτευμα που έρχόταν να ενώθι με το δικό του, κατόπιν σκέφτηκε, ότι ο θασιλεύς της Ναβάρρας δεν θάργουσε να φανή με το ελιγάρισμο αλλά εμπειροπόλεμο στράτευμα του, ύπελόγισε τον στρατό που θα διοικούσε την άλλη μέρα και τότε στα μάτια του 'Ερρίκου Γ' έλαμψε μία άστρατη άπεραντης περιφάνειας. Υψωσε το κεφάλι του και δείχνοντας με το χέρι του τον καταχινασμένο όρίζοντα πίσω απ' τον οποίο κρυβόταν η πόλις των Παρισίων, έβγαλε μία κραυγή άπεράντου ένθουςιασμού.

B'

Μέσα σε λίγες στιγμές, ο 'Ερρίκος Γ' είχε γίνει κατά εικόσι χρόνια νεώτερος.

Ο Μπαθολέ κι' ο ντ' Επερνόν τον κύτταξαν και τους φάνηκε τόσο μεγάλος, ώστε τον θαύμασαν και σώπασαν.

— Ω νεότης! ψιθύρισε έξαφνα, ωραία μου πολεμική νεότης, ριψοκίνδυνη και τολμηρή, δεν θα ξαναζωντανέμης πά-

λι στην καρδιά μου διώχνοντας την νάρκη της ώριμης παιά ηλικίας μου; Έδω, Ναβάρρα, Νορμανδία και Βρετάνη! Έδω, Γαλλία! Θέλω να μπω πάλι στο Λούβρο και να πεθάνω εκεί, κρατώντας το σκήπτρο.

— Ζήτηώ ο θασιλεύς! φώναξε ο ντ' Επερνόν φιλώντας το χέρι του θασιλέως μ' ένθουςιασμό.

— Ζήτηώ ο θασιλεύς! ακούστηκε μία άλλη φωνή από την είσοδο της αίθουσας.

Ήταν ο στρατάρχης Ντωμόν, ο οποίος μπήκε με τα.

Ο 'Ερρίκος Γ' γύρισε και κύτταξε διαδοχικά τον ντ' Επερνόν και τον γηραιό στρατάρχη. Συνωφρώθηκε σαν να φοβήθηκε μήπως τους δη να διαφωνούν πάλι, αλλά ο δούξ ντ' Επερνόν καταλαβαίνοντας την ανησυχία τού θασιλέως, έκανε ένα θήμα προς τον στρατάρχη και του είπε:

— Κύριε, ο θασιλεύς και κύριός μας, έχει μεγάλη ανάγκη σήμερα αυτών που του είναι πιστοί. Θέλετε να με χωρήσετε να το παρελθόν και να συμφιλιωθείτε μαζί μου για να πολεμήσουμε ο ένας στο πλευρό του άλλου;

Ο στρατάρχης άπλωσε με ζωηρότητα το χέρι του προς τον ντ' Επερνόν.

— Ας λείψουν η συγγνώμες, κύριε, του απάντησε, και ας συμφιλιωθούμε, ξεχνώντας το παρελθόν. Νά έχω εμπιστοσύνη στη φήλη μου, όπως κι' εγώ θα έχω στη δική σας.

Ο δούξ και ο στρατάρχης άγκαλιάστηκαν κι' ο θασιλεύς ευχαριστημένος, τους είπε:

— Πολύ καλά! Περίφημα.

Μεγαλειότητε, ρώτησε τότε ο στρατάρχης, να παρατάξω τους στρατιώτες για να υποδεχθούν τον στρατό του δούκους ντ' Επερνόν.

— Βεβαίως, απάντησε ο 'Ερρίκος Γ', λησέσατε, κύριε, και τρέξετε να τους υποδεχθήτε. Πρέπει να γινώλημ πρή ύποδοχη σ' αυτούς που έρχονται να πολεμήσουν για την Γαλλία και τον θασιλέα της.

Ο στρατάρχης ύποκλίθηκε και θγήκε έξω. Τότε ο 'Ερρίκος Γ' έδωσε πάλι το χέρι του στον δούκα ντ' Επερνόν και του είπε χαμογελώντας:

— Ξέοεις, φώναξε μου φίλε, ότι ποτέ δεν θα σε συγχωρούσα, αν δεν ξαναγυρίζες σε μένα.

Και δείχνοντας του τον Μπαθολέ, έπρόσθεσε:

— Ακριβώς προ δλίγου έλεγα στον κύριο Μπαθολέ, ο οποίος είναι ακόλουθος του αδελφού μου 'Ερρίκου της Ναβάρρας και της συζύγου του Μαργαρίτας, ότι οι ελπί μου μ' εγκατέλειψαν.

Ο ντ' Επερνόν χαιρέτησε τον Μπαθολέ, ο οποίος του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό του.

Έκείνη τη στιγμή, ένας αξιωματικός μπήκε μέσα στην αίθουσα και άφου ύποκλίθηκε, είπε στον θασιλέα.

— Μεγαλειότητε, ένας άγγελιαφόρος τών Παρισίων ζητάει άκρόασι απ' την Μεγαλειότητά σας...

— Α! έκανε ο θασιλεύς. Οι Παρισινοί μου στέλνουν άγγελιαφόρο; Και ποιάς είν' αυτός;

— Ένας νεαρός μοναχός.

— Περιέργως πρέσβυς! έκανε περιφρονητικά ο θασιλεύς. Δεν μπορούσαν να μου στείλουν έναν ευπατριδη. Και πού είναι τα διαβητήρια του παληοξυρισμένου αυτού καλόγερου;

— Δεν θέλει να τα επιδώσει...

— Παραπέμφατέ του στον στρατάρχη...

— Μεγαλειότητε, ο καλόγερος αυτός θεοβάνει, ότι δεν μπορεί να άνακοινώσει την έντολή του παρά μόνο σε σάς και με άκρα μυστικότητα. Δεν θέλει ν' ακούσουν άλλοι, ότι θα σάς πη.

— Και πώς ονομάζεται ο καλόγερος αυτός; ρώτησε ο θασιλεύς.

— Ζάν Κλεμάν.

— Ούφ! έκανε ο θασιλεύς με δυσφορία. Φέρτε τον, τέλος πάντων να δοίμε τί θέλει.

Κι' ένώ ο αξιωματικός έβγαине για να έκτελέση την έντολή του, ο θασιλεύς γύρισε προς τον δούκα ντ' Επερνόν και του είπε:

— Πρέπει να μ' αφήσετε μόνο για να δώ τί θέλει αυτός ο διαβολοκαλόγερος. Πηγαίνετε με τον κύριο Μπαθολέ να έπισκεφθήτε το στρατόπεδο.

Ο ντ' Επερνόν κι' ο Μπαθολέ θγήκαν έξω, αφήνοντας τον θασιλέα μόνο.

Στον προθάλαμο απάντησαν τον καλόγερο. Ήταν ένας νέος είκοσι δύο χρόνων με σκυθρωπό έξωτετικό, με μάτια

καχύποπτα που σπινθηροβόλουσαν, κοντού άναστήματος, αλλά εύρωστος και σωματώδης. Τα πλατείά χέρια του και οι ώμοι του φανέρωναν, ότι ήταν προικισμένος με δύναμη άσυνήθιστη. Ένα άπαισιο χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη του και μάντευε κάποις ότι από το ειρωνικό εκείνο στόμα θα έβγαιναν συχνότερα θλαστήμιες παρά προσευχές.

Η φυσιογνωμία του έκανε έντύπωση στον Μπαθολέ, ο οποίος σβήγνοντας το μπράτσο του ντ' Επερνόν, του είπε:

— Κυττάχτε, τί άσχημόμouτρο!

— Πρόσωπο φανατικού μοναχού! απάντησε ο δούξ μ' άπάθεια...

— Περιέργο, πύσω ταραχτήκα θλέποντάς τον...

— Ω! είπε ο δούξ, και μένα με ταραζουν κάτι τέτοιοι άνθρωποι...

— Κύριε δούξ, ψιθύρισε με σιγανή φωνή ο Μπαθολέ, αν ο καλόγερος αυτός σχεδίαζε κανένα έγκλημα;

— Λοιπόν;

— Νά μην τον αφήσουμε να μπη στο δωμάτιο του θασιλέως.

Ο ντ' Επερνόν άνασκήρτησε.

— Έχετε δίκιο, είπε φέρνοντας συγχρόνως το χέρι του στη λαδή του σπαθιού του.

— Φοβάμαι... ξαναείπε ο Μπαθολέ με μία άλλόκοτη έκφρασι.

Έκείνη τη στιγμή, ο μοναχός, συνοδευόμενος από τών αξιωματικών, ο οποίος τόν άδηγοσε σ' ο θασιλέα διασταιρωθήκε μαζί τους.

— Κυττάχτε! ξαναείπε ο Μπαθολέ. Νοιάζει κανείς πως έχει δηλητήριο στα χείλη του.

Ο ντ' Επερνόν σκίρτησε πάλι κι' άκουμπώντας με δύναμη το χέρι του στον ώμο του μοναχού, τόν σταμάτησε ξαφνικά και κυττάζοντας τον καλά στα μάτια, τόν ρώτησε:

— Τι έχεις, καταραμένε, ν' άνακοινώσης στον θασιλέα;

— Αυτό, έξογώ-ατε, απάντησε ταπεινά ο μοναχός, είναι μυστικό που άφορά την Αυτού Μεγαλειότητα και αυτούς που με στέλνουν...

Και άκολουθώντας τόν αξιωματικό που προηγείτο, προχώρησε.

Ο ντ' Επερνόν έτρεξε προς τόν πληγωμένο.

Ο Μπαθολέ, κυριευμένος από ένα άπαισιο προαίσθημα, έκανε ένα θήμα για να τον φράξει τόν δρόμο. Μά ο ντ' Επερνόν, προλαβαίνοντας τόν, στάθηκε άποφασιστικά μπρός στον καλόγερο με σταυρωμένα χέρια.

— Δεν θα περάσης, του είπε, αν δεν μου δείξης την επιστολή που σου έχουν δώσει οι Παρισινοί. Δεν θέλω να τη διαβάσω, φάνει, να τη δώ...

Ο μοναχός ύποκλίθηκε κι' έβγαλε από τόν κόλπο του μία περγαμνή, σφραγισμένη με την σφραγίδα της Βουλής των Παρισίων.

— Πολύ καλά, είπε ο ντ' Επερνόν. Μπορείς να μπής μέσα.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τόν Μπαθολέ, πρόσθεσε:

— Είμαστε τρελλοί που άνησυχήσαμε τόσο...

— μακάρι, κύριε δούξ...

— Και ποιάς θα τολμούσε να σηκώσει χέρι έναντίον του θασιλέως;

— Δεν ξέρω... Αλλά φοβάμαι πάντοτε... Φοβάμαι!

— Δυστυχώς δεν ήταν πειά καιρός να κάνουν τίποτε. Ο άξιωματικός είχε άνοίξει την πόρτα, Ο Ζάν Κλεμάν μπήκε

μέσα και γονάτισε μπροστά στον θασιλέα, ο οποίος στεκόταν όρθιος κοντά στο παράθυρο και τόν κύτταξε με άπερίγραπτη άποτροφή.

Ο δούξ κι' ο Μπαθολέ παρακολουθούσαν τά πάντα από την άνοιχτή πόρτα. Μά ο θασιλεύς έβγαψε στον αξιωματικό, ο οποίος θγήκε έξω κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Μπαθολέ χλωμός από συγκίνηση, κύτταξε τόν δούκα.

Ο δούξ ντ' Επερνόν καταλάβαινε πολύ καλά το θέλημα εκείνο.

Είχαν φέρει κι' οι δυο τά χέρια στα έξη τους, έτοιμοι να όρμήσουν, μέσα με τόν παρακικρό θόρυβο που θ' άκουγαν στο διαμέρισμα του θασιλέως.

Πέρασε μία στιγμή γεμάτη από άγωνία για τούς δυο άνδρες.

Έξαφνα, άκουσαν ένα θαυό επιφώνημα, όμοιο με ρόγχο.

Ο θασιλεύς είχε φωνάξει:

— Βοήθεια!

Αμέσως ο δούξ κι' ο Μπαθολέ άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν μέσα στο δωμάτιο του θασιλέως.

Ο 'Ερρίκος Γ' είχε άκουμπήσει στον τοίχο και κλινιζόταν, ένώ ο μοναχός, γονατιστός πάντοτε, έσφιγγε ακόμα στα χέρια του το έγγχειρίδιο που είχε καρφώσει στην καρδιά του θασιλέως και κύτταζε το θύμα του με μάτια που έλαμπαν από μίσος και φανατισμό.

Ο Μπαθολέ όρμησε έναντίον του με το σπαθί ύψωμένο. Ο δούξ ντ' Επερνόν έτρεξε προς τόν πληγωμένο και τόν δέχτηκε στην άγκαλιά του καταματωμένο. Κρατούσε ακόμα στα χέρια του την περγαμνή, που του είχε επιδώσει ο μοναχός.

Ο Ζάν Κλεμάν είχε χτυπήσει τόν θασιλέα τη στιγμή που εκείνος έρχονε γοήγορες ματιές στην περγαμνή.

Ο Μπαθολέ με άλλεπάλληλα χτυπήματα, άκότωσε τόν θασιλικό, ο οποίος περβανε θλαστήμωτας. Συννώνως, ο θασιλεύς έκλεισε τα μάτια του κι' έπεσε κάτω.

Ο δούξ ντ' Επερνόν τόν έπηρε και τόν άπλωσε στο κρεβάτι, φωνάζοντας:

— Μιρόν! Μιρόν!

Ο Μιρόν ήταν ο γιατρός του θασιλέως.

Οι φρουροί, άκούοντας τις φωνές του ντ' Επερνόν και του Μπαθολέ, έτρεξαν μέσα στην αίθουσα και περικύκλωσαν τόν κρεβάτι, στο οποίο ήταν έσπλωμένος ο μονάρχης. Πίσω απ' αυτούς έτρεξαν ο στρατάρχης Ντωμόν, οι στρατηγοί, οι ευπατρίδες... Σε λίγο μία κραυγή άγλης άντηχόσε σ' όλο το στρατόπεδο.

— Ο θασιλεύς δολοφονήθηκε! Ο θασιλεύς πεθαίνει! Αί-αγος στη Γαλλία!

Ο γηραιός γιατρός Μιρόν, στα χέρια του οποίου είχαν πεθάνει τόσο θλαστοί του οίκου των Βαλουά, έτρεξε κοντά στον κύριο του.

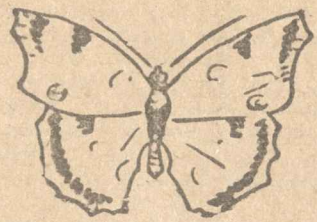
— Όλοι έκαναν άμέσως τόπο να περάση και η καρδιάς των χτυπούσαν μ' άγωνία, περιμένοντας την άπόφασί του για τί ζωή του μονάρχη.

Ο γέρος έπιστημων στάθηκε μία στιγμή μπρός στο κρεβάτι, τού όποιου η λευκές κορυφές είχαν κληιδωθί μ' αίμα, κύτταξε τόν χλωμό πρόσωπο του θασιλέως, έβαλε τó χέρι του στην καρδιά του κι' έπειτα γυρίζοντας σούς παρισταμένους, τους είπε:

— Ο θασιλεύς ζή ακόμα!...

(Ακόλουθε)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΝΑΦΣ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Από την ημέρα που ο Βάλτερ Σνάφς είχε μπει στη Γαλλία μαζί με την γερμανική στρατιά της εισβολής, θεωρούσε τον εαυτό του ως τον πιο δυστυχισμένο άνθρωπο του κόσμου. Ήταν χοντρός, περπατούσε με δυσκολία, λαχάνιαζε εύκολα κ' υπέφερε φριχτά απ' τα πόδια του που τα είχε πολύ μεγάλα και πολύ πλατιά. Ήταν, έκτός απ' αυτά, άνθρωπος φιλήσυχος, κ' ειρηνικός, καθόλου φιλόδοξος κ' αιμοχαρής, πάτερας τεσσάρων παιδιών που τα λάτρευε και σύζυγος μίας ωμορφής ξανθής γυναικούλας, της οποίας λαχναρούσε απελπισμένα κάθε βράδυ τις τρυφερότητες, τις φροντίδες και τα φιλήματα. Τού άρεσε να σηκώνεται άργα και να πλαγιάζει νωρίς, να τρώει άργα ωμορφα πράγματα και να πίνει μπύρα στις μπυραρίες. Πίστευε, βλέπετε, πως δ,τι ωραίο και γλυκό υπάρχει στη ζωή, χάνεται με τον θάνατο και γι' αυτόν τον λόγο ένοιωθε μέσα στην καρδιά του, τρομερό μίσος για τα κανόνια, τα τουφέκια, τα περίστροφα και τα σπαθιά, μα πρό πάντων για τις ξιφολόγχες, γιατί ένοιωθε τον εαυτό του ανίκανο να χειρισθί γρήγορα το όπλο αυτό για να υπερασπίση την χοντρή του κοιλιά.

Και όταν πλάγιαζε καταγής τη νύχτα, τυλιγμένος στον μαγνύα του, πλάι στους συντρόφους του που ροχαλίζουν, συλλογιζόταν ατελείωτα τους δικούς του που τους είχε αφήσει μακριά στην πατρίδα και τους κινδύνους από τους οποίους ήταν σπαρμένοι ο δρόμος του. "Αν σκοτωνόταν, τι θα γινότουσαν τα μικρά; Ποιος λοιπόν θα τα έτρεφε και θα τα μεγάλωνε; Και τώρα ακόμα θα υπέφεραν τα δυστυχισμένα, παρ' όλα τα χρέη που είχε κάνει για να τους αφήσει μερικά χρήματα πριν φύγει.

Και με τις σκέψεις αυτές ο Βάλτερ Σνάφς, έκλαιγε συχνά.

Πάντοτε, όταν άρχιζε μία μάχη, αισθανόταν στα πόδια του τέτοια αδυναμία, ώστε θ' άφηνε τον εαυτό του να πέσει κάτω αν δεν συλλογιζόταν πως όλη η στρατιά θα περνούσε πάνω απ' το σώμα του. Τό σφύριγμα των σφαιρών έκανε όλες τις τρίχες της επιδερμίδος του ν' ανορθώνονται.

Πριν από μήνες τώρα ζούσε έτσι μέσα στον τρόμο και την αγωνία.

Η μεραρχία του προχωρούσε πειά στην Νορμανδία, όταν μία μέρα τόν έστειλαν γι' αναγνώρισι μαζί μ' ένα μικρό απόσπασμα που έπρεπε να έρευνήσει ένα μέρος του τόπου και να γυρίσει πίσω. "Όλα φαινότουσαν γαλήνια στην έξοχη και κανένα ίχνος του έχθρου δεν φαινόταν πουθενά.

Λοιπόν οι Πρώσοι προχωρούσαν ήσυχοι σε μία μικρή κοιλάδα γεμάτη θαμνούς χαράδρες, όταν ξαφνα μία δημοφροντία τους έκανε να σταθούν απότομα κ' έρριξε κάτω καμιά είκοσαριά απ' αυτούς. Συγχρόνως ένα απόσπασμα Γάλλων έλευθέρων σκοπευτών δέχθηκε από ένα μικρό δάσος κ' όρμησε μπροστά επ' όπλου λόγχης!

Ο Βάλτερ Σνάφς έμεινε στην αρχή ακίνητος. Είχε τρομάξει τόσο, ώστε, ο φόβος του τον κάρφωσε στη θέση του. "Επειτα μία τρελή επιθυμία να τ' όβλη στα πόδια τον έκυριεύσε. Μα συλλογίστηκε αμέσως, ότι έτρεχε σάν χελώνα εν συγκρίσει με τους λιγνούς Γάλλους που ζύγωναν όλοένα πηδώντας σάν ένα κοπάδι κατσίκες. Τότε, βλέποντας σ' έξη θημάτων απόστασι μπροστά του μία πλατειά τάφρο, γεμάτη θάμνους, πήδησε μέσα με τα πόδια ένωμένα χωρίς να συλλογιθί καν τ' όθθος της, όπως πηδούν από μία γέφυρα σ' ένα ποτάμι.

Πέρασε όπως θα περνούσε ένα θέλος, ανάμεσα από ένα παχύ στρώμα από κισσούς και άγκαθερούς θάμνους που τού ξέσκισαν το πρόσωπο και τα χέρια κ' έπεσε θάρυς με τα πιασιά σε μία κοίτη από πέτρες.

Υψώνοντας αμέσως τα μάτια του, είδε τον ούρανο μέσα από την τρύπα που είχε ανοίξει. "Επειδή αυτή η τρύπα θα μπορούσε να τον προδώσει, σύρθηκε με προφύλαξι, περπατώντας με τα τέσσερα όσομπορούσε πιο πέρα μέσα στην τάφρο, κάτω απ' τη στέγη των πυκνών θάμνων, απομακρυνό

μενος όσο τ' ό δυνατόν πιο πολύ από τ' ό πεδίο της μάχης.

"Επειτα, στάθηκε και κάθισε πάλι μαζεμένος σάν λαγουδάκι που τ' ό κυνηγούν.

"Άκουσε επί αρκετή ώρα ακόμα πυροβολισμούς, κραυγές και στεναγμούς. "Επειτα οι θόρυβοι της μάχης άυνάτισαν, έπαψαν. "Όλα ξανάγιναν άφωνα και γαλήνια.

"Έξαφνα κάτι σάλεψε από πάνω του. "Ο Βάλτερ Σνάφς αναπήδησε μ' άγωνία. Εύτυχως ήταν ένα πουλάκι που είχε καθίσει σ' ένα κλαδί κ' έσάλευε τα ξερά φύλλα. "Επί μία ώρα, η καρδιά τού φτωχού στρατιώτου χιευούσε γι' αυτό θανάτα και γρήγορα.

"Η νύχτα τέλος ήρθε γεμίζοντας σκοτάδι την τάφρο. Κι' ο Βάλτερ άρχισε να συλλογίζεται. Τι θά έκανε; Τι θά γινόταν; Θά ξαναβρίθι τούς δικούς του;... Μα πώς; Από πού; Και πώς θά ξανάρχιζε πάλι τη φριχτή ζωή τη γεμάτη άγωνίες, τρόμους, στερήσεις και κόπους που έκανε από την αρχή τού πολέμου; "Όχι! Δεν είχε πειά τέτοιο κυράγιο. Τού έλειπε η δύναμι που χρειαζόταν για να υπερέρη τις πορείες και ν' άψηφή τούς κινδύνους, σε κάθε στιγμή.

Μά τί να κάνει; Δεν μπορούσε θέβαι να μείνη κρυμμένος σ' α ύτην την χαράδρα, ως ότου να τελειώσουν η έχθροπραξίες. "Αν δεν ήταν υποχρεωμένος να τρώει, αυτό τ' ό ένδεχόμενο ίσως να μην τον τρώαζε και πολύ.Μά έπρεπε να τρώει, να τρώει κάθε μέρα.

Και θρισκόταν έτσι ολομόναχος, ένοπλος, με τη στολή του, σ' έχθρικό έδαφος, μακριά απ' αυτούς που θά μπορούσαν να τόν υπερασπίουν. Με τις σκέψεις αυτές, ατελείωτα ρίγη περνούσαν από την επιδερμίδα του.

"Έξαφνα σκέφθηκε: «'Αν μ' έπιαναν αιχμάλωτο!» Κ' η καρδιά του ανατρίχισε από επιθυμία, από μία μεγάλη, άσυγκράτητη επιθυμία να συλληφθί αιχμάλωτος από τούς Γάλλους! "Ετσι θά σονόταν... Θά τόν έτρεφαν, θά τόν στεγαζαν μακριά από τις σφαίρες και τα σπαθιά, σε μία ωραία φυλακή, καλά φυλαγμένη. Αιχμάλωτος! Τι όνειρο.

Και πήρε αμέσως την άπόφασί του: — Θά γίνει αιχμάλωτος.

Σηκώθηκε, άποφασισμένος να πραγματοποιήσει αυτό τ' ό σχέδιο, χωρίς να κάνει στιγμή. Μά άπόμεινε ακίνητος, κυριευμένος άαφνικά από δυσάρεστες σκέψεις και καινούργιους φόβους.

Πού θά πήγαινε να παραδοθί αιχμάλωτος; Πώς; Από ποιά μεριά; Και εικόνες φριχτές, εικόνες θανάτου γεμίζουν την ψυχή του.

Θά διέτρεχε φοβερούς κινδύνους, ριψοκινδυνεύοντας μόνος, με τ' ό μυτερό κράνος του, στην έξοχη.

"Αν συναντούσε Γάλλους χωρικούς; Οι χωρικοί αυτοί, βλέποντας έναν Πρώσο χαμένο, έναν Πρώσο άνυπερασπιστο, θά τόν σκότωναν σάν άδέσποτο σκυλί. Θά τόν κοιμάτιαζαν με τις τσάπες τους, τις δικράνες τους, τις άξίνες τους! Θά τόν έκαναν κυμάλ!

"Αν συναντούσε έλευθέρους σκοπευτάς; Αυτοί οι άτακτοι Γάλλοι που δεν είχαν κανένα νόμο και καμιά πειθαρχία, θά τόν τουφέκιαν χωρίς άλλο για να διασκεδάσουν, για να γελάσουν λίγες στιγμές. Κι' έθλεπε κιόλας τόν εαυτό του, κολλημένο σ' ένα τοίχο, άπέναντι σ' α στρογγυλά και μαύρα στόμια δώδεκα τουφεκιών!

"Αν συναντούσε τόν ταχτικό γαλλικό στρατό; Οι άνδρες της έμπροσθοφυλακής θά τόν νομίζουν για κανένα τολμηρό άνιχνευτή τού έχθρου που είχε ξεκινήσει μόνος του και θά τού έρριχναν αλύπητα...

"Αφού έκανε όλες αυτές τις σκέψεις, ο Βάλτερ Σνάφς κάθισε πάλι, άπελπισμένος. Βρισκόταν σε άδιέξοδο.

"Η νύχτα είχε άπλωθί πειά ένελως, η άφωνα και μαύρη νύχτα. Δεν κουνιόταν καθόλου και σκιρτούσε με τούς άγνωστους και άνάλαφρους θορύβους που άκουγότουσαν σ' α σκοτάδι. "Ανοιγε τόσα τα μάτια του, για να προσπαθήσει να δει μέσα σ' α σκοτάδι και φανταζόταν σε κάθε στιγμή πως άκουγε θήματα πάνω απ' τ' ό κεφάλι του.

"Υστερ' από ατελείωτες ώρες και άγωνίες κολασμένου, είδε, ανάμεσα από τ' ό ταθάνι των κλαδιών, τόν ούρανο που γινόταν πάλι φωτεινός. Τότε αισθάνθηκε ένα άπέραντο ξαλάφρωμα. Τα μέλη του τεντώθηκαν, ξεκουρασμένα άαφνικά. "Η καρδιά του ήσυχασε. Τα μάτια του έκλεισαν. Κι' άποκοιμήθηκε.

"Όταν ξύπνησε ο ήλιος είχε φθάσει στη μέση τού ούρανο. Ήταν μεσημέρι. Κανένας θόρυβος δεν τάραζε την πένθυμη γαλήνη της έξοχης. Και ο Βάλτερ Σνάφς αισθάνθηκε διαπεραστική πείνα.

Χασμουριόταν με τ' ό στόμα ύγρο, καθώς σκεφτόταν τη σούπα, την ωμορφη σούπα τού λόχου του. Και τ' ό στομάχι του τού πονούσε.

Σηκώθηκε, έκανε μερικά θήματα, αισθάνθηκε τα πόδια του άδύνατα, και ξανακάθισε για να σκεφθί. "Επί δύο τρεις ώρες ακόμα, σκεφτόταν τα ύπερ και τα κατά, αλλάζοντας άποφάσεις σε κάθε στιγμή, συντριμμένος, δυστυχισμένος, πεινασμένος.

Μία ιδέα τού φάνηκε τέλος λογική και πρακτική: να παραμονεύει να περάσει κανένας χωρικός μόνος, άοπλος και χωρίς επικίνδυνα άγροτικά έργαλεία, να τρέξει προς αυτόν και να παραδοθί σ' α χέρια του.

Τότε έθγαλε τ' ό κράνος του που η αιχμή του θά μπορούσε να τόν προδώσει και με άπειρες προφυλάξεις πρόβαλε τ' ό κεφάλι του απ' τ' ό χείλος της τρύπας.

Κανένα άπομονωμένο πλάσμα δεν φαινόταν σ' α δρίζοντα. Κει κάτω άριστερά μόνος, έθλεπε στην άκρη μίας δένδρστοιχίας, ένα μεγάλο άρροτικό πύργο.

Περίμενε ως τ' ό θράδυ, υποφέροντας φριχτά, μη θλέποντας άλλο από τα κοράκια που πετούσαν και μην άκούγοντας άλλο από τούς θαμειούς θρήνους των σπλάχνων του.

Και η νύχτα άπλώθηκε πάλι από πάνω του.

Ξαπλώθηκε σ' α θάθος τού καταφυγίου του και κοιμήθηκε, έναν ύπνο τασαγμένο, γεμάτο έφιάλτες, έναν ύπνο ανθρώπου πεινασμένου.

"Η αύγή άνέτειλε πάλι πάνω απ' τ' ό κεφάλι του. "Ο Βάλτερ Σνάφς ξανάρχισε να κοιτάζει. Μά η έξοχη έμεινε έρημη, όπως και χθές. Και τότε ένας καινούργιος φόθος τρύπωσε σ' α μυαλό του, ο φόθος μήπως πεθάνη από την πείνα. "Εθλεπε τόν εαυτό του ξαπλωμένο σ' α θάθος της τρύπας του άνάυκελα, με τα μάτια κλειστά. "Επειτα έθλεπε ένα σωρό μικρά ζώα να ζυγώνουν σ' α πτώμα και ν' αρχίζουν να τ' ό τρώνε απ' όλες τις μεριές συγχρόνως, γλιστρώντας κάτω απ' τα ρούχα του για να δαγκώσουν την κρύα του επιδερμίδα. Κι' έχα του για να δαγκώσουν την κρύα του επιδερμίδα. Κι' έχα του για να δαγκώσουν την κρύα του επιδερμίδα. Κι' έχα του για να δαγκώσουν την κρύα του επιδερμίδα.

Τότε έγινε σάν τρελλός, γιατί φαντάστηκε, ότι θά λιποθυμούσε από την αδυναμία και δεν θά μπορούσε πειά να περπατήσει. Κι' έτοιμαζόταν κιόλας να όρμησει προς τ' ό γειτονικό χωριό άποφασισμένος ν' άψηφήση τα πάντα, όταν έξαφνα είδε τρεις χωρικούς που πήγαιναν σ' ας άγρους με τις άξίνες τους σ' α δ' όμο. "Αμέσως ξαναμαζεψήθηκε φοβισμένος στην κρύπη του.

Μά μόλις τ' ό σκοτάδι άπλώθηκε πάλι σ' ας κάμπο, θγήκε άργα απ' την τάφρο και ξεκίνησε σκυφτός, φοβισμένος με καρδιά που χτυπούσε δυνατό. Τραβούσε κατά τόν μακρινό πύργο, προτιμώντας να μη εκεί μέσα παρά σ' α χωριό που φαινόταν τρομερό σάν ζούγκλα γεμάτη τίγρεις. Τα παράθυρα τού κάτω πατώματος τού πύργου ήταν φωτισμένα. "Ενα μάλιστα ήταν άνοιχτό. Και δυνατή μυρωδιά υητού κράτος έθγαινε από κει, μία μυρωδιά που μπήκε έξαφνα σ' α μύτη τού Βάλτερ, κατέθηκε ως τ' α θάθη της κοιλιάς του, τ' αναστάτωσε, μία μυρωδιά που έδωσε στην καρδιά του τ' ό θάρρος της άπελπισίας.

Και έξαφνα, χωρίς να σκεφθί, παρουσιάστηκε με τ' ό κράνος του μπροστά σ' α άνοιχτό παράθυρο. "Όχι! Όπρητες δειπνούσαν γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι. Μά έξαφνα μία όπρητρια είδε τόν Βάλτεο κ' άπόμεινε με τ' ό στόμα άνοιχτό, με τα μάτια άπλανη, άφώνοντας να της πέσει τ' ό πηρονι που κρατούσε σ' α χέρια της. "Αμέσως όλων τα θλέμματα άκολούθησαν τ' ό δικό της. Και είδαν τόν έχθρό!

Μεγάλε Θεέ! Οι Πρώσοι είχαν φτάσει σ' ας πύργο! "Επειτα από μερικά στιγμές διαταγού, σκαρφάλωσε σ' ας παράθυρο, πήδησε μέσα και προχώρησε προς τ' ό τραπέζι. "Η τρομερή του πείνα τόν έκανε να τρέμει σάν να είχε πυρετό, μά ο τρόμος τόν συγκρατούσε, τόν παρέλυε άκόμα. "Αφογκράστηκε. "Όλο τ' ό σπιτι φαινόταν σάν να τρέμει: πόριες άνοιγόκλειναν, θήματα γρήγορα έτρεχαν σ' ας πάτωμα από πάνω του. "Ο Πρώσος άνήσυχος τέντωνε τ' αττία του σ' ας αυτούς τούς υπερδεμένους θορύβους. "Επειτα άκούσε ύποκώφους κρότους σάν να είχαν πέσει άνθρωποι σ' ας μαλακό χώμα. Και πραγματικά ήσαν άνθρωποι που πηδούσαν έξω απ' τα παράθυρα τού πρώτου πατώματος. "Επειτα κάθε κίνηση, κάθε ταραχή έπαψαν κ' ο μεγάλος πύργος έγινε σιωπηλός σάν τάφος.

Στην αρχή μία κραυγή άκούστηκε, μία μόνο κραυγή, καμωμένη από όχτώ κραυγές, θγαλμένες σε όχτώ διαφορετικούς τόνους, μία κραυγή τρόμου φριχτή... "Επειτα κ' οι όχτώ όπρητες πετάχτηκαν άπάνω σάν τρελλοί, και μέσα σ' ένα άπερίγραπτο θόρυβο, σπρώχνοντας δ' ένας τόν άλλο, άρχισαν να τρέχουν προς την πόρτα. "Η καρέκλες έπεφταν, οι άντρες έρριχναν κάτω τις γυναικές και περνούσαν από πάνω. Μέσα σε δύο δευτερόλεπτα, η αίθουσα άδειασε, έγκαταλείφθηκε, με τ' ό τραπέζι γεμάτο φαγώσιμα, άπέναντι σ' ας Βάλτερ Σνάφς που στεκόταν κατάπληκτος μπρος σ' ας άνοιχτό παράθυρο.

"Επειτα από μερικές στιγμές διαταγού, σκαρφάλωσε σ' ας παράθυρο, πήδησε μέσα και προχώρησε προς τ' ό τραπέζι. "Η τρομερή του πείνα τόν έκανε να τρέμει σάν να είχε πυρετό, μά ο τρόμος τόν συγκρατούσε, τόν παρέλυε άκόμα. "Αφογκράστηκε. "Όλο τ' ό σπιτι φαινόταν σάν να τρέμει: πόριες άνοιγόκλειναν, θήματα γρήγορα έτρεχαν σ' ας πάτωμα από πάνω του. "Ο Πρώσος άνήσυχος τέντωνε τ' αττία του σ' ας αυτούς τούς υπερδεμένους θορύβους. "Επειτα άκούσε ύποκώφους κρότους σάν να είχαν πέσει άνθρωποι σ' ας μαλακό χώμα. Και πραγματικά ήσαν άνθρωποι που πηδούσαν έξω απ' τα παράθυρα τού πρώτου πατώματος.

"Επειτα κάθε κίνηση, κάθε ταραχή έπαψαν κ' ο μεγάλος πύργος έγινε σιωπηλός σάν τάφος.

"Ο Βάλτερ Σνάφς κάθισε μπρος σ' ένα πιάτο, που είχε μείνει άθικτο κ' άρχισε να τρώει. "Ετρωγε με μεγάλες μπουκιές σάν να φοβόταν πως τόν σιαματήσουν σ' ας μέση τού φαγητού του, πριν άκόμα χορτάσει. "Ερριχνε και με τα δύο χέρια τα κομμάτια τού κρέατος σ' ας στόμα του που ήταν άνοιχτό σάν καταπαχή. Και μάζες τροφής κατέβαιναν διαρκώς σ' ας στομάχι του, φουσκώνοντας τόν λαιμό του καθώς περνούσαν. Καμιά φορά σταματούσε, έτοιμος να σκάσει σάν άντερο παραφουσκωμένο. "Επινε τότε κρασί και καθάριζε τόν εισόαφο του, όπως καθάριζον έναν όχετό φραγμένο.

"Αδειασε όλες τις πιατέλες, όλα τα πιάτα κ' όλες τις μποτίλλιες. "Επειτα, μεθυσμένος από τ' ό πιστό και τ' ό κρασί, άποκτηνόμενος, κόκκινος, θασανίζόμενος από λόγιγκα, με τ' ό πνεύμα φουσκωμένο και τ' ό στόμα λιπαρό, ξεκούμπωσε τη στολή του για ν' άναπνεύσει, άνίκανος άλλως τε να κάνει θήμα. Τα μάτια του έκλειναν, η ιδέες του υπερδευόντουσαν. "Ακούμπησε τ' ό θάρυ του μ' ας χέρια τού που ήσαν σταυρωμένα σ' ας τραπέζι κ' έχασε σιγά-σιγά κάθε συνείσθησι τών πραγμάτων και τών γεγονότων.

"Η ημισέληνος φώτιζε θαμιά τόν ούρανο πάνω απ' τα δέντρα τού πάρκου τού πύργου. Ήταν η ψυχρά ώρα που είναι πριν απ' τα χαράματα. Σκιές γλιστρούσαν μέσα απ' τα δέντρα, πολυάριθμες κ' άθόρυβες. Και πού, και πού, η σελήνη έκανε να λάμψη μέσα σ' ας σκοτάδι η αιχμή μιας λόγχης.

"Ο γαλλικός πύργος όρθωνε την ψηλή του μαύρη σιλουέτα. Δύο παράθυρα έλαμπαν μόνος σ' ας ισόγειο.

"Έξαφνα μία δυνατή φωνή άκούστηκε: — "Εμπρός, παιδιά! "Εφοδος!... Για την πατρίδα!

Τότε, μέσα σε μία στιγμή, η πόρτες και τα παράθυρα βούλιαξαν κάτω από ένα κύμα ανθρώπων, που ξεχυθήκε σ' ας στιγμή, παραβίασε τα πάντα και πλημμύρισε τ' ό σπιτι. Πηνίχτα στρατιώτες, όπλισμένοι ως τα δόντια όπλησαν μέσα στην αίθουσα, όπου άναπαύονταν γαλήνια ο Βάλτερ Σνάφς και άκουμπώντας σ' ας στήθος του πηνίχτα τουφέκια γεμάτα, τόν έορίσαν κάτω, τόν κατακυλίαν, τόν άρπαξαν τόν έδεσαν από τα πόδια ως τ' ό κεφάλι.

"Εκείνος λαχάνιαζε από κατάπληξι. Ήταν τόσο ζαλισμένος απ' τη θαραστομαχία και τόν ύπνο, που δεν καταλάβαινε τί συνέβαινε.

Και έξαφνα ένας χοντρός στρατιωτικός γεμάτος χρυσά γαλόνια τόν πάτησε με τ' ό πόδι στην κοιλιά και τού φώναξε: — Είσθε αιχμάλωτος μου! Παραδοθήτε!

"Ο Πρώσος μόνος τη λέξι "αιχμάλωτος" άκούσε και σέναξε: — Γ ι ά! Γ ι ά! Γ ι ά! (Ναι).

Τόν σήκωσαν, τόν έδεσαν σε μία καρέκλα και οι νικητάι (Συνέχεια σ' ας σελίδα 50)

ΜΙΑ ημέρα, η Λάουρα κατάλαβε πώς ήταν έρωτευμένη. Μά τι είχε συμβεί; Πώς είχε αγαπήσει;

Η ιστορία είναι συγκινητική, γεμάτη αίσθημα και τρυφερότητα.

Η Λάουρα ζούσε από μικρή σ' ένα δικό της κόσμο, παραμυθένιο. Απέφευγε τον κόσμο και περνούσε μαγικές ώρες μέσα στη μοναξιά του ατελείας της ζωνοαφίζοντας πιο όμορφα λουλούδια από εκείνα που ανθίζουν στους κήπους την Άνοιξη.

Έξαφνα, μία παιδική φίλη της, ζήτησε τη βοήθειά της. Ήταν άρρωστη θάρειά. Η Λάουρα βγήκε τότε από το βασίλειό των ονείρων της και γνώρισε όλη τη σκληρή πραγματικότητα της ζωής. Εκεί τότε, στο σπίτι της φίλης της συνάντησε ένα νεαρό γιατρό με γαλανά μάτια. Έτσι άρχισε η αλλόκοτη ιστορία της καρδιάς της.

Όταν η φίλη της έγινε καλά και έφυγε για ένα μεγάλο ταξίδι άναυχης, η Λάουρα ξαναγύρισε στο ήσυχο και ονειρώδες ατελείας της. Μά ένοιωσε πώς δεν ήταν πειά ή ίδια. Είχε αλλάξει παράξενα. Δεν μπορούσε τώρα να εργασθεί. Δύο γαλανά μάτια έλαμπαν πάντα μπροστά της, σαν να τη μαγνητίζουν. Η μοναξιά μεγάλωνε το μαρτύριό της. Υπέφερε τώρα από ζαλάδες, από κρίσεις, μελαγχολίας, από τυραννικές αϋνίες. Ο νεαρός γιατρός με τα γαλανά μάτια, ο Μάριο Μαράνι ήταν γι' αυτήν ένας εξαιρετικός άνθρωπος, πολύ ανώτερος από κάθε άλλον άνδρα. Γι' αυτό άκριβώς τον αγαπούσε, γιατί ήταν μοναδικός, αξιολάτρευτος.

Μά η κατάσταση αυτή χειροτέρευσε ημέρα με την ημέρα. Η Λάουρα δεν άντεχε πειά. Έπρεπε να δώσει ένα τέλος στην αγωνία της. Έπρεπε να γιατρευθεί. Και η θεραπεία της ήταν στο χέρι του Μάριο Μαράνι. Ασφαλώς θα καταλάβαινε άμέσως την ανάγκη της. Αν έξακολουθούσε να σπαταίνει, αυτή η σιωπή θα τη σκότωνε...

Έτσι, πήρε την απόφαση και του τηλεφώνησε. Έκλεισε ένα ραντεβού και πήγε στην κλινική και του τηλεφώνησε. Έκλεισε τα συμπτώματα της άρρώστιας της.

Ο Μάριο Μαράνι την υποδέχτηκε εγκάρδια. Δεν την είχε ξεχάσει. Μία τέτοια όμορφη ήταν χαραγμένη για πάντα στη μνήμη του. Μά τι ήταν αυτός, για να ελπίζε ότι αυτή η αϊθήρια κοπέλλα θα μπορούσε να τον αγαπήσει; Ένας γιατρός, όπως τόσοι άλλοι... Ποιος ξέρει ποιόν όμορφο και πλαύσιο νέο αγαπούσε αυτή η γοητευτική καλλονή!...

Ότε πρόσεξε λοιπόν το χαμόγελό της. Μ' ένα σοβαρό, επαγγελματικό ύφος, τη ρώτησε:

— Τι αισθάνεσθε, δεσποινίς;

Η Λάουρα ήθελε να του απαντήσει: «Τί αισθάνομαι; Ένα μεγάλο έρωτα για σένα, Μάριε!...», μά πώς μπορούσε; Τού περιέγραψε λοιπόν τις αισθήσεις της.

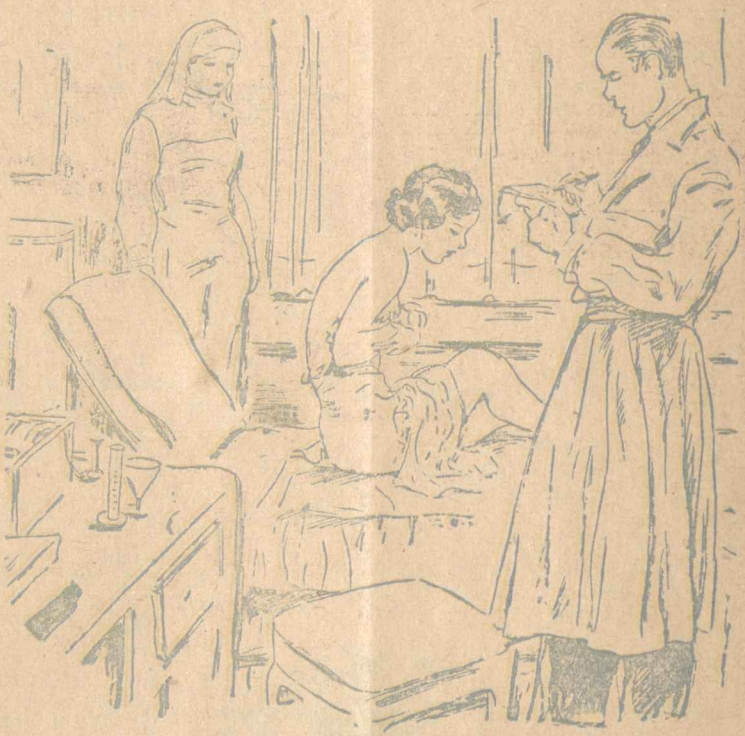
— Η περιπέτεια της άρρωστης φίλης σας, θά σας πείραζε άσφαλώς στα νεύρα. Της είπα ο γιατρός. Περάσατε τόσες συγκινήσεις!... Μά ελπίζω, ότι δεν είναι τίποτε σοβαρό. Θέλετε ώστόσο να σας εξετάσω;

— Μά βέβαια!... της απάντησε εκείνος και γέλασε με την ταραχή της.

Έπειτα, πέρασε στο γραφείο του και την άφησε μόνη με την νοσοκόμο.

— Θέλετε να σας βοηθήσω να βγάλετε το φόρεμά σας; της είπε εκείνη.

Έπρεπε λοιπόν να γδυθεί; «Α! Η Λάουρα δεν είχε» συλ-

— "Ας εξετάσουμε τώρα την καρδιά..."

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΕΡΓΙΟΥ ΝΤΑΡΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

κατάλαβε τίποτε; Δεν μάντεψε τίποτε. Δεν του μίλησε η καρδιά μου; Ποιά λοιπόν είναι η μυστηριώδης δύναμη της αγάπης; Σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε τον Μάριο Μαράνι. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό, ψυχρό, αδιάφορο. Η Λάουρα χλώμιασε...

Ο γιατρός έσπευσε να την καθησυχάσει.

— Δεν έχετε τίποτε... Μή φοβάσθε, Μήπως πονάτε εδώ;

— Όχι.

— Κι' εδώ;

— Όχι.

— Θαυμάσια! Μπορείτε να ντυθείτε.

Η Λάουρα πέρασε πάλι πίσω από το παραβάν. Ντύθηκε γρήγορα, νοιώθοντας μία αθάσταχη ντροπή και οέ λόγ, παρουσιάστηκε ξανά μπροστά στον Μάριο Μαράνι.

— Δεν έχετε τίποτε!... της είπε μ' ένα χαμόγελο. Έχετε αδυνατίσει από την τελευταία φορά που σας είδα. Να!... είσατε λιγάκι όχρη... Μά θά σας γράψω μία δίαιτα και θά δήτε πώς θά υποχωρήσουν όλες η άδυσθεσίες, άμέσως!...

Η Λάουρα, άπογοητευμένη, ούτε πρόσεχε οτί λόγια του. Ο Μάριο Μαράνι έσκυψε στο γραφείο του κι' έγραφε θαστικά μερικά λόγια σ' ένα χαρτί. Έπειτα, γύρισε και της τó έδωσε. Η Λάουρα τó πήρε αδιάφορα και τó έβαλε στην τσάντα της.

— Εύχαριστώ! Έκανε με μισόσβυστη φωνή.

Κ' ύστερα, άφησε επάνω στο γραφείο του ένα φάκελλο με την άμοιότη του.

Ο Μάριο Μαράνι τη συνόδευσε τότε ως την πόρτα.

— Νά μου τηλεφωνήσετε, της είπε, τó αποτέλεσμα της δίαιτας που σας έδωσα.

— Θά σας τηλεφωνήσω... Έκανε η Λάουρα, έτοιμη να κλάψει.

Όταν θρέθηκε στο δρόμο, της φάνηκε πώς θά λιποθυμούσε. Όλα είχαν τελειώσει πειά, όλα! Ο Μάριο Μαράνι δεν είχε καταλάβει τίποτε. Η καρδιά της δεν είχε μιλήσει!...

Γύρισε στο σπίτι της σαν τρελλή και ξαπλώθηκε χωρίς δυνάμεις στο κρεβάτι. Έπειτα, θέλησε να καπνίσει ένα σιγαρέττο κι' άνοιξε την τσάντα της. Μαζύ με τó πακέτο, έβγαλε τότε και τó χαρτί που της είχε δώσει ο γιατρός.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια από τó προηγούμενο).

Όλοι οι παριστάμενοι, έκτος από τον Ζάν Ρενώ, και ίσως και τού άγνωστου, που τυχαίως θρискόταν στο δωμάτιο, άπόμειναν κατάπληκτοι.

— Μά άκούσατε καλά όλοι, ξαναείπε ο Ίάκωβος Μελλιέ, θυμήθηκε τά λόγια μου, για να μπορέσετε να τά έπαναλάβετε, όταν πρós χάριν αυτής της νέας, την όποία αγαπάτε όλοι, ο Πέτρος Ρουβενά σας προσκαλέσει μπροστά στους δικαστές για να πήτε την αλήθεια... Δυστυχισμένη Ζάν Ρενώ, ψυχή μεγάλη και άφωσιωμένη, είθε να ζής άκόμα... Σάπασε και τó κεφάλι του έπεσε μέσα στα χέρια του. Οί θεσάι αυτής της σκηνής έμειναν για μία στιγμή σαν ηροσηλωμένοι στο πάτωμα.

Κ'

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΝΤΕΜΟΥΛΕΝ

Γά μερικές στιγμές, έπηκολούθησε σιωπή... Οί θερισάι και ο ύπηρέτης της έπαύλεως συνεννοήθηκαν άλλάροντας ένα θλέμμα και άπουσώρηκαν ο ένας κατόπι του άλλου.

Η Λουκία έμεινε γονατιστή κοντά στον γέρο. Ο Ζάν Ρενώ είχε πλησιάσει στην πολυθρόνα.

Ο άγνωστος άκίνητος στην ίδια θέσι κύτταξε τόν Μαρντοσέ μ' ένδιαφέρον.

Έξαφνα, ο Ίάκωβος Μελλιέ κινήθηκε σπασμωδικά, τά μάτια του φάνηκαν σαν να διαστέλλωνται κ' η χλωμάδα του μεγάλωσε άκόμα περισσότερο.

Τέντωσε τά χέρια του και τά πόδια του άπότομα κι' άνωρθώθηκε σαν ηλεκτρισμένος.

Όλο τó κορμί του έτρεμε.

— Τά μάτια μου θολώνουν! είπε με φωνή σχεδόν σβυσμένη. Δεν βλέπω πειά! Δεν βλέπω πειά!...

Έφερε τó χέρι του στο στήθος του άπάνω στην καρδιά του.

— Έδω! Έδω! ξαναείπε. Μου φαίνεται πώς έχω ένα κομμάτι πάγο... Θά πεθάνω... Θά πεθάνω... Ρουβενά! Ρουβενά! Ρουβενά!... Άχ! Δεν ξαναγυρίζει... Θά φτάση πολύ άργά... Ω! δεν θά δώ τó παιδί της κόρης μου... Τό κεφάλι μου σκοτίζεται. Τά μέλη μου μουδιάζουν... Τά μάτια μου θολώνουν... Η αισθήσεις μου φεύγουν... Λευκή, είσαι κοντά μου;

Η νέα σηκώθηκε.

— Νάί, πατέρα μου, άπάντησε. Βρίσκομαι κοντά σας...

Ο γέρος πήρε τó χέρι της...

— Δεν σέ βλέπω πειά, ψιθύρισε, αλλά σέ άκούω, σέ αισθάνομαι... Μή μ' άφήσης πειά... Και η Λουκία!... Λευκή, προσκάλεσε τη Λουκία... Προσκάλεσε την κόρη μου!...

— Λουκία! Λουκία! φώναξε η Λευκή.

— Λουκία άκούσε και έτρεξε άμέσως μέσα...

Βλέποντας τόν πατέρα της που έφερε κιόλας στο πρόσωπό του τά σημάδια τού θανάτου, η Λουκία έβγαλε μία σπασματική κραυγή και τόν άγκάλιασε παράφορα.

Ο γέρος έγειρε θαρύς στην πολυθρόνα του.

— Λουκία, Λευκή, είπε, με συγχωρείτε... Δεν είν' έτσι; Ένας διπλός λυγμός τού άπάντησα και ο γέρος έξακολούθησε:

— Θ' αγαπιώσατε και δεν θά χωριστήτε ποτέ, έ; Θά είσατε εύτυχισμένες, νάί, εύτυχισμένες; Λευκή ο πατέρας σου πέθανε έξ αίτίας μου... Έξ αίτίας μου έπίσης πέθανε η Γενεθιέθη, η μητέρα σου... Προξένησα μεγάλες συμφορές...

— Μά ο Θεός είναι δίκαιος και καλός. Ξέρετε τη μετάνοιά μου... Δεν θά φανή άδυσώπητος... Δεν θά μου κλειση τις πύλες τού ούρανού...

— Λουκία, πηγαίνω κοντά στη μητέρα σου... Θά της πώ ότι με συγχώρεσε...

Σάπασε μία στιγμή.

— Άπλωσε τά χέρια του και φαινόταν σαν νάκουγε κάποιον μακρυνό θόρυβο...

— Έπειτα ξαναείπε με φωνή που μόλις άκουγόταν...

— Ο Ρουβενά ξαναγυρίζει... Τόν άκούω... Τρέχει...

— Άν μπορούσα να ζήσω δυό άκόμα ώρες... μία μόνο ώρα!... Άν ο Ρουβενά θρискόταν έδω κοντά μου, άν άγκάλιαζα τόν έγγονό μου, άν κανένας έρχόταν να μου πη: «Ο Ζάν Ρενώ ζή άκόμα!» θά πέθαινα εύχαριστημένος...

— Άλλοίμονο όμως! δεν θά έχω αυτή τη στερνή παρηγοριά...

— Ίάκωβε Μελλιέ, είπε τότε ο Ζάν Ρενώ με φωνή που έπαλλε από συγκίνησι, μπορώ να σας δώσω ένα μέρος απ' αυτήν την παρηγοριά που περιμένετε, Ο Ζάν Ρενώ ζή άκόμα!

Ο έτοιμοθάνατος γαιοκτήμων άνασκήρτησε.

— Ποιός μίλησε; ψιθύρισε.

— Έκείνος τόν όποιο όνομάζουν Μαρντοσέ που δεν είναι άλλος από τόν παλιό φίλο τού Ίακώβου Μελλιέ Ζάν Ρενώ.

Ο έτοιμοθάνατος προσπάθησε να σηκωθεί.

— "Α! "Α! τραύλιζε. Η φωνή τού Ζάν Ρενώ! Η φωνή τού Ζάν Ρενώ!

— Ίάκωβε Μελλιέ, ο Ζάν Ρενώ δεν θρискείται πειά στα κάτεργα, ο Ζάν Ρενώ ξαναγύρισε, ο Ζάν Ρενώ είν' έλεύθερος... Βρίσκεται κοντά σας, σας μιλάει, Ίάκωβε Μελλιέ και σας εύχαριστεί για όσα κάνατε για την κόρη του...

— Άν έφθασε η τελευταία σας ώρα, μπορείτε να πεθάνετε ειρηνικά...

Στό πρόσωπο τού γηραιού γαιοκτήμονος φάνηκε μία στιγμή η έκφρασις μιας υπέρτατης χαράς και τó θλέμμα του έλαμψε για τελευταία φορά.

— Ζάν Ρενώ! Ζάν Ρενώ! Σε βλέπω! ψιθύρισε. "Α! Θεέ μου... Τό φως μου ξαναγυρίζει... Δεν θέλω να πεθάνω άκόμα... Παιδιά μου, κυττάξτε!... Τί ώραία ημέρα! Τι όμορφος ήλιος...

Τινάχτηκε τρεις φορές, στήριξε τά δυό του χέρια στο στήθος του, ένας ρόγχος έβγαγε από τά χείλη του και, γέροντας πρós τά πίσω, άπόμεινε άκίνητος...

Ο Ζάν Ρενώ έγειρε πρós αυτόν, τόν κύτταξε μία στιγμή κι' έπειτα σηκώθηκε και πρόφερε μία μόνο λέξι:

— Πέθανε!

Η Λουκία και η Λευκή έβγαλαν μία οδυνηρή κραυγή και γονάτισαν.

— Δυστυχισμένη Ίάκωβε! ψιθύρισε ο Ζάν Ρενώ. Ήταν γραφτό να μη δής τόν γιό της Λουκίας!

— Εκείνη τη στιγμή, μία φωνή άκούστηκε πίσω του.

— Ο Θεός (δεν θέλησε να φέρη τόν γιό μπροστά σ' αυτόν που σκότωσε τόν πατέρα του).

Ο Ζάν Ρενώ γύρισε άπότομα και θρέθηκε μπροστά στον

άγνωστο κύριο, ό όποιος είχε μπη προηγουμένως στο δωμάτιο.

— Ποιός είσθε; τόν ρώτησε.

— Θά σάς τώ πώ αμέσως. "Ας αφήσουμε τις δυο γυναίκες εδώ να κλάψουν. "Ελάτε! Σας ζητούσα και θέλω να σας μιλήσω.

Οί δυο άνδρες βγήκαν από τό δωμάτιο και κατέβηκαν στην αυλή της έπαύλεως.

— Μπορώ να μάθω;... ρώτησε ό Ζάν Ρενώ.

— Τό όνομά μου;...

— Μάλιστα.

— "Ονομάζομαι Ντεμουλέν, είμαι δικηγόρος και κατοικώ στο Παρίσι.

— Δεν έχω τήν τιμή να σας γνωρίζω, κύριε.

— Τό ξέρω, ότι δεν με γνωρίζετε... "Εγώ όμως σας ξέρω, μολοντί σας βλέπω για πρώτη φορά σήμερα. Είχα ξανάρθει και πρό όχτώ μηνών στα μέρη αυτά επίτηδες για σας.

— "Εγώ δεν ήμουν τότε εδώ. "Αλλά ήρθατε στο Σεϊλόν για να ζητήσετε τόν Ζάν Ρενώ ή τόν έπαίτη Μαρντοσέ;

— Βοηθούμενος από τις πληροφορίες πού μου έδωσε ένας θειστής, έρχομουν να ζητήσω στην έπαυλη τόν έπαίτη Μαρντοσέ. "Ηξερα όμως ότι με τό όνομα τού Μαρντοσέ κρυβόταν ό Ζάν Ρενώ, ό άμνηστευμένος κατάδικος...

— Πού τά ξέρατε αυτά τά πράγματα; φώναξε κατάπληκτος ό Ζάν Ρενώ.

— Τυχαιώς άκουσα πρό όλίγου τά λόγια τού "Ιακώβου Μελλιέ... Μά δεν έμαθα τίποτε καινούργιο. "Ηξερα κιόλας ό,τι άκουσα...

— Λοιπόν, ξέρατε;

— "Ηξερα ότι ή Λουκία Μελλιέ, τήν έπομένη τού φόνου, έγκατέλειψε τό σπίτι τού πατέρα της... "Ηξερα ότι ή Γενεθιέθ ή πέθανε, ότι ή Λευκή, ή νέα δεσποινίς τού Σεϊλόν, είναι κόρη τού Ζάν Ρενώ κι' ότι ό κατάδικος Ζάν Ρενώ ήταν άθώος.

— "Αλλά πώς άνακαλύψατε τ' άπόκρυφα τού Σεϊλόν; ρώτησε κατάπληκτος ό Ζάν Ρενώ.

— Διαβάζοντας με προσοχή στο Βεσούλ όλα τά έγγραφα πού θρήκα μέσα στην δικογραφία σας.

— Είναι δυνατόν αυτό;

— Ναι. Με φώτισε επίσης έντελώς μία συνομιλία πού είχα με τόν παλαιό ειρηνοδίκη τού Σαιντ-Ιρουν. "Ετσι μάντεψα εύκολα, ότι τήν ήμέρα πού θγήκατε να σκοτώσετε λύκους, περάσατε από τήν έπαυλη πριν πάτε στο Τεϊράς, όπου είχατε κάποια δουλειά κι' αφήσατε εκεί τό τούφέκι σας, τό όποίο πήρε ό "Ιακώβος Μελλιέ, νομίζοντας, ότι παίρνει τό δικό του. "Επίσης έμάντεψα ότι φεύγοντας από τό Φρεμικούρ μετά τό έγκλημα, θρεθήκατε μπροστά στο θύμα πού ζούσε ακόμα κι' ότι ό δυστυχισμένος νέος σας ανέθεσε να πάτε στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο Μπερτώ τού Σαιντ-Ιρουν και να πάρете τά έγγραφα, τά όποια θα μπορούσαν να εκθέσουν σοφά τόν "Ιακώβο Μελλιέ.

»Όσον άφορά τά έγγραφα, εξακολούθησε ό δικηγόρος Ντεμουλέν, υπέθεσα στην αρχή ό,τι τά καταστρέψατε, αλλά άργότερα έμαθα ότι, ενεργώντας καλλίτερα, τά κρύψατε στο Σιόρύ, κάτω από τό πατωμα τού σπιτιού σας.

Τή φορά αυτή, ό Ζάν Ρενώ άγνοούσε πειά τι να υποθέσει.

Τραβήχτηκε πίσω ένα θήμα και κύτταξε με τρέμο τόν δικηγόρο.

— "Αν πίστευα στη μαγεία, είπε, θα έλεγα ότι είσθε μάγος.

— Εύτυχώς δεν τήν πιστεύετε...

— "Α! φώναξε ό Ζάν Ρενώ, για να ξέρετε, ότι είχα κρύψει τά έγγραφα στο σπίτι μου, πρέπει να είδατε τόν "Εδμόνδο!... Πρέπει άσφαλώς να ξέρετε τόν γιοιό της Λουκίας...

— Ναι, τόν ξέρω...

— Μου είπατε πρό όλίγου, κύριε, εξακολούθησε ό Ζάν Ρενώ, ότι είχατε ξανάρθει πρό όχτώ μηνών στα μέρη αυτά για μένα. Τότε όμως θρισκόμουν στα κάτεργα τού Καγιέν και δεν ήξερα τόν κ. "Εδμόνδο.

— "Εκείνη τήν εποχή και έγώ δεν τόν ήξερα... "Αγνοούσα μάλιστα, ότι υπήρχε.

— Και όμως μου είπατε πρό όλίγου, ότι άνακαλύψατε πρό όχτώ μηνών τήν αλήθεια για τό δράμα τού Σεϊλόν...

— Ναι.

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε, για τήν άδιακρισία μου, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω ακόμα για ποιόν σκοπό θελήσατε να διευκρινίσετε ένα μυστήριο τόσο καλά κρυμ-

μένο;

— Μόνο για τό συμφέρον σας, Ζάν Ρενώ. "Ηρθα στα μέρη αυτά λίγες ήμέρες προτού να ζητηθή ή χάρις σας...

— Πώς! φώναξε ό Ζάν Ρενώ άρπάζοντας και τά δυο γέ-ρια τού δικηγόρου. Σε σας λοιπόν χρωστάω τήν έλευθερία μου;... Σε σας χρωστάω τήν εύτυχία ότι ξαναείδα τήν άγαπημένη μου κόρη;

— "Οχι, Ζάν Ρενώ, τή χάρι σας δεν τή χρωστάτε σε μένα, άλλα σ' έναν άγαπημένο μου φίλο... Τόν φίλο μου αυτόν τόν είδατε... τόν γνωρίσατε στο Καγιέν...

— "Α! δεν τό ξέχασα!... Ναι μία μέρα ήρθε στο Καγιέν ένας κύριος καθώς πρέπει, πού φαινόταν κι' αυτός πώς είχε υποφέρει πολύ. Ζήτησε να με δη στο γραφείο τού διευθυντού τών φυλακών... Μου μίλησε με καλωσύνη και με ρώτησε διάφορα πράγματα. Τί τού άποκρίθηκα; Δεν θυμάμαι πειά... Λοιπόν, κύριε, ό φίλος σας αυτός έφρόντισε να πάρω χάρι και να ξαναγυρίσω στη Γαλλία, κοντά στο παιδί μου;

— Ναι, Ζάν Ρενώ, χάρις σ' α υτόν είσθε σήμερα ελεύθερος.

— "Ω! σας παρακαλώ, κύριε, πείτε μου τ' όνομά του. Κι' αν ακόμα θρίσκειται πεντακόσιες λεύγες μακριά, θέλω να πω να γονατίσω μπροστά του για να τόν ευχαριστήσω.

— Δεν μπορώ ακόμα να σας πώ τ' όνομά του, Ζάν Ρενώ, αλλά θα τό μάθετε γρήγορα... "Επίσης θα τόν ήπτε και τόν ίδιο κι' έτσι θα μπορέσετε να τόν ευχαριστήσετε...

»"Ακούστε, Ζάν Ρενώ... Ξαναήρθα σήμερα εδώ, σταλμένος από τόν άγνωστο προσάτη σας, πάλι για τό συμφέρον σας και για τό συμφέρον της κόρης σας...

— Τί μπορεί λοιπόν ακόμα να κάνη για μένα και για τήν κόρη μου;

— Θέλει, Ζάν Ρενώ, ν' άποτελειώση ό,τι άρχισε να κάνει...

»"Εδμόνδος, ό γιοιός της Λουκίας, και ή Λευκή συναντήθηκαν και άγαπιώνται, τό ξέρετε;

— Ναι, άγαπιώνται.

— Λοιπόν, φίλε μου, για να ένωθούν ή Λευκή κι, ό "Εδμόνδος και να γίνουν εύτυχείς, πρέπει ν' άποδειχθώ ή άθώωτης τού Ζάν Ρενώ.

— Τί λέτε, κύριέ μου! φώναξε ό Ζάν Ρενώ.

— "Ο,τι πρέπει να γίνη! "Ο,τι θα γίνη!...

— "Οχι! "Οχι! Αυτό είν' αδύνατον!... "Η απόδειξις της άθώωτης τού Ζάν Ρενώ θα λερώση τό όνομα τού Μελλιέ, τό όποιο θα φέρη στο έξής ό γιοιός τού δολοφονημένου...

— "Οχι! "Ο "Εδμόνδος δεν μπορεί να όνομαστή Μελλιέ, άφού έχει τό όνομα τού πατέρα του!

— Και ποιό είναι τό όνομα τού πατέρα του;

— Τό όνομα αυτό, Ζάν Ρενώ, δεν μπορώ να σας τό άποκαλύψω ακόμα. "Ο θάνατος τού "Ιακώβου Μελλιέ, τόν ό-ποιο δεν περιμένα καθόλου, κάνει πώ εύκολη τήν άποστολή μου... Συγχρόνως, ή έξομολόγησίς του μπροστά σε τούς ανθρώπους άπλοποιεί καταπληκτικά τά πράγματα.

Θά πάω, σήμερα κιόλας, στο Βεσούλ και θα φροντίσω, ό-τόσο, Ζάν Ρενώ, για να σας καθιστάω, σας λέω ότι δεν θα γίνη καθόλου θόρυβος γύρω από τόν τάφο τού Μελ-λιέ. Θα λάβω τέτοια μέτρα, ώστε να μην άναυρωθή πώ-λύ.

»Απότομα ό πέπλος πού σκεπάζει τό δράμα τού Σεϊλόν. "Ο "Ιακώβος Μελλιέ έφυγε πειά από τή ζωή και θα τόν ά-φήσουμε να κοιμηθή ειρηνικά. "Εκτός από μας, πέντε άν-θρωποι άκουσαν τήν έξομολόγησι τού γέρο γαιοκτήμονος. Αυτοί μόνον θα μιλήσουν μπροστά στον δικαστή, ό όποιος θα τούς προσκαλέση σε δυο - τρεις μέρες.

»Ζάν Ρενώ, εξακολούθησε ό κ. Ντεμουλέν, ξέρετε θέ-βαια τούς πέντε αυτούς ανθρώπους. Σας παρακαλώ λοι-πόν να μου δώσετε τά όνόματά τους και τά έπώνυμά τους.

»"Ο πατέρας της Λευκής τού είπε τά όνόματά τών τρι-σάρων θειριστών και τού υπηρέτου, στους όποιους ό "Ιακώ-βος Μελλιέ είχε κάνει τήν έξομολόγησί του και ό διαση-μος δικηγόρος τά σημείωσε στο καρτέ του.

Κατόπιν έδωσε τό χέρι του στον Ζάν Ρενώ και τού είπε:

— Δεν έχω να κάνω πειά τίποτε στο Σεϊλόν. Σας έγκα-ταλείπω... Θα ξαναϊδωθούμε άλλως τε γρήγορα...

Και, άφού είπε τά λόγια αυτά, άπομακρύνθηκε γρήγο-ρα.

ΚΑ'

ΟΙ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ.

Δέν είχε παγώσει ακόμα ό νεκρός τού "Ιακώβου Μελλιέ και είχε γίνει κιόλας γνωστό στο Φρεμικούρ πώς ό γέρος

κτηματίας είχε πεθάνει.

Κι' έπειδή ό γιατρός θεώρησε καθήκον του να είδοποιή-ση τόν δήμαρχο για όσα συνέβησαν τή νύχτα στο δωμάτιο τού "Ιακώβου Μελλιέ, κανένας δεν άμφέβαλλε ότι αίτία τού θανάτου του ήταν ή πάλη του με τόν κλέφτη και ή μεγά-λη ταραχή πού είχε δοκιμάσει έξ αίτίας της.

Κατά τις δέκα τό πρωί, ό ένωμοτάρχης της χωροφυλα-κής τού Σαιντ-Ιρουν κι' ένας χωροφύλακας, κάνοντας τήν έπιθεώρησί τους πέρασαν από τό Φρεμικούρ και μπηκαν μέσα στο δημαρχείο για να ρωτήσουν τόν Δήμαρχο, όπως πάντα, αν είχε να τούς άναγγείλη τίποτε.

— Ναι, τούς άπάντησε ό δήμαρχος.

Και τούς πληροφόρησε ότι τήν νύχτα ό Μελλιέ, ό πλού-σιος ιδιοκτήτης τού Σεϊλόν είχε πιάσει έπ' αυτόφωρο έ-αν κλέφτη πού είχε διαρρήξει τό χρηματοκιβώτιό του κι' ότι ό κλέφτης λίγο έλειψε να τόν στραγγαλίση.

— "Ω! "Ω! είπε ό ένωμοτάρχης. Αυτή ή ύπόθεσι είναι πολύ σοβαρή.

— "Ακόμα πιο σοβαρή άπ' ό,τι φαντάζεστε, γιατί ό "Ια-κώβος Μελλιέ πέθανε σήμερα πιθανώς συνεπεία της άπο-πείρας τού στραγγαλισμού...

Οί δυο άστυνομικοί κύτταξαν ό ένας τόν άλλο.

— Δεν σας περιμένα σήμερα, ξαναείπε ό δήμαρχος, κι' έτοιμαζόμουν να γράψω στον ειρηνοδίκη τού Σαιντ-Ιρουν για να τού άνακοινώσω όσα συ-νέβησαν.

— Ξέρετε τό όνομα τού έπικιν-δύνου αυτού κακούργου; ρώτη-σε ό ένωμοτάρχης.

— Δυστυχώς όχι. "Η απόπει-ρα έγινε, όπως σας είπα τά με-σάνυχτα και ό "Ιακώβος Μελ-λιέ δεν μπόρεσε να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι τό πρόσωπο τού κλέφτη.

— Μήπως είναι κανένας από τούς υπηρέτες της έπαύλεως;

— "Ο "Ιακώβος Μελλιέ είπε σήμερα τό πρωι στον γιατρό τού Φρεμικούρ, ότι αυτός πού μπηκε στο δωμάτιό του για να τόν κλέψη δεν είναι από τούς υπηρέτες τού Φρεμικούρ...

— Λοιπόν, κύριε δήμαρχε, εί-πε ό ένωμοτάρχης, θα πάμε στο Φρεμικούρ, για να συγκεντω-σουμε μόνι μας, όσο τό δυνα-τόν πιο άκριθείς πληροφορίες.

»Εκτός από τή Γερτρούδη, τήν έρωμένη τού άρσένου Φραγ-κίσκου, οι υπηρέτες της έπαύ-λεως άγνοούσαν ότι ένας κλέ-φτης είχε μπη τή νύχτα στην έπαυλη κι' ότι άποπειράθηκε να κλέψη τόν κύριό της.

Μά κ' ή Γερτρούδη, ή όποια είχε άποσυρθή στο δωμά-τιό της, κατά διαταγήν τού Φραγκίσκου, δεν ήξερε τίποτε απόλύτως άπ' όσα συνέβησαν στο έπάνω πάτωμα τού σπι-τιού. "Όταν λοιπόν έμαθε ότι ό "Ιακώβος Μελλιέ πέθανε κατα-παύτως, όταν άναγνώρισε τόν κλέφτη, τόν άθλιο πού έγινε αίτία τού θανάτου του, γιατί δεν έχουμε τό δικαίωμα να όνομάσουμε αυτόν πού ύποπτευόμαστε...

— Κατάλαβα, είπε ή Λευκή.

Και άφουγγίζοντας ψηφά τά μάτια της, θρήκε άπ' τό δωμάτιο.

»Όταν παρουσιάστηκε στους χωροφύλακες, έκείνοι τήν χαϊρέτησαν με σεβασμό.

— Δεσποίνε, τή είπε ό ένωμοτάρχης, από τόν κύριο δήμαρχο τού Φρεμικούρ, μάςμε τόν θάνατο τού κ. Μελλιέ.

»Αν ό κ. δήμαρχος είναι καλά πληροφωρημένος, ένας κλέ-φτης μπηκε τήν περασμένη νύχτα στο δωμάτιό τού πατε-ρα σας για να τόν κλέψη κι' ό κ. Μελλιέ πάλαψε μαζί του. Τέλος, ό κακούργος άφού προσπάθησε να στραγγα-λίση τόν κύριο Μελλιέ, τό έδωσε στα πόδια, χωρίς να δια-πράξη τήν κλοπή. Είναι αλήθεια αυτά, δεσποίνε;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Λευκή, είναι αλήθεια.

Τότε πρόκειται περί έγκλήματος, δεσποίνε. "Ο κ. Μελ-λιέ πριν πεθάνη δεν είπε τό όνομα τού κλέφτη;

— "Ηταν νύχτα, κύριε, κι' ό πατέρας μου δεν μπόρεσε να

— Μπορείτε να μάς δώσετε πληροφορίες για ό,τι συνέ-βη τήν περασμένη νύχτα στην έπαυλη;

— Λίγα πράγματα, ξέρω. Καθώς φαίνεται, ό κύριος ά-διαθέτησε ξαφνικά και φώναξε... "Η δεσποινίς Λευκή τόν ά-κούσε κι' έτρεξε... "Ο Μελλιέ ήταν άναίσθητος... Τότε ή δεσποινίς Λευκή κατέθηκε και μάς έπληνσε όλους. "Ο Ζάν έξεψε γρήγορα τό άμάκι και πήγε στο Φρεμικούρ να φέρη τόν γιατρό... Αυτό μόνο μπορώ να σας πώ, κ. ένωμοτάρχα.

— Πώς; είπε ό χωροφύλακας μαζεύοντας τά φρούδια του, δεν ξέρετε τίποτε άλλο;

— Αυτά μόνο ξέρω...

»"Ο ένωμοτάρχης γύρισε πρds τή Γερτρούδη.

— Και σύ, χοντροκοπέλλα, μήπως μπορείς να μάς δώσης περισσότερες πληροφορίες; είπε.

»Εκείνη προσήλωσε έπάνω του τό θλακώδες της βλέμμα.

— Δεν άκουσα τίποτε, άπάντησε στριφογυρίζοντας τά μάτια της. Κοιμώμουν στο κρεβάτι μου σαν κούτσουρο κι' όταν κοιμάμαι έγώ, όλο τό σπίτι να γκρεμιστή δεν ξυ-πνάω...

— Κοιμάσαι πολύ θαρεια, τής είπε ό ένωμοτάρχης.

Και τής γύρισε τά νύτα.

— "Επιθυμώ να δώ τόν κύριο Ρουθενά, είπε στη Σερα-φίνα.

— "Εφυγε προχθές για τό Παρίσι και δεν ξαναγύρισε.

— "Α! Και πού είναι οι άλλοι υπηρέτες;

— Πήγαν τό φαγητό στους έργάτες.

— Μπορούμε να δοίμε τή δε-σποινίδα Λευκή;

— Βρίσκεται κοντά στον γε-κρό τού πατέρα της, αλλά, αν έπιμένετε να τή ήπτε, θα πάω να τήν προσκαλέσω.

— Ναι, τό πράγμα είναι πολ-λύ σοβαρό και γι' αυτό τήν ά-νησυχώ σε τέτοια στιγμή... Πα-ρακαλέστε τήν να κατέβη κάτω...

»Η Σεραφίνα ανέβηκε τή σκά-λα και χτύπησε σιγανά τήν πόρ-τα.

— Δεσποίνε, τής είπε ή Σε-ραφίνα, είναι κάτω οι χωροφύ-λακες. Δεν ξέρω τί έχουν να σας ρωτήσουν, αλλά θέλουν χω-ρίς άλλο να σας δούν...

— Καλά, Σεραφίνα, πές τους ότι κατεβαίνα αμέσως...

»Όταν ή υπηρέτρια άποσύρ-θηκε, ή Λευκή ξαναγύρισε κον-τά στη Λουκία και τής είπε με φωνή ταραγμένη.

— "Ηρθαν οι χωροφύλακες. Λαίμεται πώς να ήπτε ό για-τρός. Τί πρέπει να κάνω; "Αν με ρωτήσουν τι να τούς άπαντή-σω;

— Λευκή, είνε περιττό να τής

σ' αυτούς τούς ξένους, δι. ό Φραγκίσκος Παρισέλ τολήσε να μπη στο δωμάτιό σου τήν ώρα πού κοιμώσουν. "Όσο για

τι άλλα πού έγιναν εδώ, μπόρεις να πής στους χωροφύλα-κες, ότι είπα κι' ό δυστυχής μου πατέρας στον γιατρό, ότι

δηλαδή δεν άναγνώρισε τόν κλέφτη, τόν άθλιο πού έγινε αίτία τού θανάτου του, γιατί δεν έχουμε τό δικαίωμα να όνομάσουμε αυτόν πού ύποπτευόμαστε...

— Κατάλαβα, είπε ή Λευκή.

Και άφουγγίζοντας ψηφά τά μάτια της, θρήκε άπ' τό δωμάτιο.

»Όταν παρουσιάστηκε στους χωροφύλακες, έκείνοι τήν χαϊρέτησαν με σεβασμό.

— Δεσποίνε, τή είπε ό ένωμοτάρχης, από τόν κύριο δήμαρχο τού Φρεμικούρ, μάςμε τόν θάνατο τού κ. Μελλιέ.

»Αν ό κ. δήμαρχος είναι καλά πληροφωρημένος, ένας κλέ-φτης μπηκε τήν περασμένη νύχτα στο δωμάτιό τού πατε-ρα σας για να τόν κλέψη κι' ό κ. Μελλιέ πάλαψε μαζί του. Τέλος, ό κακούργος άφού προσπάθησε να στραγγα-λίση τόν κύριο Μελλιέ, τό έδωσε στα πόδια, χωρίς να δια-πράξη τήν κλοπή. Είναι αλήθεια αυτά, δεσποίνε;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ή Λευκή, είναι αλήθεια.

Τότε πρόκειται περί έγκλήματος, δεσποίνε. "Ο κ. Μελ-λιέ πριν πεθάνη δεν είπε τό όνομα τού κλέφτη;

— "Ηταν νύχτα, κύριε, κι' ό πατέρας μου δεν μπόρεσε να

— Μπορείτε να μάς δώσετε πληροφορίες για ό,τι συνέ-βη τήν περασμένη νύχτα στην έπαυλη;

Έπάνω: ο Ραϊν Μίλλαν και η
Φράνσις Φάρμερ. Μέσον: η Λωρέτ-
τα Γιούγκ και ο Τύρον Πόουερ.

*Αριστερά: Η Όλιβια
Χαθλάν και ο Έρρολ

Έπάνω 1) Ο Κάρυ Γκράντ κ' η
Χέμπουργκ, 2) ο Δόν Άλ-
βιν και η Σιμόν Σιμόν. — Κάτω:
Η Αματέλλα και ο Ουίλιαμ Πό-
ουερ σε διάφορες έρωτικές σκη-
ές.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΤΥΠΟΥ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΝΑΣ «ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ»

(*Άρθρο του Άντολφ Μανζού, δστις θεωρείται—ώς γνωστόν—ο κομψότερος άνθρωπος του κόσμου)

ΠΟΛΛΕΣ φορές μου δόθηκε η άφορμή να ρωτήσω με τον πιο θαυανιστικό τρόπο τον έαυτό μου για ένα ζήτημα που ενδιαφέρει τόσο όλους τους άνδρες, όσο και τις γυναίκες. Διαρκώς ακούμε γύρω μας να λένε:

— Αυτός είναι ένας «τζέντλεμαν»!...

Μά παρ' όλων των θαυμασμών μας δεν έχουμε μια ακριβή ιδέα του τι είναι στ' αλήθεια ένας «τζέντλεμαν». Όταν ένας άνδρας, παραδείγματος χάριν, είναι ένας «τζέντλεμαν» έχει την γενική εκτίμησι και τον σεβασμό όλου του κόσμου, ενώ όταν δεν είναι, προκαλεί την αδιαφορία και την περιφρόνησι.

Τι είναι λοιπόν ένας «τζέντλεμαν»;

Μιά ημέρα, θέλησα να δώσω μιά λύσι στ' αυτό το πολυθρύλλητο ζήτημα. Άνοιξα λοιπόν το «Ιβανόκ», το περίφημο μυθιστόρημα του Άγγλου συγγραφέως Ουάλτερ Σκώτ. Μά μόλις διάβασα μερικές σελίδες του, απόμεινα κατάπληκτος από την τεραστία αντίθεσι που διεπίστωσα ανάμεσα στην αντίληψι που είχε ο Ουάλτερ Σκώτ για την ανθρωπίνη αξία και στην τελείως διαφορετική που έχει σήμερα η γενιά μας.

Έκείνο μάλιστα που με παραξένεψε περισσότερο είναι η ιδέα που είχε ο μεγάλος Άγγλος συγγραφέας για τον «τζέντλεμαν». Μά πρέπει να σημειώσουμε, ότι ο Ουάλτερ Σκώτ δεν έκανε τίποτε άλλο, σ' αυτό το ζήτημα, παρά να ακολουδή την ευρωπαϊκή παράδοσι που φθάνει ως την πανάρχαια εποχή του Όμηρου. Η παράδοσις όμως αυτή δεν υπάρχει πειδ σήμερα κι' αυτή ακριβώς η εξαφάνισις μου έδωσε την άφορμή να γράψω ένα «άποχαιρετιστήριο άρθρο» για τους «τζέντλεμεν» και να περιγράψω επίσης για τις... μέλλουσες γενεές μερικά χαρακτηριστικά αυτού του είδους του ανθρώπου, που έζησαν οθι για πάντα και που δεν υπήρξε ίσως ποτέ παρά μόνο στ' φαντασία των ποιητών και των συγγραφέων...

Στους ήρωικούς λοιπόν χρόνους και μάλιστα σ' όλες τις εποχές, η πρώτη υποχρέωσις του «τζέντλεμαν» ήταν «να πολεμάη σύμφωνα μ' όλους τους ιπποτικούς νόμους». Έπειτα, κατά τους χρόνους της ειρήνης, το πρώτο του καθήκον ήταν να θρίσκειται πάντα σέ άριστη «φόρμα», όπως λέμε σήμερα, και να προπονή τους άνδρες του, την ακολουθία του, για να είναι έτοιμοι όλοι σέ περίπτωσι πολέμου.

Έκτός όμως απ' αυτά, ένας «τζέντλεμαν» είχε και «πολιτική» ζωή, είχε δηλαδή ένα σωρό προνόμια που τ'α κληρονόμησε από τους προγόνους του ή τ'α απόκτησε χάρις στ'α ήρωικά κατορθώματά του. Δεν πρέπει δέ να ξεχνάμε ότι εκείνα τ'α χρόνια ο «τζέντλεμαν» ήταν ένας «άρχηγός», ένας ευπατρίδης. Τέλος, οι «καλοί τρόποι» δεν είναι καμιά ανάγκη να πούμε ότι έπαιζαν μεγάλο ρόλο στη ζωή ενός «τζέντλεμαν», που δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να πολεμάη και να τεμπελιάζη. Η τεμπελιά δ'ωδ έχει τη σημασία της έλλειψως παραγωγικής δουλειάς, γιατί ο «τζέντλεμαν» περνούσε τον καιρό του με κυνήγια, με κονταροκλήματα, με περιοδείες στο φέουδόν του, κλπ. Αυτοί οι «καλοί τρόποι» έθεωρούντο στ'α ιπποτικά χρόνια, δηλαδή κατά τον Μεσαίωνα στην Ευρώπη και σέ μιά πιο παλιά εποχή στην Περσία και στην Ανατολή, ως μιά τέχνη με ώριμμένους κανόνες και με αυστηρούς και άπαράθιστους νόμους. Για να σχηματίση δέ κανείς μιά ιδέα της συγκεκριμένης σημασίας που είχαν οι «καλοί τρόποι» στη ζωή ενός «τζέντλεμαν», ενός ευπατρίδου, δεν έχει να κάνει τίποτε άλλο παρά να ρίξη μιά ματιά στις αφηγήσεις των παλαιών ταξιδιωτών της Ανατολής και της Άπω Ανατολής. Εκεί θα δ'η ότι οι Άραβες εύγενείς, οι φεουδάρχαι της Κίνας και οι άριστοκράτες της Ιαπωνίας έχουν έναν αυστηρό κώδικα έθιμοτυπίας, του οποίου η παράθισις αποτελεί γι' αυτούς την μεγαλειότερη προσβολή.

*Άντολφ Μανζού

Ένα άλλο πάλι σημαντικό κεφάλαιο της ζωής ενός «τζέντλεμαν» ήταν το «γούστο». Εκείνα τ'α χρόνια δεν υπήρχαν δημοψηφίσματα για να επιβάλουν τους νόμους της κοινής γνώμης, όπως γίνεται σήμερα για ένα σωρό κοινωνικά ζητήματα. Αυτό όμως το «γούστο» του «τζέντλεμαν» που ήταν το άθος μιάς άνετου και όκηρης ζωής και αποτέλεσμα μιάς ραφινάτης ευαισθησίας και καλλιτεχνικής ανατροφής, είναι σχεδόν άγνωστο σήμερα και θεωρείται ως μιά ακόμα από τις υπερβολές των άριστοκρατών της φεουδαρχικής εποχής, ως μιά πρόληψις, που μ'πρεί θαυμάσια να λειψ, όπως και τόσες άλλες.

Όστόσο, το «γούστο» είναι το πρώτο θήμα π'ος την λατρεία του ώραιου κ' η λατρεία αυτή είναι, όπως ξέρετε, ένα από τ'α κυριότερα χαρακτηριστικά της διαφοράς του ανθρώπου από τ'α ζώα.

Τέλος, ένα άλλο γνώρισμα του «τζέντλεμαν» της παλιάς εποχής είναι η αγάπη που είχε για το «μυστήριο» της ιδιωτικής του ζωής. Κανείς δεν ήξερε πώς ζούσε στο σπίτι του. Σήμερα όμως νομίζε κανείς πώς οι άνθρωποι ζουν μέσα σέ γυάλινα σπιτία!

Όλα μαθαίνονται, όλα ύφίστανται την έπιθεσι του φωτογραφικού φακού. Ο ρεπόρτερ είναι ο άσπονδος έχθρος του «τζέντλεμαν». Άλλοτε, ωστόσο, ο «τζέντλεμαν» κλεινόταν μέσα στους τέσσερες τοίχους του σπιτιού του και κανείς δεν μπορούσε να ρίξη ούτε μιά αδιάκριτη ματιά στην ιδιωτική ζωή του...

Απ' όλα αυτά τώρα τ'α χαρακτηριστικά του «τζέντλεμαν» της παλιάς εποχής, έχει δ'ρά γε απομείνει τίποτε; Τίποτε, ασφαλώς! Αυτός ο τύπος του «τζέντλεμαν» έχει τελείως εξαφανισθ. Μερικά μόνο ίχνη τ'ωννύμων της ιπποτοσύνης διατηρούνται παραδόξως ακόμη κι' έτσι αυτός ποδναι αξιοπρεπής, που φέρνεται μ' εύγενεια στις γυναίκες, που είναι τίμιος και ένάρετος, άποκαλείται «τζέντλεμαν». Στην εποχή μας κυριαρχεί η εκβιομηχανοποίηση των πάντων, η «τυποποίησης» τ'α ζωής. Όλοι οι άνθρωποι σήμερα φορούν το ίδιο καπέλλο, διαβάζουν τις ίδιες έφημερίδες κι' έχουν την ίδια γνώμη για τ'α μεγάλα ζητήματα του κόσμου. Ο «τζέντλεμαν», όπως τον περιγράψαμε, δεν είναι παρά ένα φάντασμα του παρελθόντος κι' αν υπάρχουν ακόμα στην εποχή μας μερικοί «τζέντλεμαν», θεωρούνται ως δ'ον Κιχότες, δηλ. ως ανισόρροποι ή εκκεντρικοί άνθρωποι που δεν έχουν καμιά πρακτική αντίληψι της ζωής.

Τι είναι λοιπόν ένας «τζέντλεμαν»;

Για μ'ας τώρα είναι ένας «έπιπότης», ένας άνθρωπος με καλούς τρόπους και με αξιοπρεπή ζωή. Όστόσο, στ'α χρόνια μας, όλοι οι άνθρωποι αποφεύγουν να ξεπερνούν το έπίπεδο του «μέσου τύπου» για να μη σκανδαλίζουν τους άλλους και προκαλούν τ'α σχόλια της κοινής γνώμης...

Η εποχή μας είναι μιά εποχή ομαδικής και όχι ατομικής έκδηλωσης. Άλλοτε, μιά δέσποινι έφτιαχνε μιά θαρραύη τουαλέττα που τη φορούσε σ' όλη της τη ζωή και την κληρονομούσε στην κόρη της. Σήμερα, όλες μαζί ή γυναίκες ακολουθούν τυφλά τις ιδιοτροπίες της μόδας και φ'αχνουν τουλάχιστον τέσσερες τουαλέττες τον χρόνο. Η έκδηλωσις τώρα είναι ομαδική κι' όχι ατομική, όπως άλλοτε.

Ο «τζέντλεμαν» λοιπόν δεν υπάρχει πει... στην εποχή μας. Και όμως, το «φάντασμα» του έχει μιά τυπική εμφάνισι στ'α χρόνια μας, ιδιαίτερος δέ στην Άγγλία. Ο «τζέντλεμαν» εκεί είναι ένας κύριος σφιγμένος σέ ένα άψογο φράκο με ψηλό καπέλλο κι' ένα έδέννινο μπουσούνι με χρυσή ή ασημένια λαδή. Ένας δέ τέτοιος «τζέντλεμαν», μ'πρεί θαυμάσια να είναι και λωποδύτης, όπως ο Άρσεν Λουπέν ή ο Φαντομάς!...

ANTOLOF MANZOU

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΙΟΥ - ΜΠΙΝ ΚΑΙ Ο ΝΤΟΥΟΓΚ - ΛΕ

ΣΤΑ παλιά τ'α χρόνια ζούσανε δυο φίλοι, ο Λιού - Μπιν και ο Ντούογκ - Λέ και σπουδάζανε μαζί στο ίδιο σχολείο. Ο πρώτος απ' αυτούς ήταν πλούσιος, ενώ ο δεύτερος ήταν φτωχός.

Ο Ντούογκ - Λέ — όπως όλοι οι φτωχοί — εργαζότανε έπιμονα κι' εξαντλητικά, για να δημιουργήση το μέλλον του. Ο Λιού - Μπιν, απ, έναντιος, ζούσεν άμέριμνα και τεμπελικά, σπαταλώντας τον καιρό του σέ τρελλές διασκεδάσεις, έπινε, έπαιζε και σύχναζε στ'α κακόφημα κέντα.

Όταν έφθασε ο καιρός των εξετάσεων, φαντάζεστε τί συνέβη: Ο φτωχός σπουδαστής πέτυχε και πέρασε μ' έπαίνους στην τάξι των Μανδρινών, ενώ ο πλούσιος άπορρίφθηκε.

Άρκετά χρόνια πέρασαν από τότε.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε μπρός στην κατοικία του Ντούογκ - Λέ, «το πατέρα του λαού» (όπως λέγανε τους Μανδρινούς) ένας ζητιάνος θρωμερός, «έλεεινός και τρισάθλιος». Ο χορταρένιος μανδύας του ξεφτιζότανε στο φύσημα του ανέμου και η εμφάνισις του ήταν τόσο άποκρουστική, ώστε οι σκύλοι του σπιτιού, εξαγριωμένοι, τον γαυγίζανε δίχως όικτο. Ήταν ο Λιού - Μπιν, κατστραμμένος από την άπρηνοσία και την άσωτεία του. Πλησίασε έναν ύπηρη με χρυσή λιβρέα, που μόλις τον είδε, γύρισε άηδιασμένος το κεφάλι του, και τότε έπτε:

— Άκουσα να μιλούνε παντού για την εξαίρετική καλωσύνη του κυρίου σου. Έγώ είμαι ένας παλός φίλος του και θά'ελτ να τον δώ... Είμαι ο Λιού - Μπιν.

Ο ύπηρητης, ακούγοντάς τον, ξέσπασε σέ χάχανα και αν δεν είχε ένα τόσο άθλιο παρουσιαστικό, ασφαλώς θα τον χτυπούσε.

Η είδησι έφθασε στον Ντούογκ - Λέ, που θύμωσεν άμέσως τ'οιοιρά και δεν θέλησε να παρουσιαστή, μά διέταξε να δώσουνε στον παλιό του φίλο ένα πιάτο με ρύζι, που εκείνος ο δυστυχισμένος το καταπρόχθισε με θουλιμία, άνακατευνότας το με τ'α δάκρυά του. Δεν π'ήρνετε ποτέ, πώς ο παλιός φίλος του θ' άνοιώτανε να «ν' έσθ'η και θά ζητούσε να τον ξεφορτωθ'η μ' ένα σκέτο πιάτο ρύζι! Γι' αυτό, ή άπελποία του ήτανε μεγάλη.

Όταν ο Λιού - Μπιν έφυγε, ο Ντούογκ - Λέ φώναξε τη γυναίκα του, το Πολύτιμο Διαμάντι, και της έπτε:

— Πολυαγαπημένη μου, είχα έναν παιδικό φίλο, που σπουδάζαμε μαζί, έναν καλό φίλο της νεότητός μου, που ή μοίρα του τον κατέστρεψε. Ο φίλος μου αυτός είναι ο Λιού - Μπιν, που π'ριν από λίγη ώρα ήρθε να χτυπήση την πόρτα μου, ζητώντας έλεημοσύνη. Αντί να δειλώ πως ανανόρηια και να τον περιωάξω μ' όλες τις τιμές που του άξιζαν, προτίμησα να τον ταπεινώσω, να τον κάμω ν' άγανακτήση, για να κενήσω τον ζήλο του να φροντίη να εξακαρδίση ό,τι έχασε. Ω! πολυαγαπημένη μου! Πάρε μαζί σου όλο το χρυσάφι κι' όλα τ'α χρήματά μου και πήγαινε να τον βοηθήσης εσύ, αντί για μένα, π'ήγαινε να τον ύποστηρίξης για να δημιουργήση ένα όνομα έντιμο στην κοινωνία!

Στο μεταξύ αυτό ο Λιού - Μπιν θάδιζε στον σκονισμένο δρόμο με σκυφτό το κεφάλι, με τ'α μάτια γεμάτα δάκρυα και με το μίσος στην ψυχή. Ξαφνικά, εκεί που κάθισε ν' άναυαθ'η, άκουσε μιά φωνή πούμοιαζε με πλούσιό και που του φάνηκε πώς κατέβαινε από τον ούρανό.

— Διαβάτη, γιατί κλαίς; τον ρωτούσεν ή φωνή.

Ο Λιού - Μπιν σήκωσε τότε θαρύθυμα το κεφάλι του και είδε μπροστά του ένα απ' αυτά τ'α άγγελικά πλάσματα, που είναι καμωμένα για να παρηγορούν τους άπελπισμένους αυτού του μάταιου κόσμου. Η ωραία γυναίκα του χαμογέλουσε τόσο τρυφερά, που ο δυστυχισμένος δεν έκρατήθηκε κι' έπεσε στ'α γόνατα μπροστά της, με λυγμούς:

— Ω! καλή και σπάνια νεράιδα! ψιθύρισε, κατέθηκες, λοιπόν, από τους ουρανούς, για να με σώσης από την καταστροφή;

Το Πολύτιμο Διαμάντι (γιατί αυτή ήταν), του άποκοίθηκε τότε:

— Μην πιστεύεις, ω ξένε, πώς είμαι μιά νεράιδα. Είμαι απλούστατα μιά κοινή γυναίκα, που σ' εύσπλαχνίστηκε. Δώσε μου, λοιπόν, τώρα την ύπόσχεσι, πώς είσαι έντελώς άποφασισμένος να δημιουργήσης τη ζωή σου και θά γίνω σύντροφός σου.

Ο Λιού - Μπιν δέχτηκε και συγκατοίκησαν σέ μιά ταπεινή καλύβα. Ο Λιού - Μπιν μελετούσε νύχτα - μέρα, ενώ το Πολύτιμο Διαμάντι ύφαινε. Ποσοι λύχνοι με λάδι καήκανε και πόσα κουδάρια με μαλλί σωθήκανε! Κι' όμως, «Όταν

μπρός απ' τ'α τζάμια του παρθύρου τους φάνηκαν τ'α χελιδόνια, φέρνοντας την Άνοιξι και τον έρωτα, ο Λιού - Μπιν, ύστερα από σκληρή πάλη με τον έαυτό του, ύποχώρησε πάλι στ'α κακά του ένστικτα. Μά το Πολύτιμο Διαμάντι, μ' ένα θλέμμα άγνώ και άσπιρό, του έπέθαλε γρήγορα τον σεβασμό, λέγοντάς του:

— Αν μ' έκτιμάς, μη θελήσης, σέ παρακαλώ, να καταστρέψης μιά φίλια τόσοσν ώραία, σαν τη δική μας.

Έτσι, ή άγνή φίλια τους συνεχίστηκε κι' εξακολούθησαν να συγκατοικούνε, βοηθώντας ο ένας τον άλλο. Τέλος — καθώς ο ουρανός άναμείβει πάντα τους κατερικους ανθρώπους — ο Λιού - Μπιν πέτυχε στις εξετάσεις και κέρδισε τον τίτλο του διδάκτορος.

Άμέσως τότε, με μιά θαυανιστική συνοδεία από έ-

λέφαντες, σημαίες, τ'οιοιράς χρωματιστές, όμπρέλλες και μουσικές, μεθυσμένος από χαρά, γύρισε για να συναντήση την ευεργέτιδά του και άντροφά του. Μά άλλοιμονο! ή καλύβα ήταν έρημη... Άρχισε τότε να κλαίη, καθώς θυμώτανε το γλυκό πρόσωπό της που από την πρώτη στιγμή της συναντήσεως των του είχε ζεστάνει με το χαμόγελό του, την καρδιά και την μελωδική, σαν πουλιού, φωνή της, που του είχε θερμάνει τον ζήλο του. Μά σέ λίγο παρηγορήθηκε με τη σκέψι, ότι το Πολύτιμο Διαμάντι ήτανε μιά νεράιδα, σταλμένη στον κόσμο για να παρηγορή και να βοηθή τους δυστυχισμένους.

Ο Λιού - Μπιν έκέφθηκε τότε να πάη να κάνει μιά έπισκεψι στον Ντούογκ - Λέ, τον Μανδρινό του τόπου και πραγματικά έξεκίνησε με θ'αρεία καρδιά κι' όχι χωρίς κάποια μνησικακία για τον παλιό του φίλο, που τον θεωρούσεν άχάριστο.

Έγινε δεκτός όμως όχι όπως άλλοτε, αλλά με θερμότητα και ύστερα από τις ύπηρεσιακές συνομιλίες, οι δυο παλιοί φίλοι άρχισαν να λένε τ'α δικά τους. Ο Λιού - Μπιν δεν κρατήθηκε και έπτε στον Μανδρινό:

— Τώρα δείχνεις πώς θυμάσαι την καλή μας φίλια, έπειδή απόχτησα κάποιαν αξία, ύστερα από σκληρούς κό-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

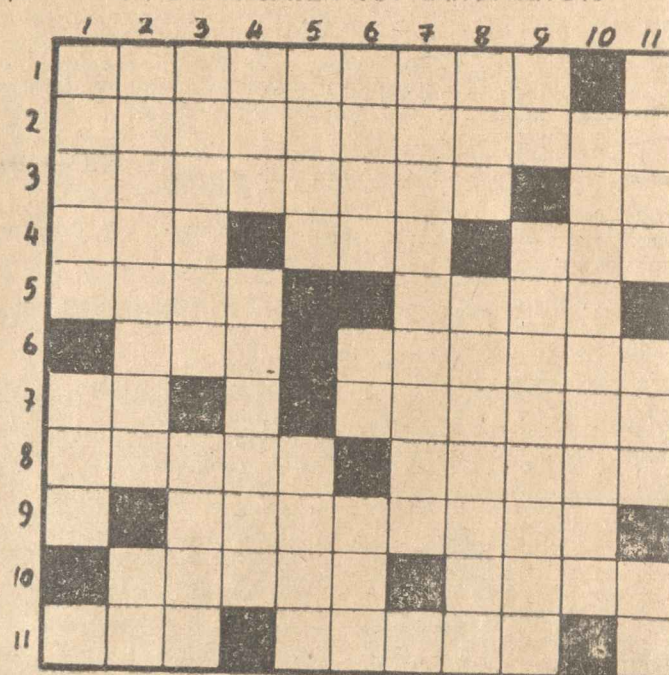

— Διαβάτη, γιατί κλαίς; ρωτούσε ή φωνή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) "Ηρώες περιφήμου ρωσικού μυθιστορήματος, που παίχτηκε και στον κινηματογράφο.
2) 'Αψιλλίες.
3) Πόλις της Βορείου Ελλάδος, Πόλις της Νοτίου Γαλλίας.
4) 'Επιφώνημα που φανερώνει άνακούφισι. 'Ο... θεός των 'Αμερικανών. 'Ενδοξος Γάλλος στρατάρχης.
5) Κοινότατον επίθετον. Τοπικόν επίρρημα.
6) 'Ο πληθυντικός του προηγούμενου επίθετου. 'Υπάρχει μέσα στα δρυώματα, στα φυλάκεια, στους στρατιωτικούς σταθμούς, κλπ.
7) Αύγιο χωρίς το τελικό του. 'Αρχαία τραγωδία και λαός της 'Ασίας.
8) Διάδοχος της 'Οκράνας και πρόδρομος της Γκεγκεύ.
9) Μεγάλες ύγρες εκτάσεις.
10) 'Ο κινηματογράφος της ζωής. 'Αρχαία νομίσματα.
11) Φόβοι. 'Εξουσία.
- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) 'Επικίνδυνοι άνθρωποι. Μέλος (πληθ.).
2) Χωρίς νοστιμάδα. Πρόθεσις της δημοτικής.
3) 'Ιο έχουν όλα τα πουλιά. 'Αποτελούνται από τους λαούς.
4) 'Ιπρόθεσις. Μεγαλούπολις που έγινε εσχάτως θέατρον αίματηρών συρράξεων.
5) 'Αθλητική συνάντησις. 'Αγώνισμα.
6) Την τραγουδούν οι καλλιτέχναι του μελοδράματος. Δύο σύμφωνα. Στοιχείον της φύσεως.
7) 'Ελληνογάλλος ποιητής.
8) Είδος ποιήματος. 'Ερχεται ύστερα από κάθε μαθηματικό θεωρήμα.
9) Γράμμα. Το φορούν ή γυναίκες.
10) 'Όσα υπάρχουν στον ούρανο.
11) Πιθανόν. 'Η φυλακή του Μοντεχρήστου.

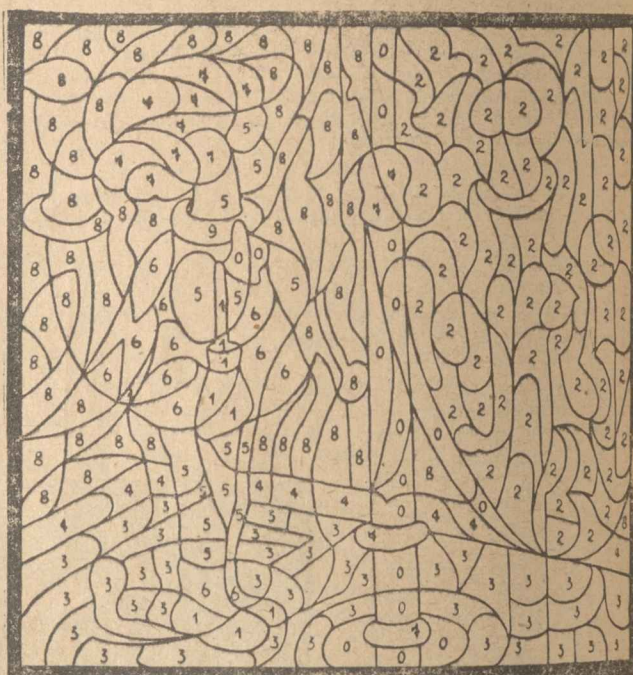
ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 'Οριζοντίως: 1) ΑΔΙΑΧΩΡΗΤΟΝ, 2) ΚΑΣΤΑΝΟΧΩΜΑ.
3) ΑΛΤΙΣ - ΦΟΡΟΙ, 4) ΝΑΙ-ΗΣΑ'Ι'Α, 5) ΟΙΑ-ΣΟΣ-ΟΣ, 6) ΝΑ-ΜΟΝΙΜΟΣ, 7) ΙΑ-ΟΠΟΣΑΙ, 8) ΣΜΗΝΟΣ-ΧΩΜΑ, 9) ΤΑΡ'Σ-ΜΗΝΕΣ, 10) ΟΣΩ-ΙΝΑ-ΟΛΑ, 11) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Καθέως: 1) ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟΣ, 2) ΔΑΛΛΑ'Ι'ΑΜΑΣ, 3)

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

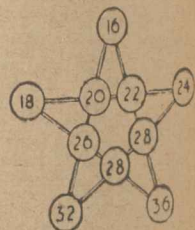
Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα

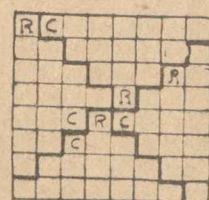
μεταξύ των γραμμών αριθμημένα κενά ως εξής:
Ο σκούρο, 1 μαύρο, 2 γκρι, 3 γκρι - μπλέ, 4) μπλέ, 5 κρεατί, 6 ρόζ, 7 κίτρινο, 8 μώβ ανοιχτό και 9 λευκό. 'Ετσι, χωρίς πολλές δυσκολίες θα σχηματίσετε μία όμοια εικόνα σχετική με την κοκετταρία.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Μεταθέστε καταλλήλως τους διαφόρους αριθμούς που βρίσκονται μέσα στους κύκλους του παραπλεύρως σχήματος, ούτως ώστε το άθροισμα των αριθμών που βρίσκονται στην καθεμιά από τις πέντε σειρές να γίνη ίσον με 100.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΑ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΑ ΣΧΗΜΑΤΑ

'Ιδου πώς μπορεί να διααιρεθί το πλάγινο τετράγωνο σε τέσσερα ίσα μέρη που να έχουν το ίδιο σχήμα και την ίδια έκταση και να περιέχουν το καθένα τους από ένα γράμμα R και από ένα γράμμα C.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

'Ιδου ή σειρά σύμφωνα με την οποία πρέπει να τοποθετηθούν οι αριθμοί από το 1 ως το 36 στα τετραγώνια, ούτως ώστε καθεώς, οριζοντίως και διαγωνίως να δίδουν άθροισμα 111:

1, 12, 35, 23, 6 - 7, 8, 28, 24, 11, 33 - 25, 32, 15, 16, 18, 5 - 17, 14, 4, 22, 10, 27 - 30, 26, 9, 13, 29, 4 - 31, 19, 3, 2, 20, 36.

12) ΤΩΡΑ - ΟΙΩΝΟΣ, 10) ΟΜΟΙΟΣ - ΜΕΛΙ, 11) ΝΑ'Ι'ΑΣ-ΠΑΣΑΣ.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΗΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Του Γάλλου περιηγητού και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ο οποίος έπεσκέφθη τη χώρα μας κατά τα έτη 1861-1868-1874)

ΞΓ'

»Το 1808 έφυγα από τη Ζάκυνθο για λίγον καιρό—συνεχίζει ο Κολοκοτρώνης—και πήγα να βοηθήσω τον 'Αλ-λη Φαρμάκη, ο οποίος πολεμούσε τότε με τον Ντελή πα-σα.

»Αυτό σας κάνει εντύπωσι, δεν είν' έτσι, γιατί ο 'Αλ-λης είναι μουσουλμάνος. Μά ο πατέρας μου κι' ο πατέρας του είχαν γίνει άλλοτε αδελφοποιοί και, μολοντί δεν είχαμε δη ποτέ ό ένας τον άλλο, είχαμε υποχρέωσι να παρέχουμε αμοιβαία συνδρομή στις κρίσιμες στιγμές.

»Πολιωρήμενος στον πύργο του Λάλλα, θυμήθηκε τη φι-λία των πατεράδων μας κι' έστειλε να ζητήσει τη βοήθειά μου. Μισούσα τους μουσουλμάνους όπως θα τους μισώ πάν-τοτε. Μά κι' ο ίδιος ο Μωάμεθ αν ήταν ο 'Αλ-λης, δεν θα δίταζα ούτε στιγμή να τον βοηθήσω. Μαζύ με τους καλ-λίτερους στρατιώτες μου έτρεξα κοντά του, νίκησαμε τον Ντελή, τον αναγκάσαμε να κάνει ειρήνη κι' έγω ξαναγύρι-σα στη Ζάκυνθο.

»Η σκληρή κι' οδυνηρή ζωή που έκανα επί τόνον καιρό έφερε τους καρπούς της στην περίοδο της επανάστασεως. Είχα συνηθίσει να υποφέρω την πείνα, τη δίψα, το κρύο και τη ζέση. Τα πιο αδιάθετα μονοπάτια, τα πιο δύσκολα περάσματα ήταν προσιτά σ' έμένα. 'Ετσι, όταν έλαμψε ή πρώτη έλπίδα για την απελευθέρωσι της 'Ελλάδος, δεν έ-διττασα ούτε στιγμή. Οί Φίλοι κι' μέ είχαν ειχάν μυσεί α-πό καιρό στα σχέδιά τους. Ξαναγύρισα στην ηπειρωτική 'Ελλάδα κι' αποβιβάστηκα στα Καρδάμυλα, κοντά στη Μά-νη, μια νύκτα σκοτεινή και θυελλώδη. Είχαν δεκαπέντε χρό-νια περάσει από τότε που ήμουν εξόριστος. Μπορείτε να κρίνετε τί αισθάνθηκα ξαναβλέποντας τις ακτές της πα-τρίδας μου!...

»Κρύφτηκα στο σπίτι του Μούρζινου, ενός από τους πιο πατριώτες αρχηγούς της Πελοποννήσου και περίμενα το σύνθημα που θα σήκωνε την 'Ελλάδα στο πόδι. »'Ημουν πενήντα δυο χρόνων τότε, μά, από εκείνη τη στιγμή, άρχισα να μετράω τη ζωή μου. »Δεν ήταν λίγοι οί 'Ελληνες που με νόμιζαν για τρελ-λό, όταν τους μιλούσα για τα σχέδιά μου και τις έλπίδες μου. Μά είχα έμπιστοσύνη στον Θεό και στην Παναγία και δεν γελούσθηκα.

»Η πρώτη μου δουλειά ήταν να πάω να πολιορκήσω την Καρόταινα. Δεν το υπέφερα, όσο την έθλεπα στα χέρια των Τούρκων. Μόλις τριακόσιους άντρες μπόρεσα να συγ-κεντρώσω. 'Όταν έφθασα μπρός στο φρούριό της, κάλεσα όλους τους κατοίκους των περιχώρων στα όπλα. Σε λίγο συγκέντρωσα μια στρατιά από πέντε χιλιάδες άνδρες, μά ήταν όλοι τους χωρικοί που δεν καταλάβαιναν τίποτε από πόλεμο και πειθαρχία.

»'Ετσι έφθασαν πεντακόσιοι Τούρκοι καθαλλάρηδες για να τους διαλύσουν. »Κι' έγω ό ίδιος, με την καρδιά ματωμένη από τη μανία και τον πόνο, αναγκάστηκα να φύγω κι' έφτασα μόνος στο χωριό Χρυσόβιτσι. Στην είσοδο του χωριού θρικόταν ένα μικρό παρεκκλήσιο, αφιερωμένο στην Παναγία. Μπήκα μέ-σα, έπεσα γονατιστός μπροστά στην άγια εικόνα της Παρ-θένας, και την παρακάλεσα να σώσει τους Χριστιανούς.

»Ποτέ μου δεν είχα προσευχηθί με τόση θερμή. »'Η προσευχή μου έφθασαν ως τον Θεό και την Πανα-γία, γιατί άκουσα — είμαι βέβαιος γι' αυτό — μια φωνή που μου άπαντούσε: «'Η 'Ελλάδα δεν θα χαθή!»

»Αμέσως σηκώθηκα με την ψυχή γεμάτη κοράγιο κι' έλπιδα και πήρα τον δρόμο της Πιάνας. 'Εκεί κάλεσα στα όπλα τους κατοίκους των θουνών της Μάνης και της Μεσ-σηνίας. 'Εκείνοι άπάντησαν στο κάλεσμά μου. Διάλεξα τε-

τρακόσιους που θα μ' ακολουθούσαν παντού και στόν θα-νατο, στην ανάγκη. Τους έβαλα να μου όρκιστόν, ότι θα προτιμούσαν να χαθούν πολεμώντας πλάι μου παρά να πα-ραδοθούν. Και κράτησαν τον όρκο τους.

»Κάθε πρωί τους έβαζα να κάνουν γυμνάσια και ψευτο-μάχες για να συνηθίσουν να πολεμούν, κι' έτσι κατάρθωσα να σχηματίσω ένα κανονικό στράτευμα.

»'Ημουν αναγκασμένος να είμαι αυστηρός στην έφαρμο-γή των πειθαρχικών ποινών, προ πάντων στους λιποτάχτες. 'Εβαζα και τους μαστίγωναν στην αρχή και έπειτα τους μουντζούρωναν από το κεφάλι ως τα πόδια. Μά, έπειδή ή τιμωρία αυτή δεν άρκούσε πάντοτε, αρκετές φορές διέ-ταζα και τους χάραζαν στόν ώμο, με καυτό σίδερο, την λέξι «ά τ ι μ ο ς».

»Τόν μήνα Μάιο κυριεύσαμε την Τριπολιτά. 'Εγινε πο-λύς λόγος για τις όμορφες που διέπραξαν οί 'Ελληνες κατά την άλωσι της πόλεως, μά άπορώ, γιατί όλη αυτή ή φρίκη...

»Τί μπορούσαν να περιμένουν από ένα λαό που διψούσε έκδικησι; Οί έχθροι δεν ήταν άξιοι της έκδικήσεως αυτής, έπειτα από τόνον αιώνα σκληρότητος και τυραννίας; Πό-σες χιλιάδες 'Ελληνες σφάχτηκαν απ' αυτούς;

»'Ε λοιπόν, προβαίναμε και μείς στις άντεκδικήσεις μας!

»Θέλησα να σώσω τις γυναίκες και τους γέροντες, μά οί στρατιώτες μανιασμένοι και για την μεγάλη αντίστασι, που είχαν προβάλει και φέρνοντας στο μυαλό τους όσα είχαν υποφέρει αυτοί κι' οί συμπατριώτες τους από τους μου-σουλμάνους, δεν άκούγαν πια τη φωνή μου.

»'Είναι ψέμα όμως αυτό που λένε ότι έγω διέταξα να θασανίσουν τους αίχμαλώτους. Μπορεί να συνέβησαν και τέτοια μεμονωμένα κρούσματα, μά δεν έχω έγω καμιά σχέση μ' αυτά.

...»Όσο για τον αριθμό των Τούρκων, αν χάθηκαν πα-γματικά όχτώ χιλιάδες Τούρκοι, καθώς ισχυρίζονται μερι-κοί, ένώ οί στρατιώτες μας λεηλατούσαν την πόλι, μήπως οί Μουσουλμάνοι δεν έσφαξαν πέντε φορές περισσότερους 'Ελληνες χίους; Δεν ήταν λοιπόν άξιοι κανένος οίκτου και δεν έπρεπε να τόν περιμένουν.

»Μίλησαν έπίσης για την προσωπική μου φιλοδοξία. Μά αν ήμουν πραγματικά φιλόδοξος, θα μπορούσα να άναχθώ ως αρχηγός των 'Υψηλών και τον Καποδίστρια; Μά έ-νεργούσα σύμφωνα με το συμφέρον της πατρίδος μου.

»'Ο 'Υψηλάντης είχε πάρει την άποστολή του μ' ένθου-σιασμό κι' ήταν άνθρωπος τίμιος. Μονάχα άγαπούσε πολύ την πολυτέλεια και ήθελε να είσάγωγη σε μάς τους Κλέ-φτες έθιμα και συνήθειες εύρωπαϊκές, που δεν ταίριαζαν καθόλου σε πολεμιστά μεγαλωμένους στα θουνά.

»Πρόσεξα στην αρχή, ότι αυτός κι' οί αξιωματικοί του, περήφανοι για τις όμορφες στολές, κορόιδευαν από μέ-σα τους τις δικές μας στολές, που τις εύρισκαν άρρεσες.

»Θεώρησα λοιπόν τότε καθήκον μου να τους δάσω ένα μάθημα.

»'Ενα θράσος, όλοι οί αξιωματικοί του 'Υψηλάντη ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από ένα τραπέζι, στραμένο εύρωπαϊ-κά και περιστοιχισμένο από καρέκλες.

»Μπήκα μέσα και με μια κλωτσιά έρριξα κάτω μισή ντουζίνα καρέκλες, λέγοντας:

...»'Ας τ' άφήσουμε αυτά στους Φράγκους. Τα άληθινά παλληκάρια δεν έχουν ανάγκη να καθανται σε τραπέζια!

»'Ο 'Υψηλάντης δεν θύωσε καθόλου μαζί μου. Αυτό είναι άπόδειξις πώς είχε ευγενική καρδιά.

(Άκολουθεί)

ΙΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΟΡΣΟ

ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

"Ολοι την τριγύριζαν και την φλερτάριζαν."

την καρδιά του. Ήταν θεότρελλη. Έκανε πάντα ότι της περνούσε από το μυαλό και διαρκώς ήταν έρωτευμένη: Πότε της άρεσε ο Αντρέ Φεράλ, γιατί φορούσε ωμορφες γραβάτες, Πότε ήταν ξετρελλαμένη με τον Πιέρ Ρωσέ, γιατί ήταν ντυμένος με εξαιρετική κομψότητα. Πότε της άρεσε ο Ζωρζ Ντυράν γιατί ήταν καλός χορευτής και γιατί διαρκώς ήταν εύθυμος και πρόθυμος για κάθε τρέλλα. Πότε ήταν έρωτευμένη με τον Ανρὺ Πιερώ, γιατί ήξερε να φτιάχνει ωμορφα κοκταίηλ και να λήη τρυφερά κι' αισθηματικά λόγια. Ή γοητευτική Λουσύ ήταν ακόμη ξετρελλαμένη με έναν πρωταθλητή του «μπόξ», μιλούσε με ένθουσιασμό για έναν νικητή του «Ράλλεϋ Μόντε Κάρλο» κι' είχε αδυναμία για έναν καλό κολυμβητή που είχε πάρει το πρώτο θραβείο στους αγώνες της Νικαίας.

Η Λουσύ είχε τα πιο τρελλά και τα πιο πολλά «φλέρτ». Οι γονείς της την καμάρωναν κι' η φίλες της ζηλευαν αυτήν την αισθηματική ζωή της.

— Ή Λουσύ, Έλεγκαν, είναι πλασμένη για την χαρά της ζωής. Παίζει με τους άνδρες, όπως μια ωμορφη πεταλούδα με τους κάλυκες των λουλουδιών...

Κι' αλήθεια, η Λουσύ Έρβιέ, όπου και να βρισκόταν, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο από το γλέντι και τον έρωτα. Όλη της η μέρα κυλούσε στα κομικά κέντρα, στις δεξιώσεις, στους χορούς, στις λέσχες των σπόρ και στα σαλόνια των μεγάλων ξενοδοχείων. Κυνηγούσε πάντα τους ωμορφους και φημισμένους άνδρες. Κι' όταν τέλος τους σκλάβωνε με την γοητεία της και τους... κατέγραφε στο επίτελείο των θαυμαστών της, τους ξεχνούσε και συνέχιζε με άλλους τις αισθηματικές ιστορίες της. Έτσι όμως, σιγά-σιγά τα χρόνια περνούσαν. Όλες η φίλες της Λουσύ κι' η πιο άσχημες ακόμη, είχαν αρχίσει να εγκαταλείπουν την ασυλλόγιστη κοριτσίστικη ζωή, ν' αφοσιώνονται σ' έναν άνδρα και να δημιουργούν οικογένεια. Μόνο η Λουσύ επέμενε να διασκεδάσει με το επίτελείο των θαυμαστών της, στο όποιο κάθε χρόνο προσθέτονταν καινούργια... νούμερα σ' αντικατάσταση των παλαιών που είχαν μπλέξει στα δίχτυα του γάμου.

Τού γάμου; Θεέ μου, η ωμορφη Λουσύ δεν είχε σκεφθεί ποτέ αυτό το πράγμα. Θά μπορούσε μάλιστα κανείς να ειπεί, ότι ανατρίχιαζε στη σκέψη, ότι μπορούσε να σκλαβωθεί τη ζωή της με έναν άνδρα και να είναι υποχρεωμένη ν' ακολουθεί τις γκρίνιες του και να υποφέρει τα βασανιστήριά του. «Α, όχι! Ή Λουσύ δεν είχε καμιά διάθεση να παίξει τον ρόλο μιας μάρτυρος και να χαλάσει την ωμορφιά της διασκεδάζοντας μιά... λεγεώνα μωρά. Ήθελε να χαρή την ζωή της. Ήθελε να διατηρήσει πάντα τον τίτλο της «βασιλίσσας των σαλονιών». Μά η Λουσύ έβλεπε κατάπληκτη, ότι οι άνδρες έπειτα από λίγο ο ένας μετά τον άλλον την εγκατέλειπαν για να παντρευθούν κι' εκείνη ήταν υποχρεωμένη να διασκεδάσει πάντα με τους νέους των εικονιζόμενων, δίχως όμως να έχει πειρά και την ηλικία τους. Κι' αυτό φυσικά δεν άργησε ν' ανησυχήσει τους δικούς της:

— Λουσύ, της δήλωσαν μιά μέρα, πρέπει να παντρευθείς!

— Έγώ; άπόρησε η Λουσύ. Πώς σ' άρθε αυτή η ιδέα! Έλάτε, μη με σκοτίζετε. Έγώ δεν κάνω για παντρείς.

— Τό ξέρω, παιδί μου πώς είσαι... για τα πανηγύρια! της παρατήρησε ο πατέρας της. Μά είναι καιρός να θάλεις γνώσι. Όλες η φίλες σου παντρεύθηκαν. Δεν σκέφθηκες ότι μπορεί να μείνης δίχως κανένα λόγο γεροντοκορή; Δεν καταλαβαίνω τις ιδέες σου. Λεφτά έχεις, ωμορφη είσαι, γνωριμίες κι' αισθηματικές περιπέτειες έχεις άφθονες, γιατί δεν παντρεύεσαι λοιπόν; Γιατί δεν διαλέγεις από αυτούς τους φίλους σου τον άρραβωνιαστικό σου;

— Η Λουσύ γέλασε από την καρδιά της. — Είμαι πολύ νέα, τους δήλωσε με πείσμα, για να σκεφτώ αυτά τα πράγματα. Έχω καιρό. Άφήστε με να χαρώ ακόμη τη ζωή μου.

Μά εκείνη τη στιγμή επενέβη η μητέρα της:

— Λουσύ, παιδί μου, της είπε, ο άνδρας σου, κάθε άνδρας δηλαδή χρειάζεται και μια σύντροφο κι' όχι μία γοητή οίκονόμο. Έπειτα όσα λεφτά κι' αν έχεις, κανείς δεν θα σε κυττάζει, όταν γεράσης, αφού γύρω σου θά υπάρχουν ένα πλήθος άλλα γοητευτικά πλάσματα!...

Η Λουσύ, νευριασμένη πήγε να κλεισθή στο διαμέρισμά της. Εκεί έμεινε πολλές ώρες μπρός στον καθρέφτη εξετάζοντας την ωμορφιά της. Τέλος παραδέχθηκε, ότι οι γονείς της είχαν δίκιο κι' αποφάσισε να συμμορφωθεί.

— Ναί, η Λουσύ, η «βασιλίσσα των σαλονιών» επρόκειτο να διαλέξει έναν άνδρα! Ποιός όμως θά ήταν κατάλληλος για την εύθυμη και ζωηρή Λουσύ;

Ο σύζυγος της Λουσύ έπρεπε να μην είναι ζηλιάρης. Έπρεπε ακόμη να είναι λίγο κουτός. Κι' έπρεπε επίσης να είναι πολύ έρωτευμένος μαζί της, να ταξιδεύει διαρκώς στα σύννεφα και να μη δίνει προσοχή στις τρέλλες της και στους έρωτές της.

Κι' η Λουσύ, έπειτα από ένα σωρό σκέψεις κι' αφού έβαλε «έπί τάπητος» όλους τους φίλους της, διάλεξε τέλος τον Μωρίς Γκιλφόρ. Ο Μωρίς ήταν ένας ώνειροπαρμένος καλλιτέχνης. Της έγραφε ποιήματα, εξαργυρούσε κάτω από τα παράθυρα του μεγάρου της και ξόδευε όλες τις οικονομίες του για να της αγοράζει ωμορφα λουλούδια.

Αυτόν είχε διαλέξει η Λουσύ γι' άντρα της. Ο Μωρίς Γκιλφόρ της έρχονταν γάντι. Οι γάμοι τους άρισθκαν κι' έτοιμαζόντουσαν να γίνουν με αφάνταστη πολυτέλεια και μεγαλοπρέπεια. Η Λουσύ για να κατακτήσει τον Μωρίς και να τον κάνει σκλάβο της άφωσιώθηκε στον έρωτά του. Έπειτα, όταν εκείνος είχε πειρά τρελλαθή από την αγάπη του, άρχισε να κυττάει πάλι τα «φλέρτ» της. Ο «άρραβωνιαστικός» της Λουσύ δεν άργησε φυσικά να γίνη στα σαλόνια το πιο εύθυμο πρόσωπο.

Τόν λέγαν «Ι δ ε ω δ η σ υ ζ υ γ ο», «ά γ α θ ο ύ λ η» και τον ρώταγαν αν ροχάλιζε τη νύχτα!

Ο Μωρίς υπόφερε αυτά τα μαρτύρια, γιατί νόμιζε, ότι όλα μιά μερά θά είχαν ένα τέλος. Μά η Λουσύ (Συνέχ. σελ. 53).

Οι γονείς της όμως ανησυχούσαν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Πέρσι, έτυχε να είμαι με' ένα φίλο μου, την Μεγάλην Έβδομάδα σ' ένα από τα έλληνικά νησιά.

Πιάνουνε με τα παιδιά τους, όλα τα καθίσματα!

των ημερών αυτόν μυστήριο, του μαρτυρίου και της θυσίας του Θεού των...

Όταν λουλουδάκια του άγρου, έσέρνοντο στα ματωμένα πόδια του Χριστού...

Όλα άπλά και φυσικά, όλα αληθινά κι' ώραία... Η θάλασσα γλαυκή, άπέραντη, άκίνητη, σαν κατάπληκτη κι' αυτή, σαν να κύτταξε γεμάτη έκστασι τον ουρανό ψηλά, τον κυανούν και άτρεμον, πρό των Παθών ενός Θεού!...

Έφ'ετος, άλλες περιστάσεις με άνάγκασαν να είμαι, τη Μεγάλη Έβδομάδα, στην Άθήνα.

Και να, κατά διαβολεμένη σύμπτωσι, να και ο φίλος μου μπροστά.

— Πώς έδω, έσύ; τόν ρωτώ.

— Πολλών μοι δεινών και άφορήτων... μου λέει.

— Πάμε, του λέω, έδω στην έκκλησία, να θυμηθούμε τά... περυσινά μας;

Ήταν τόν Βαίον και λειτουργούσεν ο μητροπολιτικός ναός.

Μέσα στην έκκλησία, ούτε ένα κλάδον δάφνης, ούτε για δείγμα, ένα φύλλο, να συμβολίζει την γιορτή.

Άπ' έξω, Ξυπόλητα και ρυπαρά παιδάκια, πουλούσαν άνθη, δάφνες και πλεγμένο σε σταυρούς και άλλα σχήματα, κιτρινωπά φύλλα φοινίκων.

— Πάρτε, κύριοι, θάγια για την έκκλησιά.

— Άπο σέβανε θά πάρουμε η από τόν παπά; ρωτάει ο φίλος μου.

— Ή έκκλησία δεν έχει θάγια. Άπό μένα θ' αγοράσετε και... θά μου...

... φιλήσετε τó χέρι!

— Μεθαύριο, του άπαντήσαμε, πού θά γίνης και σ' παπάς.

Όταν όμως έβγαίναμε από τόν ναό, λίγο έμεινε να τ' φιλήσουμε πρηνυατικά τó χέρι.

Ήταν ο μόνος, ο μικροπωλητής αυτός, πού μας θύμισε την έορτή.

Ο Ήσους Χριστός έφ'ετος δεν εισήλθε εν δόξη θάϊον στον ναόν της Μητροπόλεως. Παράσυνθεός, φαίνεται και Αύτός, από την εποχή, μετέβαλε εις τόπον έμπορίου, του ναού του τόν περιβόλιν και επέτρεψε να άκροβολουηθούν έκεί τα θάγια της δόξης του...

— Άπο τó Πάσχα, μου λέει ο φίλος μου, δεν υπάρχει ούτε στους ναούς των Άθηνών, ούτε στις έφημερίδες, άς πάμε να συνατήσουμε στα λαϊκά έστιατόρια τη χριστιανική Σαρακοστή.

Επήγαμε σε μερικά της όδου Άθηνάς και 2-3 των συνοικιών.

Άλλά ούτε πρόπαχα λινη κατάστασι θρήκαμε εκεί, ούτε σαρακοστήνη τοιαύτην.

Ο λαοπώζικος έρωγε τυρί, αυγά, σαλά με λαδοέξοδο και την ημετέρας μαρίδες.

Σε μερικά υπήρχαν και ψητά άρνιά και σε άλλα ανεβίδοντο κνήκες, πού κάθε άλλο θύμιζαν, παρά Μεγάλη Έβδομάδα.

— Δεν νηστεύει ο λαός; ρωτάμε έναν καταστυπιατόν.

— Τί να νηστεύη; Τρώει αναλόγως της τσέπης του...

Τετραφωνία στον ναό. Έπαρχιώτες έμείς οι δύο, δεν την αισθανθήκαμε θαθεία. Δεν μ'ας κατένυξε διόλου.

Καθίσματα στον ναό ζρεκτά.

Άγέρωχοι Έλληνες κάθονται άπάνω μισοξαπλωμένοι.

Όσοι έχουν και παιδιά, και όσοι έχουν το εύτύχημα, να είναι και πολύτεκνοι, πιάνουν με τα παιδιά τους πέντ' έξη καθίσματα, ξαπλώνουν και τα πόδια τους και ραχατεύουν... προσευχόμενοι!

Δεν είναι άσχημα έδω!

Νά είχαν και καμιά έφημερίδα, θά ήταν άκόμα πιο καλά.

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

— Πάρτε, διαόλοι... θάγια!

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ

ΠΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΑΜΟΡΕ

Στο πάρκο ανταμώσαμε, μιλήσαμε,
Γλυκά λογάκια της ψιθύρισα στ' αὐτή,
Τὸν ἔρωτα ἐγλυκοτραγουδήσαμε...
Μὲ ἀγαπᾷς ; Κι' ἔκανε: — "Ἀχ καὶ ὦχ, ἡ πονηρή!

Τῆς ἔδωσα καὶ μοῦδωσε γλυκά-γλυκά φιλιὰ,
"Ὅπου στὸ τέλος γιὰ καλὰ μεθύσαμε.
Κι' ἀφοῦ ἦταν, ψυχὴ μου, Πασχαλιά
Στὸ τέλος, ξαφνικά τα... ἐτισγκρίσαμε!

Καὶ τώρα νηστεύω τὸ φιλι,
Εἶμαι ἀξέσποτος μὲ ἄλλα λόγια.
Γυρίζω σὰν ψωριάτικο σκυλί
Καὶ τρέμω μὴν θρεθῶ ἐμπρὸς στὸν μπόγια!

ΕΙΝ' Η ΑΓΑΠΗ

Εἴν' ἡ ἀγάπη, πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ ;
Νὰ δὰ σὰν ψωροφίτης πῶ! πῶ! πῶ!...

Εἴν' ἡ ἀγάπη, φῶς μου Ἐρατῶ,
Τοῦτέστι μαχαίρι καὶ φοῦχ' ἄλατι!

Εἴν' ἡ ἀγάπη, φῶς μου Ἐρατῶ,
Ἀναγούλα φοβερὴ καί... ξ-ερατῶ!

Καὺμός εἴν' ἡ ἀγάπη καὶ μαράζι
Κάλος πού σὲ πονεῖ καὶ πού σὲ σφάζει!

Εἴν' ἡ ἀγάπη, μάτια μου, θαρρῶ
Κολοκύθια, μὰ τὸ ναί, στὸ πατερό!

Εἴν' ἡ ἀγάπη πατιρντὶ καὶ νταθατοῦρι
Ποῦ σὰν χαστοῦκι σοῦρχεται στὴ μούρη!

Εἴν' ἡ ἀγάπη παραστράτημα γενναῖον,
Μούρλια δηλαδὴ καὶ τῶν γονέων!

Εἴν' ἡ ἀγάπη παραλογισμός καὶ τρέλλα
Ἀπὸ τὴν Πόλη ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλλα!

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Τί πᾶς καὶ ἔρχεσαι στὸν Ἐπιτάφιον
Μὲ τίς ἄλλες καρακάζες τίς μπιρμπάντισες;
Εἶσαι, μαρὲ κυρά μου, γιὰ τὸ ράβιον,
Ἦγουν, τοῦτέστι, δηλαδὴ... σαράντισες!

Μάτην παρακαλεῖς τὸν Ἅγιον Φανούριον
Καὶ νὰ σοῦ θρῆ γαμπρὸ γυρεῖς.
Δὲν σοῦ φέρνει τὸ τοιοῦτον γούριον
Καὶ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων θὰ νηστεύης.

Τοὺς Ἀχέτηδες κυττᾷς μὲ θλέμμα πλάνο
Καὶ τὸν Θεὸ συχνὰ παρακαλεῖς:
Δώσε μου, Θεοῦλη μου, ἕναν Ἀμερικάνο
Κάνε νᾶναι ὁ φίλος παραλῆς
Κι' ὄρκο θαρῶ σοῦ κάνω, ἡ κακομοῖρα,
νᾶ... ἄχ, τί λέω, τὸ μυαλό μου καὶ μιά λήτ...

ΒΑΣΑΝΑΚΙΑ

Καλοκαίρι. Γιὰ τίς πλάξ ἀνασκουμπώθηκες,
Πέταξες τὸ καθετί, ἐξεκαλτώθηκες,
Ἔβαφες χεῖλια, μάγουλα καὶ φρύδι
Καὶ στοὺς δρόμους περπατᾷς τσιτσίβι!

"Ἀχ, τί νάζι, ἄχ, τί μέση
Ποῦ πολὺ-πολὺ μ' ἄρσει,
"Ἀχ, ματιές, λαιμούς καὶ γάμπα
"Ἀχ, νὰ τᾶχα, ὁ δόλος, τζάμπα!

"Ἀχ, τρελλάθηκα, τί φλόγα!
"Ἀχ, ζουρλάθηκα μ' ἐσέ,
Βρὲ κορίτσι, γιὰ μολόγα
Κάνεις, φῶς μου, θερεσέ;

του.
Φιλόσοφος ἐτοῦτος, ὁ ἀθηναϊκὸς λαός, ὁ ἀθηναϊκὸς ὁ
λαουτζίκος.

Καὶ ἐμπραγματισμένος.

— Ἀφοῦ καθε ἀνὴρ ὡς, σκέπτεται, τρώει τὴν ὁμοίον
του, σήμερα, καὶ καθε χριστιανὸς τρώει τὸν πλησίον του,
γιατὶ νὰ νηστεύουμε εμεῖς!... νὰ μὴ τρώμε τῆς σέβρας ση-
κωτάκια;...

Πεπεισμένοι ἀπὸ τὴ δίκαιη αὐτὴ κρίσι τοῦ ἀθηναϊκοῦ
λαοῦ, εἰπαμεν ἀναμταξὺ μας:

— Δὲν πᾶμε, θρέ παιδία, νὰ ἰδοῦμε τί τρώει καὶ ἡ ἀρι-
στοκρατία;

— Αὐτὴ θὰ τρῶη... γκαμήλες, σίγουρα!

— Πῶς;

— Ἀφοῦ ὁ λαὸς τρώει μαριδες καὶ νεφροὺς ἀρνιῶν, για-
τί ἡ ἀριστοκρατία νὰ μὴ τρῶη θουβάλια παραγεμιστά; Τί
ἀριστοκρατία θάναί!...

Πήγαμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα ρεστωράν τῶν
Ἀθηνῶν.

Τὸ «Διεθνὲς» τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Κυττάμε δεξιὰ-αριστερά, ὅλοι τρώγανε νητισίμα.

Κι' ὅλοι, ὅχι ξένοι, ἀλλὰ Ἕλληνες τῆς ἀνωτέρας τάξεως,
κατέχοντες θεοεῖς ὕψηλας, στήν Πολιτεία, τὰς τέχνας, τὴν
διανοήσι, τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας. Πλούσιοι καὶ πολ-
λοὶ γνωστοὶ μάλιστα ὡς ἐλευθερόφρονες.

— Νηστεύουν ἐδῶ μέσα;

— Ἔτσι φαίνεται.

Ρωτοῦμε τὸν ἰδιοκτήτη, φίλον παλαιὸν τὸν κ. Κατσάκη.

— Νηστεύουν, φίλε Βασιλάκη, οἱ πελάτες σου;

— Νηστεύουν. Παρατήρησα, οἱ οἱ πραγματικὸς μορφω-
μένοι Ἕλληνες, πιστεύουν καὶ νηστεύουν... Χρόνια τὸ πα-
ρατηρῶ αὐτό... Αὐτοὶ παρασύρουν καὶ τοὺς ἄλλους...

— Δὲν ὑπάρχουν ἄπιστοι;

— Ὑπάρχουν, πῶς δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ αὐτοὺς πού δὲν
τοὺς ἔπεισε τὸ Εὐαγγέλιο, τοὺς πείθει κάτι ἄλλο.

Καὶ μᾶς ἔδειξε τῆς ἡμέρας τὸν κατάλογο:

Ὁλόκληρη στήλη ἀπὸ ὅλα τὰ ἐκλεκτὰ ἐλληνικὰ φαγητὰ
τῆς Σαρακοστής. Μεζέδες γαργαλιστικοί, προκλητικοί, κα-
λοφαιγμένοι καὶ μὲ ὑλικά καλὰ, πού σὲ στέλνουν, θέλεις
δὲν θέλεις, στὸν... Παράδεισο!...

Περάσανε δυὸ-τρὶς ἡμέρες.

Μεγάλῃ Τρίτῃ.

— Πᾶμε σὲ κανέναν συνοικιακὸ ναὸ νὰ νοιώσουμε ἡμέρες
ἐξαιρετικῆς Λαμπρῆς;

Κι' ἐπήγαμε στὴν Ἁγία Ζώνη. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ πῆ-
γανιν στοὺς ναοὺς.

Νέος καὶ ὠραίος ὁ ναός, καθαρὸς καὶ στολισμένος.

Φῶτα ἡλεκτρικά.

Καὶ ὅμως εἶδα καὶ τὸν Ἅγιον Παῦλον τοῦ Λονδίνου καὶ τὴ
Νόττ - Ντάμ τῶν Παρισίων καὶ τῆς Βιέννης ἀκόμα τὸν Ἅγιον
Στέφανον, ναοὺς — χάος σκοτεινόν. Λαμπάδες νὰ καίνε μό-
νον ἀπὸ παραφίην, μεγάλες σὰν δοκάρια καὶ μερικές, ἀλλὰ
ἡλεκτρικά ὄχι.

Ἦσαν ναοὶ ἐμπνέοντες κατάνυξιν, μυστικοπάθειαν καὶ
σκέψιν, ναοὶ πού ἀνεβάζουν τὸν λογισμό στὸν Θεόν...

Ἀρχίζει τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς. «Μ ε λ ο π ο ι η μ ε -
ν ο ν». Δηλαδὴ κουραστικὸν σὰν «Χερουβικόν» καὶ σὰν «Πο-
λυχρόνιον».

Μακρὸςυρτον καί... νανουριστικόν. Ἄν καὶ ὁ πάτερ Ἀμ-
φιλόχιος φέλνει πολὺ καλὰ.

Ἀποκοιμῶμαι καὶ σὲ λίγο δνειρεύομαι τὴν περυσινή
Μεγάλῃ ἑβδομάδα.

— Πᾶμε, λέω στὸν φίλο μου, σὰν ξύπνησα.

— Ποῦ;

— Στὸν Πειραιᾶ νὰ πάρουμε ἕνα θαπὸρι καὶ νὰ πᾶμε νὰ
κάνουμε Λαμπρὴν στὰ νησιά...

Ἀπ' ἐξω στὸν δρόμο, ὁμιλοὺς νέων τραγουδοῦσε τὸ τρα-
γουδι τῆς μόδας καὶ τῆς ἐποχῆς.

Θυμῆσου μιά θραδειὰ

μὲ τὸ Ταγκὸ - Νοκτοῦρνο

πού τοὺς δύο μας ἐνάψει

δύο καρδιές

σ' ἕνα ὅλας!

— Σήμερα, μοῦ λέει ὁ φίλος μου, τὸ «Ταγκὸ-Νοκτοῦρνο»
πολιορκεῖ τὴν ἐκκλησίαν κι' αὐριο θ' ἀντικαταστήσῃ τὸ τρο-
πάρι τῆς Κασσιανῆς...

Στὸν κόσμο τοῦτον στὴν ἐποχὴ μας, εἶναι ὅλα δυνατὰ!...

Καὶ τοῦ χρόνου λοιπὸν τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια στήν...
«Φεμινά»!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΡΑΓΙΑ

ΕΚΕΙΝΗ τὴν ἡμέρα, ἡ Λουσιέν Ἀροῦ, ἡ κόρη τοῦ
παμπλουτοῦ παρισινοῦ τραπεζίτη παντρεῦσάν τὸν
Σεργιο ντὲ Λωκούρ, ἕνα νεαρὸ μηχανικὸ μὲ λαμ-
προ μέλλον. Μετὰ τὴν τελετὴ, ὁ πατέρας τῆς νε-
φρὸς παρέθεσε στὸ μέγαρό του μεγαλοπρεπὲς γεῦμα σὲ
καμμία ἑκατοστὴ ἀπ' τοὺς καλεσμένους.

Τὰ δῶρα πού εἶχαν προσφερθῇ στοὺς νεονύμφους ἦσαν
ἐκτεθειμένα σ' ἕνα μικρὸ σαλόνι, συνεχόμενο μὲ τὴν ἀπε-
ραντὴ αἴθουσα, ὅπου παρετέθη τὸ γεῦμα. Ἐθέλεπε κανεὶς
ἐκεῖ πολύτιμες πορσελάνες τῆς Κίνας, ἑάχα παλῆα καὶ
συγχρονα ἀπὸ καθαρὸ ἀσημι, δαντέλλες ἀραχνοφανεῖς,
χίλια πανάκριθα μπιμπελό, κομψοτεχνήματα καὶ ρασιόφω-
να. Μὰ τὴν πὺ λαμπρὴ θεοὶ τὴν εἶχε τὸ διαμάντι τοῦ Ρα-
γιά. Αὐτὸ τὸ διαμάντι πού ἀνῆκε ἀλλοτε στὸν Ἰνδὸ ἡγε-
μόνα τοῦ Γιοπούρ, τὸ εἶχε προσφέρει στὴ νύφη ὁ θεῖος τῆς
θωμάς Μενεκέν, ὁ πασιγνώστος ἀδαμαντοπώλης τοῦ Ἀμ-
στερταμ. Ἡ πολύτιμη πετρα ἀχτινοβολοῦσε κάτω, ἀπὸ τὴ
γυάλα, ὅπου τὴν εἶχαν θάλει καὶ ἡ κομψὴ καλεσμένη μὲ
δυσκολία ἀποσποῦσαν τὰ θλέμματα τοὺς ἀπὸ πάνω του.

Ἔνοιεταί, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ τελοῦτῃ
δὲν ἦσαν ἐγκαταλειμμένα στὴν τύ-
χη τους. Ἐνας ἀθλητικὸς νέος, πού
προσπαθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀπαρτη-
ρητὸς τὰ ἐπέθελε. Τὸν φύλακα αὐ-
τὸν τὸν εἶχε προμηθεύσει τὸ ἑλπι-
στὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο «Ἀσφα-
λεια», μὲ τὸ ὅποιο ὁ κ. Ἀροῦ συνοε-
ροῦντο ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴν τραπεζά
του.

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ καλεσμένοι ἄρ-
χισαν νὰ χορεύουν, ὅταν ἔξαφν ὁ
φύλακας τῶν δώρων ὤρμησε πρὸς
τὸν τραπεζίτη.

— Κύριε, φώναξε ξετρελλαμένος,
τὸ διαμάντι τοῦ Ραγιά...

— Τί;

— Τὸ διαμάντι τοῦ Ραγιά ἔξαφνί-
στηκε...

Ἄν καὶ οἱ δύο ἄντρες εἶχαν στα-
θῇ παράμερα, ἡ μικρὴ αὐτὴ στιχομυ-
θία τοὺς ἀκούστηκε καὶ ἔκανε ἀμέ-
σως τὸν γύρο ὅλων τῶν σαλονιῶν.

— Τὸ διαμάντι τοῦ Ραγιά κλέφτη-
κε! μουρμουρίζαν οἱ καλεσμένοι κι'
ἔρεχαν ὅλοι πρὸς τὴν αἴθουσα, ὅπου
ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δῶρα.

Ἐκνευρισμένοι τόσο ἀπ' τὸ σκάν-
δαλο, ὅσο κι' ἀπὸ τὴν ἀπώλεια τοῦ
πολυτιμοῦ λίθου, ὁ τραπεζίτης ρώτη-
σε τὸν φύλακα:

— Ἐξηγήσε μου πῶς ἔγινε ἡ κλο-
πὴ αὐτὴ μπροστὰ στὰ μάτια σου!
Μήπως εἶσαι συνένοχος τῶν κλεπτῶν;

— Ὁμολογῶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, χα-
μῶνώντας τὸ κεφάλι του, ὅτι διέπραξα ἕνα σφάλμα. Τὴν
ώρα πού ἦσαν ὅλοι καθισμένοι στὸ τραπέζι καὶ τὸ δωμά-
τιο τῶν δώρων ἦταν ἐντελῶς ἔρημο, ὅλῃ καὶ μιά στιγμή ἔξω
γιὰ νὰ πῶ ἕνα ποτήρι σαμπάνια. Στὴν ἐπιστροφή μου ἀν-
τιλήφθη τὴν κλοπὴ...

Ὁ θυραρὸς τοῦ μεγάρου, τὸν ὁποῖον κάλεσαν διασπινά,
δῆλωσε ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε ὅλῃ ἔξω. Κατὰ συνέπειαν ὁ
κλέφτης θριασκόταν ἀκόμα μέσα στὸ μέγαρο. Ὁ τραπεζί-
της τὸ δῆλωσε αὐτὸ στοὺς καλεσμένους του, λέγοντάς τους
συγχρόνως, ὅτι θριασκόταν στὴν δύσκολη θέσιν νὰ τοὺς κά-
νῃ ἔρευνα. Ἄλλοι θύμωσαν, ἄλλοι τὸ πῆραν στ' ἀστεία
καὶ μερικοὶ νῆσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι, ὁ Λεὼν Γκρανθι-
λιέ, κομψὸς καὶ φτιασιδωμένος σὰν γυναίκα, ἄρχισαν νὰ
γελοῦν.

Μερικοὶ ἀστυνομικοὶ πού ἐκλήθησαν τηλεφωνικῶς, ἐνῆρ-
γησαν μεθοδικὰ τὴν ἔρευνα τῶν καλεσμένων, χωρὶς νὰ ἐε-
γάζουν οὔτε τὸν φύλακα τῶν κοσμημάτων, οὔτε τοὺς ὑπη-
ρέτες.

Ἄλλοι μόνον! τὸ μόνο ἀποτέλεσμα πού ὀγῆκε ἀπ' αὐτὴν
τὴν ἔρευνα, ἦταν νὰ διακόψουν γιὰ πάντα τὶς σχέσεις τοὺς

— Ὁμολογῶ, ὅτι ἔκανα ἕνα σφάλμα.

μὲ τοὺς Ἀροῦ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοὺς.

Τὸ θράδυ, οἱ νεόνυμφοι ἔφυγαν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι
τοὺς καὶ οἱ γονεῖς τῆς νύφης μέσα στὸ ἀδειανὸ πειὰ μέ-
γαρό τοὺς θρηνοῦσαν γιὰ τὸ θλιβερὸ τέλος μιάς ἡμέρας,
πού εἶχε ἀρχίσει ὑπὸ τόσους αἰσίους ὀϊανούς. Ἐκεῖνη τὴ
στιγμὴ ἀκριβῶς, ἡ καμαριέρα, ἡ Τζέννυ, παρουσιάστηκε
κι' ἀνήγγειλε στὴν κυρία τῆς, ὅτι ὁ Τιμελόν, ὁ ἀγαπημέ-
νος τῆς σκύλος, εἶχε ἐξαφανισθῇ.

— Ἄλλο δυστύχημα! φώναξε ἡ κ. Ἀροῦ καὶ ξέσπασε
σὲ λυγμούς.

Κι' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός τῆς φαινόταν νὰ θεωρῇ τὴν ἀπώ-
λεια τοῦ σκύλου ὡς ἀσήμαντο γεγονός, μιά ζωερὴ φιλο-
νεϊκία ἄρχισε μεταξύ τοὺς καὶ χωρὶς νὰ φάνε, πῆγε καὶ
κλείστηκε καθένας στὴν κόμαρή του.

Ὡ! θὰ τὸν θυμῶντοσαν γιὰ πολὺν καιρὸ τὸν γάμο τῆς
κόρης τοὺς Λουσιέν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἑφημερίδες ἀνέφεραν λεπτομερῶς τὴν
κλοπὴ τοῦ διαμαντιοῦ κι' ἐπρόσθεταν, ὅτι ὁ τραπεζίτης
προσέφερε 50.000 φρ. σ' ὅποιον θ' ἀ-
νακάλυτε τὰ ἴχνη τοῦ κλέφτη.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ἕνας νεαρὸς ὁ-
πᾶλληλος ζαχαροπλαστείου, ὁ Πιέρ
Λιμπερόν, ἕνα παιδί μόλις δεκάξη
χρόνων ζήτηρε νὰ δῇ τὸν κ. Ἀροῦ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ὅπου γεβήκατε
50.000 φράγκα σ' αὐτὸν πού θὰ εἶχε
ἀποδείξῃ τὸν δράστη τῆς κλοπῆς.

— Μάλιστα. Μὰ φανταζέσαι, νεαρέ
μου, πῶς θὰ πετύχῃς ἐοῦ ἐκεῖ πού
ἐπέτυχαν τὰ καλλίτερα λαγωνικά
τῆς ἀστυνομίας;

— Ἀκριβῶς, γιὰ ἕνα σκύλο πρό-
κειται... Μὲ τὴ διαφορά μόνον, ὅτι δὲν
εἶναι λαγωνικὸ, ἀλλὰ ἕνα φέξ ἄσπρο
καὶ μαῦρο.

— Μὰ αὐτὸς ὁ σκύλος εἶναι χωρὶς
ἄλλο ὁ Τιμελόν πού τὸν χάσαμε ἐπί-
σης. Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι ὅτι
τὸ τετράποδο αὐτό, ὅσο ἔξυπνο κι'
ἀν εἶναι, ἀντίθε τὴ γυάλινη θιτρίνα,
ὅπου θριασκόταν τὸ διαμάντι...

— Τὴν θιτρίνα τὴν ἀνοίξε ἕνα δι-
ποδο καὶ ἀν μοῦ δείξετε τίς φωτο-
γραφίες τῶν καλεσμένων, πού ἐλή-
φθησαν χθὲς τὴν ὥρα τοῦ γάμου, θὰ
τὸ ἀναγνωρίσω εὐκόλως.

Ὁ τραπεζίτης ἔφερε τίς φωτογρα-
φίες κι' ὁ νεαρὸς ζαχαροπλάστης,
δείχνοντας σ' αὐτὲς ἕναν ἀπὸ τοὺς
καλεσμένους, εἶπε χωρὶς κανένα δι-
σταγμό:

— Νά! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐνόχος!

— Μὰ αὐτὸς ὁ νέος, φώναξε ὁ κ.
Ἀροῦ, εἶναι ὁ Λεὼν Γκρανθιλιέ, ὁ γυῖός τοῦ πλουτοῦ
τραπεζίτου. Μήπως κάνῃ λάθος;

— Εἶμαι βεβαίως γι' αὐτὸ πού λέω. Μὰ, ἐπειδὴ ἡ στιγμὴ
εἶναι πολὺτιμη, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ συστήσετε στὸν ἀ-
στυνόμο πού διεύθυνε χθὲς τὴν ἔρευνα.

Ὁ Πιέρ Λιμπερόν, μ' ἕνα γράμμα τοῦ τραπεζίτου, πῆ-
γε καὶ ὤρμηκε ἀμέσως τὸν ἀστυνόμο. Τί τοῦ διηγήθηκε;
Πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα χωρὶς ἄλλο, γιατί ἐκεῖνος
ἔθεσε στὴν στιγμὴ τὴν διάθεσιν τοῦ δυο ἀστυνομικῶν. Ὁ
Πιέρ τοὺς ἀδήγησε κατ' ἐθέλειαν στὸ κομψὸ διαμέρισμα,
ὅπου ἔμενε ὁ Λεὼν Γκρανθιλιέ. Ἐκεῖ, γιὰ νὰ μπορέσουν
νὰ κάνουν ἔρευνα προφασίστηκαν ὅτι εἶχαν δῆθεν τὴν πλη-
ροφορίαν πῶς ἔκρυβε πολεμικὰ ὄπλα.

Ὁ Λεὼν διαμαρτυρήθηκε, τοῦα βεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε κα-
νένα ὄπλο καὶ τοὺς ὡδήγησε στὰ διάφορα δωμάτια τοῦ
διαμερίσματος. Ὁ Πιέρ ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς
καὶ γλύστρησε κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου, πού εἶ-
χε μείνει σκαπτός ἀνοιχτὴ ὡς τὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ.

Ἐκεῖ ὤρμηκε τὸν σκύλο Τιμελόν. Πῆρε ἀμέσως τὸ ἔξω
στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐξαφανίστηκε ἀπαρητήρητος, ὅπως

Θησαυρούς μπο-
ρεί να βρή κανείς
και στα πιο άνα-
πάντεχα μέρη.

— Ένας συντα-
ξιούχος στο Λον-
δίνο, έχοντας άμε-
ση ανάγκη από
λεπτά, σκέφθηκε
να ένεχυριάσει έ-
να θαλασσωμένο
παγώνι που υπήρ-
χε πεταγμένο πολ-
λά χρόνια στη σο-
φίτα του σπιτιού
του.

— Ράθοντας δ-
μως το δέρμα του
σε ώρισμένα μέρη
πούχε σχιστή, εί-
δε με έκπληξη ότι
το σώμα του παγωνιού περιέκλειε
ένα μάτσο 500 λιρών!

— Ένας φοιτητής πάλιν στην πόλη Σέϊστερ αγόρασε ένα
θαλασσωμένο αγριόγατο.

— Όταν έφθασε σπίτι του, είδε να πέφτει μέσα από τον
αγριόγατο στο πάτωμα ένα πορτοφόλι, μέσα στο οποίο υ-
πήρχε ένα περιδέραιο από αμαράδια άσυνήθιστου ωραίο-
τητας και αξίας 350 λιρών!

είχε μπή. Έπειτα από μερικές στιγμές, οι άστυνομικοί ά-
ποσύρθηκαν ζητώντας συγγνώμη από τον Λεόν Γκρανθι-
λιέ που τον άνησύχησαν χωρίς λόγο. Φυσικά, δεν είχαν βρή
κανένα όπλο.

— Έν τω μεταξύ, ο Πιέρ είχε πάρει ένα ταξί και είχε ξα-
ναπάει τον σκύλο στους κυρίους του.

— Πρέπει, είπε στον κ. Άρσού, να τον υποβάλετε σε ά-
κτινογράφησι, γιατί είμαι θέσιος πως έχει ακόμα μέσα
στην κοιλιά του το διαμάντι.

— Η άκτινογράφησι έγινε και πιστοποιήθηκε ότι ένα ξέ-
νο σώμα υπήρχε μέσα στα έντερα του ζώου. Σε λίγο, ένας
κτηνίατρος έκανε λαπαροτομία στον σκύλο και το έβγα-
λε το διαμάντι.

Καθώς ο Πιέρ θύαινε τις πενήντα χιλιάδες της άμοιβής
του τραπεζίτου, έξηγήσε πώς είχε αντίληψη την κλοπή.

— Είχα ρηθί στο μέγαρό σας για να παραδώσω διάφο-
ρα γλυκίσματα που είχατε παραγγείλει. Όταν τα παρέ-
δωσα και θύηκα πάλι έξω, θέλησα να δω τον χορό. Α-
φ'ησα λοιπόν το ποδήλατό μου στο πεζοδρόμιο και ακα-
φάλωσα σε μία καστανιά, άπ' την οποία μπορούσα να πα-
ρακολουθώ την κίνησι του σαλονιού σας, του οποίου τα
παράθυρα ήταν άνοιχτά. Έξαφνα ή μουσική έπαψε, φω-
νές άκούστηκαν κι' όλος ο κόσμος ώρμησε προς το δωμά-
τιο, όπου ήταν τα κοσμήματα. Δεν έμεινε στο σαλόνι κα-
νείς άλλος έκτος από τον κ. Γκρανθιλλιέ. Τον είδα τότε
να θυάξη ένα πράγμα που έλαμπε, μέσα άπ' την τσέπη
του, να το χώνη σ' ένα πατέ που το πήρε από κάποιο πιά-
το και να το πετάη στο σκύλο, ο οποίος το καταβρόγχιζε
άμέσως. Έπειτα, ο Λεόν Γκρανθιλλιέ πήγε κι' ένώθηκε
με τους άλλους καλεσμένους.

— Όλα αυτά κίνησαν το ενδιαφέρον μου και έμεινα στη
θέσι μου, άπ' όπου παρακολούθησα την άφ'ιξι των άστυ-
νομικών και την έρευνα των καλεσμένων. Όταν κατέθηκε
άπ' το παρατηρητήριό μου, έμαθα την ιστορία της κλοπής
κι' όταν οι καλεσμένοι σας έφυγαν, με το ποδήλατό μου
παρακολούθησα το αυτοκίνητο του Γκρανθιλλιέ. Τον είδα
να σταματάη στην πλατεία Βικτωρος Ουγκώ και να πιά-
νη κουθέντα με τον Ντεντέ, έναν άλήτη που πουλάει έφη-
μερίδες τα θράδρια. Κάτι μου είπε τότε ότι έπρεπε να
παρακολουθήσω τον Ντεντέ. Πραγματικά τον είδα τότε
νάρχεται στο μέγαρό σας, να παραμονεύη και σε μία στι-
γμή που ο σκύλος σας θύηκε έξω, να τον άρπάξη. Τον
παρακολούθησα πάλι και είδα πώς έπήγε το ζώο στο δια-
μέρισμα του Γκρανθιλλιέ.

— Όλ' αυτά μ' έκαναν να παρατήσω τη δουλειά μου στο
ζαχαροπλαστείο και θά με μαλλώση ο άφέντης μου... Μα
τί τα θέλετε; ή ήμέρα μου δεν πήγε χαμένη...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

λασσας έξ' άλλου σκεπάζει με τα περύνια του στήθους
του τ' αυγά του θηλυκού, όπως δηλαδή κάνει μια κλώσσα
με τα φτερά της. Έτσι τα προφυλάσσει από έχθρηκή επι-
δρομή.

Τό άρχαιότερο δέντρο υπάρχει στον Λίθανο.

— Είναι ένας κέδρος του οποίου ο κορμός έχει αριφέ-
ρεια τριών μέτρων.

— Επίσης ένα κυπαρίσι στη Σόμα της Λομβαρδίας έχει
ήλικία πολλών εκατοντάδων ετών.

— Καί στην Κεϋλάνη όμως υπάρχει ένα γέρικο ιερό δέν-
δρο κάτω από τη σιά του οποίου άναπαύονταν — όπως λέ-
νε — τακτικά ο Βούδας τον δον αιώνα π. Χ.

— Πολλές φορές οι γρουσουζίκιοι άριθμοι προκαλούν πε-
ρίεργα γεγονότα. Έτσι τουλάχιστον νομίζουν οι πρηνή-
πτικοί.

— Κάποτε ένας ταξιδιώτης άρνήθηκε να παραμείνη στο
μόνο άδειο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου στο Λονδίνο, γιατί έ-
φερε τον άριθμό 13.

— Έτσι πήγε και διανυκτέρευσε κάπου άλλου.

— Τό πρωί κυριευμένος από περιέργεια έτρεξε και ρώ-
τησε στο ξενοδοχείο αν είχε συμβή τίποτε το έκτακτο κατά
τη νύκτα στο δωμάτιο εκείνο.

— Τον πληροφόρησαν λοιπόν, ότι ο ένοικος του δωμα-
τίου εκείνου είχε κλαπή!

— Η περιέργειά του όμως προκάλεσε την ύπνισή του
διευθυντού του ξενοδοχείου, έβεωρήθη ως ύπνιστος και έ-
κρατήθη μία μέρα στο τιμήμα.

— Έτσι ή περιπέτειά του αυτή δικαίως την πρόληψη που
είχε για τον άριθμόν 13.

— Τόν περασμένο μήνα, το Στρατοδικείο της πόλεως
Μχόου των Ινδιών, κατέδικασε σε τριάντα χτυπήματα με
σίδηρο στην πλάτη έναν έλέφαντα για τον λόγο ότι είχε
σκοτώσει τον τροφοδότη του.

— Η έκτέλεσις της άποφάσεως διεξήχθη μ' έπισιμότητα.

— Ο έλέφας άδηγήθηκε στον τόπο του μαρτυρίου του,
 συνοδεία δύο άλλων έλεφάντων.

— Εκεί ήταν παρατεταγμένοι και όλοι οι άλλοι έλέ-
φαντες του συντάγματος για να παρακολουθήσουν την εκ-
τέλεσι της ποινής και να παραδειγματισθούν!

— Ένας Άφρικανός προσκυνητής έφθασε τον περασμένο
μήνα στην παράλιο πόλη Ζουντάχ, στην Έρυθρά Θάλασσα,
άφου ταξίδεψε ποζαροδρόμο επί ένενήντα χρόνια!

— Άρχισε δηλαδή το εξαντλητικό ταξίδι του από την πό-
λι Κανό της Δυτικής Άφρικής και για να φθάση στο χα-
τούμ χρειάστηκε πενήντα χρόνια.

— Τώρα ο προσκυνητής αυτός είναι 120 χρόνων και πρό-
κειται να έπιστρέψη στην πατρίδα του... άεροπορικώς!

— Ένας πλούσιος Άμερικανός, ο οποίος είχε καταδικα-
σθή από τα δικαστήρια σε τρία χρόνια φυλακή επί όλην τη
χρεωκοπία, είχε τοποθετήσει τα κεφάλαιά του σε μία μι-
κρή κινηματογραφική επιχείρησι, ή οποία το πρώτο και
τελευταίο φίλμ που παρήγαγε έφερε τον τίτλο... «Η χρεω-
ωκοπία»!

— Υπάρχουν με-
ρικά είδη ψαριών
που έναποθέτου-
ν τ' αυγά τους μέ-
σα σε μικρά ό-
στρακα.

— Τό περίεργο
 όμως σ' αυτή την
περίπτωσι είναι ό-
τι τα όστρακα αυ-
τά κολημέ-
να πολλές φορές
στο άρσενικό ψα-
ρι με τη βοήθεια
ενός γλοιώδους υ-
γρού που όπω-
χει κάτω από το
σώμα του αριού.

— Ο άρσενικός
σκορπίος της Γά-
λλιας.

(Συνέχεια άπ' το
προηγούμενο).

— Ναι, καλλίτε-
ρα είν' έτσι, ψιθύρι-
σε ή μικρούλα.

— Πάμε λοιπόν!
φώναξε ο Ήρα-
κλής.

Κι' άρπάζοντας
τον άγνωστο στα
εύρωστα χέρια του
τον σήκωσε ψηλά
και τον έρριξε άπά-
νω στους ώμους
του.

— Αυτός ο κατεργάρης έχει περισσότερη τύχη άπό ένα
τίμιο άνθρωπο, μουρμούρισε. Τόν νόμιζα σκοτωμένο, ενώ
είναι ζαλισμένος μόνο άπ' το χτύπημα. Η καρδιά του χυ-
πάει.

— Όποτε θά συνέλθη;

— Βέβαια!

— Τόσο το καλλίτερο, φώναξε ή Ζερμαίν, γιατί τότε θά
μπορέση να όμολογήση το έγκλημά του, πράγμα που θ' ά-
ποδείξη, ότι ο μπαμπάς είναι άθώος.

Η Ήρακλής κ' ή μικρούλα ξεκίνησαν. Ο Σεβαστιανός
Μακλόν βάδιζε με μεγάλα θήματα, σαν να μη τον θάραι-
νε καθόλου ο άνθρωπος που είχε φορτωμένο στη ράχι του.
Δεν είχαν άπομακρυνθή ούτε διακόσια θήματα άπό τη
θύλα, όταν δυο χωροφύλακες που έκαναν νυχτερινή περι-
πολία ποδάσαν έξαφνα άπό το σκοτάδι.

Με την πρώτη ματιά, άναγνώρισαν στο σεληνόφως τον
περφημο Μακλόν, τον όποιον πριν άπό τόσον καιρό κυνη-
γούσαν.

Πριν έκείνος προφθάση να κάμη την παραμικρή κίνησι,
ώρμησαν έναντιον του.

Στενωχωρημένος άπό το φορτίο του, ο Ήρακλής δεν μπό-
ρεσε ούτε ν' άντισταθή, ούτε να φύγη.

Έτσι οι χωροφύλακες δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να
του περάσουν τις χειροπέδες.

IV

Η ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ΜΑΚΛΟΝ

Βλέποντας το ασάλευτο και καταλασπωμένο πτώμα που
ο Σεβαστιανός Μακλόν κουβαλούσε στους ώμους του, οι
χωροφύλακες έβγαλαν μία κραυγή φρίκης.

— Καινούργιο έγκλημα, Μακλόν! φώναξε ο ένωμοτάρ-
χης. Η δουλειά σου είναι ξεκαθαρισμένη! Αυτή τη φορά,
δεν σε περιμένει μόνο ή φυλακή... Άλλά κ' ή λαιμητό-
μος!

— Είμαι άθώος! διαμαρτυρήθηκε ο Ήρακλής κατατα-
ραγμένος.

Και θέλησε να τους δώση έξηγήσεις.

Μά ο ένωμοτάρχης κτηνωδώς τους επέβαλε σιωπή.

— Θά τ' ής όλ' αυτά στον άνακριτή! είπε.

— Ότόσο, οι δυο χωροφύλακες θρискόντουσαν σε μεγάλη
στενωγρία. Δεν μπορούσαν να έγκαταλείψουν ούτε τον
αίχμαλώτο τους, ούτε το σώμα του ανθρώπου που ύπόθε-
ταν πως είχε δολοφονηθή άπό τον Μακλόν.

Άφου συνεννοήθηκαν λίγη ώρα με σιγανή φωνή, άποφά-
σισαν να μείν ή ένωμοτάρχης να επαγρυπνή στο πτώμα
που τό είχαν άποθέσει στην άκρη του πεζοδρομίου, ενώ ο
δευτερος θά πεταγόταν ως το χωριό Μαραμβίλ που άπείχε
καμιά πεντακοσαριά μέτρα άπό εκεί.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, ο τελευταίος είχε ξαναγυ-
ρίσει, φέρνοντας μαζί του τον άγροφύλακα, ο οποίος ώδη-
γούσε ένα άμάξι στρωμένο με άχυρα.

Άποθεσαν σ' αυτό το πτώμα του δήθεν θύματος του Μα-
κλόν.

Ένας άπό τους χωροφύλακες άκούμπησε το αυτί του
στο στήθος του πληγωμένου και είδε πως ή καρδιά χτυπού-
σε άκόμη.

— Ίσως να τη γλυτώση, είπε, μά έχει ανάγκη άμέσως
άπό περιποιήσεις.

— Στο Μαραμβίλ όμως δεν μπορούν να του τις παρά-
σχουν, παρατήρησε ο άγροφύλακας, γιατί δεν υπάρχει έ-
κεί ούτε γιατρός, ούτε φαρμακείο.

ΤΟ ΠΡΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

χός κύριος φαίνεται πολύ καθώς πρέπει, είπε. Κάτω άπ' το
μεγάλο γκρίζο έπανώφορι του φοράει πολύ καλά ρούχα...
Κυττάχτε αυτό το χρυσό ρολόι με την ωραία άλυσίδα. Σί-
γουρα είναι άνθρωπος πλούσιος...

— Θα πιστοποιήσουμε το γεγονός, είπε ο ένωμοτάρχης.

Και άρχισε να ψάχνη τις τσέπες του πληγωμένου. Έβγαλε
ένα πορτ-μονναί γεμάτο λουδοθήκεια κι' ένα χαρτοφύλακιο
που περιείχε πολλά τραπεζογραμμάτια.

— Άφου είν' έτσι, είπε με κάποιο σεβασμό, δεν πρέπει να
τον πάμε στο νοσοκομείο, αλλά στο καλλίτερο ξενοδοχείο
της πόλεως, στον «Χρυσό Άετό».

— Στις διαταγές σας, κύριε ένωμοτάρχη, είπε ο άγρο-
φύλακας άνεβαίνοντας στο άμάξι παί παίρνοντας τα χαλι-
νάρια.

Οι χωροφύλακες άνέβασαν πάλι στον άμαξά-άγροφυλακα
και την Ζερμαίν, που ήταν σιωπηλή και συγκεντρ μένη
στις σκέψεις της.

Ξεκίνησαν... Λίγα θήματα πίσω άπ' το άμάξι, θάδ' αν οι
χωροφύλακες, ένθουσιασμένοι με τη λεία τους, έχοντες ά-
νάμεσά τους τον Μακλόν που ή-αν καταλυτημένος και μα-
νιασμένος γιατί είχε άφήσει να τον πιάσουν τόσο άνήγη...

Έκαναν την διαδρομή άπό το Μαραμβίλ ως το Έθρε
χωρίς έπεισόδια. Ήταν έκεκα ή άρα νύχτα, όταν τ' ά-
μάξι που το ώδηγούσε ο άγροφύλακας, στάθηκε μπρός
στο ξενοδοχείο του «Χρυσού Άετού».

Ο πληγωμένος, που τόν σύστησαν ιδιαίτέρως στον ξε-
νοδόχο οι χωροφύλακες, κατεβάστηκε άπ' το άμάξι και
τοποθετήθηκε σ' ένα άνετο δωμάτιο. ενώ ένας υπηρέτης έ-
τρεχε θιαστικά να έπιψη τον καλλίτερο γιατρό του Έ-
θρε.

Όταν ήσυχασαν για τον πληγωμένο, οι χωροφύλακες έ-
φρόντισαν να ασφαλίσουν και τον αίχμαλώτο τους.

Ένας άπό αυτούς κατέβασε την Ζερμαίν άπό το άμάξι
και την έπήρε άπ' το χέρι. Έπειτα, χωρίς να χάνουν στι-
γμή, διευθυνθηκαν προς τον κεντρικό σταθμό της χωροφυ-
λακής.

Όταν έφθασαν εκεί, ο διοικητής του σταθμού έλειπε, μά
ήταν εκεί ο γραμματέας του, ο οποίος κατενθουσιάστηκε,
γιατί θά έξέταζε πρώτος έναν κακοποιό τόσο τρομερό, σαν
τον Μακλόν.

— Έσύ λοιπόν είσαι ο καταζητούμενος παντού, Σεβαστι-
ανός Μακλόν, πλανόδιος παλαστής;

— Ναι, άπάντησε ο Ήρακλής με πολύ κατσούφικο ύφος.

— Δεν άγνοείς, ότι κατηγορείσαι, έξακολουθήσε ο γραμ-
ματέας, για άποδράσι μετά βίας;

Αυτή τη φορά, ο Μακλόν δεν έσφίξε τα δόντια του. Πε-
ριωρίστηκε να σηκώση τους ώμους του.

— Σε έπιασαν έπ' αυτοψύχω, έναείπε ο γραμματέας,
την ώρα που έκανες μία δολοφονία;

Δεύτερο ύψωμα των όμων, πιο περιφρονητικό άπό τον
πρώτο, ήταν ή φωνή άπάντησις του κατηγορουμένου.

— Δεν κάνεις καλά, Μακλόν, να χρησιμοποιήσης ως σύ-
στημα υπερασπίσεως τη σιωπή. Θά ήταν καλλίτερα να ό-
μολογήσης ειλικρινώς τους λόγους που σ' έσπρωξαν να κά-
νης το έγκλημά σου... Έτσι μόνο θά μπορούσες να έλπι-
ζης κάποια έπιείκεια εκ μέρους των δικαστών και των έ-
νόρκων.

Και καθώς ο Ήρακλής έξακολουθούσε να κρατάη κλει-
στό το στόμα του, ο γραμματέας, μαλιασμένος γι' αυτήν τη
σιωπή, φώναξε:

— Καλά!... Ψάχτε τον!... Ίσως έχη ακόμα επάνω του
το όπλο του έγκλήματος.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

Η Τζένυ Βερνιέ, μόλις ξφθασε στον χορό μετμηφισμένων τών Ραβέλ, διάσθηκε νά ζητήση συγγνώμην γιά τόν άνδρα της.

— Δέν μπόρεσε, δυστυχώς νά με συνοδεύση... είπε στους φίλους της. Σ' ένα εργοστάσιό του, στη Σόμ, οι εργάτες κήρυξαν άπεργία. Έφυγε λοιπόν από τό πρωί, γιά νά κανονίση αυτό τό ζήτημα...

Κι' έπειτα, έπρόσθεσε γελώντας, γιά νά δείξη πώς δέν έδινε καμιά σημασία σ' αυτήν την ξαφνική περιπέτεια του άνδρός της:

— Τό περίεργο μάλιστα είναι ότι δέν ξέρω πότε θα ξαναγυρίση!

Η Τζέννυ φορούσε μιά ύπεροχη άμφίεισι της Κούθας, πού έδειχνε με τόν πιό σκανδαλιστικό τρόπο τό πλαστικό αλμα της.

Κατά τη μιά ή ώρα τό πρωί όμως, ο αρχιθαλαμηπόλος τών Ραβέλ, άφού πρώτα περίμενε νά τελειώση μιά τρελή ρομπάρτα πού χόρευε μ' έναν άμορφο νέο, την έπλησίασε καί της είπε ότι την ζητούσαν στό τηλέφωνο.

— Κάτι θα συμβαίνει, έκανε ή Τζέννυ ζητώντας συγγνώμην από τούς φίλους της, γιά νά με καλή ο άνδρας μου στό τηλέφωνο, τέτοια ώρα!

Μά δέν ήταν ο άνδρας της. Της τηλεφωνούσαν από τό νοσοκομείο του Μπωμόν, ότι είχαν πάει εκεί τόν Βερνιέ, θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος!

— Έχει χτυπήσει σοβαρά;

— Πολύ σοβαρά... Πάρα πολύ σοβαρά... Έλάτε όσο μπορείτε πιδ γρήγορα, της άπάντησαν.

Η Τζέννυ δέν ήταν από τις γυναίκες πού διστάζουν νά πάρουν μιά άπόφασι. Άπάντησε λοιπόν αμέσως:

— Έρχομαι! Έρχομαι γρήγορα!...

Καί γύρισε προς τόν ύπρητη πού περίμενε τις διαταγές της.

— Δέν πρέπει νά χαλάσουμε τη γιορτή. Πήτε μόνο άργότερα της κ. Ραβέλ ότι της ζητώ συγγνώμην... Ο άνδρας μου χτύπησε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Θά της τηλεφωνήσω από τό νοσοκομείο.

Κ' ή Τζέννυ τυλίχθηκε στό φαρδύ καί μεγάλο μαντώ της.

Έπειτα φώναξε τόν σωφείο της καί του έξήγησε τί είχε συμβεί.

Όταν έφθασε στό νοσοκομείο του Μπωμόν, ή νοσοκόμος της είπε, ότι ο άνδρας της ήταν στό χειρουργείο. Άφησε κατόπιν την Τζέννυ μόνη σ' έναν πένθιμο καί κρύο θάλαμο καί ξαναγύρισε σέ λίγο μ' ένα γιατρό. Ο γιατρός δίστασε στην αρχή, μά στό τέλος αναγκάστηκε νά της πη, ότι ο άνδρας της είχε πεθάνει!

Έκείνη τη στιγμή ή Τζέννυ, πού είχε διατηρήσει όλη την ψυχραιμία της, έννοιωσε νά κόβονται τά γόνατά της. Τά χέρια της παρέλυσαν κι' άφησαν τό μαντώ, πού έκρυβε την φανταχτερή μεταφίεισί της. Κι' έπειτα, μ' ένα μικρό στεναγμό, έπεσε προς τά πίσω λιπόθυμη, στην άγκαλιά της νοσοκόμου.

Σέ λίγο, όταν συνήλθε, ήταν ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι του νοσοκομείου. Η νοσοκόμος της είχε κάτω από τη μύτη ένα μπαμπάκι μ' αϊθέρα. Η Τζέννυ έβριζε μιά ματιά στόν γυμνό θάλαμο καί προσάθησε νά θυμηθή τί είχε συμβεί. Έπειτα, ξαφνικά, ξέσπασε σέ λυγμους καί θερμά δάκρυα. Η νοσοκόμος προσπαθούσε νά την καθησυχάση...

Φορούσε μιά ύπεροχη άμφίεισι της Κούθας

Η Τζέννυ δέν ζήτησε νά μάθη καμιά λεπτομέρεια. Μόνο κάθε τόσο ψιθύριζε:

— Πέθανε!... Πέθανε!...

Κατέθηκε ύστερα μόνη από τό κρεβάτι, είδε την άμφίεισί της καί ντράπηκε.

— Ήμουν σ' ένα χορό... έξήγησε σάν νάθελε νά δικαιολογηθή.

Τηλεφώνησε πρώτα στό σπίτι σας... της είπε ή νοσοκόμος. Μου είπαν λοιπόν ότι είσαστε... Καί μου έδωσαν τόν άριθμό...

Η Τζέννυ τυλίχθηκε με τό μαντώ της κι' έκρυψε την τουαλέττα της. Έπειτα, πνίγοντας τούς λυγμούς της ζήτησε νά δη τόν άνδρα της.

Την ώδήγησαν σ' ένα ξενο δωμάτιο, όπου, στό γαλάζιο φως ενός γλόμπου, είδε ένα σώμα επάνω σ' ένα άσπρο κρεβάτι. Τό πρόσωπο ήταν σκεπασμένο από έπιθέσιμους.

Η Τζέννυ, κλαίγοντας πάλι με λυγμούς, γονάτισε κι' άρχισε νά προσεύχεται, σπρίζοντας τό κεφάλι της στό κρεβάτι.

Η νοσοκόμος, διακριτικά, την είχε άφήσει μόνη. Η Τζέννυ τέλος σηκώθηκε ζαλισμένη καί έστάθηκε όρθια, δίπλα στόν νεκρό, δένοντας τά χέρια της με άπόγνωση.

Σέ λίγο ξαναγύρισε ή νοσοκόμος στίς μύτες τών ποδιών. Η χήρα την άκολούθησε στόν διάδρομο καί τέλος της ζήτησε με ρικές λεπτομέρειες γιά τό δυστύχημα.

Δέν ξέρουμε πολλά πράγματα, της άπάντησε εκείνη. Τό αυτοκίνητο θρέθηκε κατασκαμμένο στην άκρη του δρόμου... Τά δυό θύματα, μάς τά έφεραν οι χωροφύλακες...

Δέν ήταν λοιπόν μόνος του:

— Όχι... Ήταν μαζί με μιά κυρία, πού μάς είπε ότι είναι ή γραμματεΐς του. Έχει κι' εκείνη πολλά τραύματα, μά υπάρχουν μερικές έλπίδες, ότι θα σωθή.

Η Τζέννυ είχε σαστίσει.

— Η γραμματεΐς του, είπατε;

Η νοσοκόμος, άνυπόπτη, έξακολούθησε:

— Μάλιστα... Μιά νέα καί πολύ όμορφη γυναίκα...

— Ξέρω... Ξέρω... έκανε ή Τζέννυ.

Κι' όμως δέν ήξερε τίποτε κ' ήθελε νά μάθη ποιά ήταν αυτή.

Η γυναίκα πού συνόδευε τόν άνδρα της.

— Ήθελε νά τό μάθη με κάθε τρόπο. Α! Ήθελε νά λήη όμορφα φέματα ο άνδρας της!... Εκείνη ή άπεργία ήταν μιά πρόφασι...

— Ήθελε νά διασκεδάση με μιά γυναίκα! Τί ντροπή! Τί ύποκρισία! Η Τζέννυ ήταν έξω φρενών! Ήθελε νά έκδικηθή!

Α! Ναί! Ήθελε νά έκδικηθή με τόν πιό σκληρό τρόπο!

— Θά μπορούσα νά δώ αυτήν την γυναίκα; ρώτησε τη νοσοκόμο. Θά ήθελα νά δώ μήπως έχη νά πη τίποτε γιά τό σπίτι της...

— Βέβαια, μπορείτε νά τη δήτε... της άπάντησε ή νοσοκόμος. Πρέπει όμως νά σας ειδοποιήσω ότι ή κατάστασίς της είναι έξαιρετικά σοβαρή...

Η παραμικρή συγκίνηση μπορεί νά της είναι μοιραία... Γι' αυτό δέν της είπαμε τίποτε γιά τόν θάνατο του συζύγου σας...

— Καταλαβαίνω... έκανε ή Τζέννυ.

Η νοσοκόμος τράβηξε μπροστά κι' άνοιξε μιά πόρτα.

Έπειτα, την άφησε πάλι μόνη.

Η Τζέννυ προχώρησε δειλά. Κι' άξαφνα, σ' ένα κρεβ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Βλέποντας τούς ύπρητες πού είχαν συγκεντρωθή στην αίθουσα άνήσυχοι, τούς είπε:

— Πάρετε φώτα καί ψάξτε σ' όλον τόν κήπο... Ψάξτε παντού...

Μά την ίδια στιγμή, ή πριγκήπισσα έκλεισε τά μάτια της καί έχασε τις αισθήσεις της.

Η Νάντια, χλωμή μά άποφασιστική, έδωσε διαταγές στους ύπρητες, οι όποιοι έτρεξαν νά φέρουν νερό καί κολώνια καί γρήγορα προσεχτικά, περιποιήθηκε τη μητέρα της, ή όποια δέν άργησε νά συνέλθη.

Τά πρώτα της λόγια, μόλις άνοιξε τά μάτια της ήταν τά έξης:

— Ω! ή "Ολγα χάθηκε!... Κι' ο Στέφανος δέν είν' έδώ...

— Μαμά, πρέπει νά σε πάω στην κάμαρά σου, της είπε γλυκά ή Νάντια. Πρέπει νά μείνης ήσυχη γιά νά κάνω έγώ τις πρώτες άπαραίτητες ένέργειες...

— Καί τί σκοπεύεις νά κάνης;...

— Θά τηλεφωνήσω στόν μαρκήσιο Ζεράρ ντε Σατινιάκ νάρθη αμέσως κι' άμα φτάση αυτός, θα κανονίσουμε μαζί τι θα κάνουμε...

— Καλά, κόρη μου, είπε ή πριγκήπισσα, από της όποιος τά μάτια κυλούσαν άφθονα δάκρυα. Αυτό είναι τό πιό φρόνιμο πού έχεις νά κάνης... Πήγαινε!... Μην άνησυχείς γιά μένα... Είμαι καλά τώρα... Μόνο, μόλις μάθης τίποτε, έλα αμέσως νά με ειδοποιήσης...

Η Νάντια φίλησε τη μητέρα της καί κατέθηκε κάτω. Τηλεφώνησε στόν μαρκήσιο, τόν όποιο βρήκε εύτυχώς στό μέγαρό του, κι' ο όποιος της ύποσχέθηκε, ότι θα έφθανε αμέσως. Κατόπιν πήγε καί είδε τόν σκύλο της "Ολγας."

Η πληγή του Ρέξ δέν ήταν καί τόσο θαιρεία, όπως στην αρχή είχαν ύποθέσει. Η σφαίρα τόν είχε βρή στην κοιλιά, αλλά τόν είχε πάρει λοξά καί μόνο την έπιδερμίδα είχε ξεσκίσει καθέτως.

Όστόσο τό αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

Όσο το αίμα κυλούσε άφθονο καί δέν ήταν καθόλου άπθανο νά ύποκύνη τό γενναίο ζωό από την άιμορραγία.

Η Νάντια σκέφτηκε πόσο άγαπούσαν τόν Ρέξ ή "Ολγα κι' ο Στέφανος καί γι' αυτό άποφάσισε νά τόν σώση με κάθε τρόπο. Πήρε έναν οδηγό της Νικαίας, βρήκε μιά κτηνιατρική κλινική σ' αυτόν καί κατόπιν φώναξε ένα-δυό ύπρητες καί τούς διέταξε νά πάρουν ένα αυτοκίνητο καί νά πάν στην άκρη του κήπου.

μεταφέρουν αμέσως σ' αυτήν τόν σκύλο.

Η διαταγή της έτετελέσθη αμέσως.

Όλη ή έπαυλις είχε άναστατωθή πειά. Οι ύπρητες ήσαν όλοι συγκεντρωμένοι στό χώλ του πρώτου πατώματος καί περίμεναν διαταγές της Νάντιας, ή όποια έκοβε δόλτες περιμένοντας την άφιξη του μαρκησιού.

Έξαφνα, ή νέα γύρισε τό κεφάλι της προς τούς ύπρητες, τούς κύτταξε όλους προσεχτικά καί είπε ξαφνιασμένη.

— Πού είναι ο μικρός Κινέζος;

Οι ύπρητες κυττάχθηκαν έκπληκτοι. Κανένας δέν είχε δη τόν νεαρό Κινέζο.

— Δέν ξέρουμε, άπάντησαν. Δέν τόν είδαμε καθόλου άπόψε...

— Περιεργο! ψιθύρισε ή Νάντια. Μήπως τόν άπήγαγαν κι' αυτόν... ή μήπως τόν σκότωσαν;

Την ίδια στιγμή, ένας ύπρητης άνήγγειλε τόν μαρκήσιο ντε Σατινιάκ. Η Νάντια έτρεξε νά τόν ύποδεχθή.

— Ω! Ζεράρ! του είπε. Η "Ολγα χάθηκε... Την άπήγαγαν χωρίς άλλο, γιατί ο σκύλος της ο Ρέξ βρέθηκε πληγωμένος στην άκρη του πάρκου, στό μέρος όπου υπάρχει μιά μικρή πόρτα... Έπίσης έξαφανίστηκε κι' ο μικρός Κινέζος ύπρητης της "Ολγας... Θεέ μου!...

Ο μαρκήσιος είχε χλωμιάσει. Προσάθησε ώστόσο νά καθησυχάση τη νέα καί την έβαλε νά του διηγηθή με κάθε λεπτομέρεια τί είχε συμβή...

Όταν ή Νάντια τελείωσε την διήγησί της, ο νεαρός Γάλλος άριστοκράτης της είπε:

— Έκείνο πού μου κάνει έντύπωσι είναι πώς κατώρθωσαν νά παρασύρουν την "Ολγα έξω από τό σπίτι... Γιατί άσφαλώς την παρέσυραν... Δέν ήταν άδιάθετη όπως σας είπε, είμαι σχεδόν θέσπας γι' αυτό... Βρήκε όμως αυτήν την δικαιολογία γιά νά λείψη άπ' τό θραυνό γεύμα καί νά βγη έξω...

Καί σάν νά φωτίστηκε από μιά ξαφνική έμπνευσι, πρόσθεσε:

— Έλα, Νάντια, άς ανέβουμε επάνω στό δωμάτιό της. Ίσως εκεί θρούμε κανένα ίχνος πού νά μάς καθοδηγήση...

Όταν ο μαρκήσιος κι' ή νέα ανέβηκαν στό δωμάτιό της "Ολγας, άρχισαν νά ψάχνουν παντού... Μά τό κάκιστο έρεύνησαν όλη την κάμαρη.

Δέν άνακαλύψαν τίποτε. Έτοιμαζόντουσαν νά φύγουν, όταν έξαφνα ή Νάντια άνοιξε ένα ρυτίδαρι του γραφείου της "Ολγας.

Είσε ριγμένες σ' αυτό δυό επιστολές. Ήσαν τά δυό γράμματα πού είχε λάβει ή νέα τό πρωί της ημέρας εκείνης, τό ένα του Στεφάνου καί τό άλλο του άγνώστου, αυτό άκριβώς πού την είχε παραβρει στην παγίδα.

Η Νάντια άφισε τό πρώτο καί πήρε τό δεύτερο, μά μόλις τό έβριζε μερικές κατιές έβγαλε μιά κραυγή.

— Να! φώναξε, τό κλειδί του μυστηρίου... Μ' αυτό τό γράμμα παρέσυραν την "Ολγα έξω.

Ο μαρκήσιος έτρεξε κοντά της καί διάβασαν μαζί τό γράμμα. Όταν τελείωσαν, είπε στην Νάντια:

— Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία, ότι έστειλαν τό γράμμα αυτό στην δεοποιίδα "Ολγα γιά νά την τραβήξουν έξω καί νά την άπαγάγουν. Έξ άλλου, τό μέρος, όπου ο άγνώστος έπιστολογράφος της δίνει συνέντευξι είναι άκριβώς τό ίδιο μέρος, όπου βρέθηκε πληγωμένος ο Ρέξ.

Κατέθηκαν πάλι κάτω καί έψαχναν ν' άνακαλύψουν στην πριγκήπισσα την άνακάλυψί τους. Εκείνη τούς άκουσε κατάνηκτη καί κατόπιν τούς είπε:

— Πρέπει νά τηλεγραφήσετε στόν Στέφανο αμέσως...

— Δυστυχώς, μαμά, της άπάντησε ή Νάντια, όπως σά-

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Έκείνος; Ποιός;
 — Η κόρη διατάζει.
 — Ο γιός της Λυκεπαναγιάς;
 — Ναι, άχνοψιθυρίζει ή κορασιά.
 — Τόσο το καλλίτερο. Γι' αυτόν ήρθα δώ πάνω. Αυτό ζητώω κι' εγώ. Θέλω να τον δώ. Άφησέ με, άφησέ με, μη με κρατάς.
 — Η κόρη τον σφίγγει πιο πολύ.
 — Μη φωνάζεις. Άλαφροκοιμάται. Δεν πρέπει να σ' ακούση. Κάνε υπομονή και θά βγής από δώ μέσα.
 — Τό παλληκάρι υποψιάζεται.
 — Όχι, όχι, δεν θά την πάθης σάν θλάκας. Τέτοια σούκαιρία, ό Θεός τό ξέρει, αν θά την ξαναπετύχει.
 — Θά φύγω τώρα άμέσως, λέει στην κόρη. Θες να μου δείξης τον δρόμο;
 — Η φωνή του είν' αποφασιστική.
 — Η κόρη τό καταλαβαίνει.
 — Καλά, άποκρίνεται. Θά κάνω όπως μου λές. Ό Θεός, να μάς λυπηθή και να μάς βοηθήση.
 — Η φωνή της, καθώς μιλάει, τρέμει.
 — Μά γιατί;
 — Τό παλληκάρι δεν ξέρει τί να υποθέση. Πόσο θάθελε να δή τό πρόσωπό της!
 — Την κρατάει τώρα από τό χέρι και περιμένει να τον οδηγήση έξω από τό καταραμένο αυτό κάστρο.
 — Η κόρη στέκει μιά στιγμή κι' άφουγκράζεται.
 — Κείνας θόρυβος δεν άκούγεται.
 — Τό παλινό φράγκικο καστέλι κοιμάται θαρειαί!...
 — Έμπρός! τού ψιθυρίζει κατόπιν.
 — Την κρατάει από τό χέρι και την άκολουθεί. Προχωρούν σά σκοτεινά.
 — Τό χέρι της κόρης τρέμει.
 — Γιατί; Πρόκειται να τον προδώση;
 — Κι' όμως τό παλληκάρι νοιώθει μιά παράξενη έμπιστοσύνη στην άλλόκοτη αυτή κοπελιά.
 — Κατέθηκαν τή σκάλα της καταπακτής και μπήκαν σ' ένα διάδρομο πιο σκοτεινό κι' απ' την κόλασι! Η ύγρασία στάζει απ' τούς τοίχους. Τό κρύο πηρουιάζει. Η μούχλα φαρμακώνει με την όσμή της τή θαρειαί τον άέρα. Η πλάκες κάτω στό δάπεδο γλιστρούν.
 — Τό παλληκάρι άνατριχιάζει.
 — Στόν Κάτω Κόσμο μ' οδηγάς; την ρωτά.
 — Δεν τού άποκρίνεται.
 — Τού σφίγγει μοναχά τό χέρι.
 — Προχώρησαν εκεί κάτω και στριφογύρισαν αρκετά λεπτά. Κι' άξαφνα στάθηκαν.
 — Η κόρη άφουγκράζεται για μερικές στιγμές κ' ύστερα τού ψιθυρίζει:
 — Άνέβα.
 — Δόξα σοι ό Θεός! Άνεβαίνουν άλαφροπατώντας μιά σκάλα πέτρινη κ' ύστερα άλλη.
 — Μπαίνουν σ' έναν άλλο διάδρομο.
 — Είναι σκοτεινά κι' έδω, μά από κάπου φυσάει κρύος, καθαρός άέρας.
 — Η κόρη διατάζει.
 — Πάλι υποψιάζεται τό παλληκάρι.
 — Γιατί σταθήκαμε;
 — Μη μιλάς. Μη μιλάς αν άγαπάς τή ζωή σου

— Δεν φοβούμαι.
 — Δεν έχεις δικη. Πρέπει να φοβάσαι. Άν μας άκούση...
 — Άν μας άκούση;
 — Θά τρέξη έδώ και...
 — Αυτό θέλω κι' εγώ.
 — Σώπασε... Δεν τον ξέρεις έσύ.
 — Η φωνή της είναι τρεμοψιθυριστή.
 — Η δύστυχη κορασιά φαίνεται λαχταρισμένη.
 — Ό λεθένης της σφίγγει τώρα με συμπάθεια τό χέρι.
 — Γιατί τρέμεις;
 — Δεν τού άποκρίνεται.
 — Δυναμώνει τή φωνή του και την ξαναρωτάει:
 — Πές μου, γιατί τρέμεις;
 — Μη φωνάζεις... μη φωνάζεις, τον παρακαλάει εκείνη και προσπαθάει να τού φράξη τό στόμα.
 — Όχι, θά φωνάξω, θά κάνω μεγάλο σαυατά αν δεν μου πής ποιά είσαι. Θέλω να τό ξέρω. Πές μου ποιά είσαι, άλλοιώς θά ξεφωνίσω κι' άς γίνη ό τι θελήσει, ό διάβολος.
 — Σώπασε... Και θά σου πώ.
 — Τό παλληκάρι σωπαίνει και καρτεράει.
 — Η κόρη διατάζει.
 — Όσοτό παίρνει την άπόφασί της. Σκύβει κοντά του και τού άχνοψιθυρίζει:
 — Είμαι ή αδερφή του.
 — Η αδερφή του!
 — Ναι.
 — Έχει αδερφή αυτός; Αυτό τό τέρας;
 — Μη φωνάζεις. Δεν μπορώ να σου πώ πιο πολλά. Τό χρόνια κλεισμένη σ' άπόκρυφα ύπόγεια τό κάστρο, έδω είναι θαμμένη κ' ή μάνα μου.
 — Η κόρη κλαίει.
 — Η φωνή της σβύνει.
 — Τό παλληκάρι της σφίγγει τό χέρι.
 — Φτωχή κοπελιά!...
 — Κι' άξαφνα άμέσως σκύβει και την ρωτάει:
 — Έσύ μ' έσωσες;
 — Έγώ. Σ' είδα κρεμασμένο πάνω απ' τό γκρεμό και σέ λυπηθήκα. Έκεί στή ρίζα τού δέντρου πούχες γαντζωθή πέφτοντας, πίσω από την πρασινάδα και τον κισσό, θά σκεται μιά κρυφή έξοδος τού καστελιού. Βγήκα τή νύχτα, σέ θρήκα λιποθυμισμένο και σέ πήρα μέσα.
 — Τό παλληκάρι άπορεί.
 — Πώς τό κατάφερες; Έβαλες τή ζωή σου σέ κίνδυνο.
 — Είμαι δυνατή... Είμαι μαθημένη. Δεν ήταν και δύσκολο.
 — Και... γιατί τόκαμες αυτό; Μοναχά γιατί με λυπηθήκες; Δεν φοβήθηκες τον αδερφό σου;
 — Η κόρη σωπαίνει.
 — Δεν μου άποκρίνεται;
 — Πάλι τρέμει τό χέρι της μέσα στό δικό του.
 — Η καρδιά της χτυπάει δυνατά.
 — Σωπαίνουν τά χείλη της, μά τό παλληκάρι έπει πεινά. Αυτό είναι!... Τόν είδε νερό, λεθένη και τον συμπάθησε.
 — Η καρδιά του σφίγγεται.
 — Άχ, να μπορούσε να έθλεπε για μιά στιγμή... μοναχά τό πρόσωπό της!...
 (*Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΜΕΤΕΝΙΕ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑΣ

ΗΤΑΝ ένας άνθρωπος, που για πολύν καιρό τον νόμιζα άδύνατο. Δεκαπέντε δολόκληρα χρόνια τον έθλεπα ναρχεται στο σπίτι, στις 15 και στις 30 κάθε μήνα, την ίδια ώρα πάντα. Χωρίς να λήη τίποτε άκουμπάσε, μπαίνοντας, τό παλινό του καπέλλο πάνω σ' ένα έπιπλό, άποκαλύπτοντας ένα κάτασπρο, σάν τό χιόνι, κεφάλι, που τά μαλλιά του θυμίζανε τούς γέρους στούς πίνακες των μεγάλων ζωγράφων. Τά ρούχα του, παλινά και καθαρά, αν και μεταποιημένα, ήσαν τά ίδια σ' όλες τις εποχές. Πήγαινε από κάμαρα σέ κάμαρα και κούρτιζε τά ρολόγια μας. Ύστερα, όταν θεθαίνονταν πώς τό έκκρεμές της τραπεζαρίας χτυπούσε την ίδια ώρα με τό ρολόι τού σαλονιού, ό καλός άνθρωπος άποχαίρετοσε την κυρία τού σπιτιού, που τού πλήρωνε, στις 30 κάθε μηνός, τον κόπο του.

Τόν έλεγαν μπάριμπα-Θωμά κι' εγώ τού έδινα έβδομητά χρόνια, ενώ θά είχεν ίσως εικοσιπέντε παραπάνω στή ράχι του.

Καθώς άνοιγε σπάνια τό στόμα του, τον θεωρούσα σάν ένα μέλος άναπόσπαστο των ρολογιών, ένα είδος κυρνωτιστήρι αυτόματο και σιωπηλό, άχώριστο από τά ίδια τά έκκρεμής. Αύτή ή άσυγκίνητη μορφή, είχε ένα ύφος θιθλικό που ή κανονική τάξη των έπισκεψών του και των χειρονομιών του μ' έκαναν να σκέπτομαι πώς ό έσωτερικός του μηχανισμός ήταν έργο κανενός κατασκευαστή άντρεϊκέλλων.

Όσοτό έφτασε μιά μέρα που έμαθα πώς ό μπάριμπα-Θωμάς ήταν ένας άνθρωπος σάν όλους τούς άλλους και ότι δεν μιλούσε, όχι γιατί ήταν άφωνος, αλλά γιατί ήταν κουφός — παράξενο έλάττωμα για ένα πρόσωπο που ή δουλειά του ήταν ν' άκούη τό τικ-τακ των ρολογιών.

Ένα ώραίο πρωί, όλα τά ρολόγια στο σπίτι μας σταμάτησαν! Η 30ή τού μηνός είχε περάσει, χωρίς την συνηθισμένη έπίσκεψή τού μπάριμπα-Θωμά. Άσφαλώς θάταν άρρωστος, ή ίσως και πεθαμένος! Πόσο τρώμαξεν ή πελατεία τού! Σ' όλη τή συνουσία, όπου πήγαινε με τά πόδια, για να κουνήσιν τά ρολόγια, τό σταμάτημα τού έκκρεμής, είχε κάνει όλους να σκεφτούν: Ό μπάριμπα-Θωμάς πέθανε!

Ενώ κάναμε αύτην την θλιθερή σκέψη, μάς έπισκέφτηκε ένας άλλος γέρος, συνουήλικος σχεδόν τού μπάριμπα-Θωμά, που μάς συστήθηκε με τ' όνομα: λοχαγός Ντυραμπέρ. Ήταν ένας φίλος και πελάτης τού μπάριμπα-Θωμά.

Ό μπάριμπα-Θωμάς είναι πολύ κουρασμένος είπεν ό άγαθος άνθρωπος στόν πατέρα μου. Έχει γεράσει πειά!... Δεν ήρθε στις 30 τού μηνός; Αυτό είναι! Τά πόδια του δεν τόν βοηθούν καθόλου... Ά! σείς, κύριε, που είσθε, όπως κι' εγώ, ένας παλιός πελάτης τού Θωμά, θά παρατηρήσατε δίχως άλλο, πώς ό καλός άνθρωπος χάνει σιγά-σιγά τό κουράγιο τού! Αυτό με τρομάζει για λογαριασμό τού! Έχει έξη χιλιάδες φράγκα οικονομίες, κι' όμως δεν κατάρρωσα να τον πείσω, πώς αυτές ή έξη χιλιάδες θά τού εξασφάλιζαν τή ζωή του στην ηλικία που είναι, με μόνο τον τόκο τους, αν πήγαινε να ζήση σ' ένα γερωντικό άσυλο και να τελειώση ειρηνικά τις μέρες του. Έχει μεγάλην έμπιστοσύνην σέ σάς, κύριε. Ίσως, αν τού μιλούσατε, θά πετυχαίνατε καλλίτερα από μένα! Ό πατέρας μου δέχτηκεν εύχαρίστας αύτην την ιδέα και με έπεφόντισε να πάω να έπισκεφθώ τον μπάριμπα-Θωμά.

Η όδός Μπελφόν ήταν για πολύν καιρό ένα κομμάτι έπαρχίας μέσα στο Παρίσι. Τώρα πειά έχει χάσει αυτόν

Τις Κυριακές πήγαινε και ψάρευε στον Σηκουάνα...

τον χαρακτήρα, μά μπορείς να συναντήσεις ακόμα πολλά ίχνη της παλιάς εποχής. Πίσω από τις πόρτες των σπιτιών, έθλεπε κανείς πρόβατα, κήπους με λαχανικά, άγελάδες και κληματαριές πλεγμένες σά στηρίγματά τους. Έκεί στόν αριθμό 33, σ' ένα σπίτι που ή αύλή του ήταν γεμάτη πρασινάδα, κατοικούσε ό μπάριμπα-Θωμάς. Τις Κυριακές πήγαινε και ψάρευε στόν Σηκουάνα. Ζωή χωριού, πρασινάδα, γαλήνη...

Πολύ ψηλά, στο τέταρτο πάτωμα, δηλαδή στο δγδοο, αν προσθέσουμε στο σπίτι και τό άνφορίσμα τού δρόμου, έζούσεν ό άγαθος αυτός άνθρωπος μισόν αιώνα. Φτάνοντας στην πόρτα του, στό θάθος ενός διαδρόμου, χτύπησα πολλές φορές, χωρίς να πάω καμιά άπάντησι. Τρομαγμένος απ' αύτην τή σιωπή, κατέβηκα με τά τέσσερα τις σκάλες, για να πληροφορηθώ την αίτία από τή θυρωρή.

Ό κύριος δεν ξέρει, λοιπόν, πώς ό μπάριμπα-Θωμάς είναι κουφός; μου είπεν εκείνη.

— Συγγνώμη! Τό ξέρω.

— Δεν ξέρετε επίσης και τή «μηχανή»;

— Ποιά μηχανή;

— Πάνω από τό πόμολο της πόρτας, υπάρχει μιά μικρή τρύπα, μ' ένα σπαγγάκι. Τραβήξετε το και ή πόρτα θ' άνοιξη άμέσως.

Ξαναβέθηκα τις σκάλες κι' άνοιξα την πόρτα.

Ό μπάριμπα-Θωμάς θρискόταν εκεί, πάντα ροδοκόκκινος και κατάλευκος, πάντα εύθυνής, σάν να τού είχε δώσει ή φύσις μιά δύναμη άφθαρτη σά γέρικά του πόδια.

Μά τό βλέμμα του ήταν σκοτεινό και ή όμιλία του λίγο υπερβυμένη.

— Σας έχασα, μου είπε μ' ένα ύφος ντροπιασμένο. Για πρώτη φορά στή ζωή μου άφησα να περάση ή 30ή τού μηνός, χωρίς να έπισκεφθώ την πελατεία μου. Δεν ξέρω τί συμβαίνει. Μά μου φαίνεται πώς τά πράγματα δεν πάνε καλά. Άκόμα και τό δικό μου ρολόι έσταμάτησε!

Όλόγυρα στό δωμάτιο θασίλευε μιά πλήρης άταξία, αλλά μοναχά φαινομενική, γιατί τά διάφορα πράγματα και ή καθαριότης τού δωματίου μάρτυρούσανε τή συνήθεια της τάξης, που είναι άχώριστη στούς ρολογάδες. Τό άνακάτωμα των ρούχων, τού ντυλαπιού και τού κρεβάτιου, έδειχνε πως ή άρρώστεια είχεν ελαφρώσει ύπουλα εκεί, από μερικές μέρες.

Τό γεμάτο ύποψία βλέμμα τού γέρου δεν μ' άφησε καθόλου. Τότε πήρα ένα άκουστικό που ήρθε στο τραπέζι και τού έξηγησα τούς λόγους της έπισκέψής μου.

Είνα μάθει τόσο καλά τό μάθημά μου, ώστε μιλούσα σάν ένας πράκτορας μιάς έταιρείας άσφαλείων της ζωής.

Έμπρός, λοιπόν, μπάριμπα-Θωμά, συνέχισα, τί άπάντησες σ' όσα σου λέω;

— Ναι! μου άποκρίθηκε κουνώντας τό κεφάλι τού. Έχεις δικη.

— Γιατί τότε δεν δέχτηκες την πρότασί τού φίλου σου Ντυραμπέρ;

— Δυσπιστώ σ' όλον τον κόσμο: Όλος ό κόσμος θέλει να με κλέψη!

— Όχι δά! Κι' ό πατέρας μου; Κι' εγώ;

— Δεν ξέρω τίποτα!

— Μά ύποχρέωσες! τον διέκοψα γελώντας. Λοιπόν, δεν άποφάσισες ακόμα;

— Ό! Θεέ μου, ναι!

— Λοιπόν, πάρε τά λεφτά σου και πάμε μαζί στον πιστωτικό όίκο, ό πατέρας μου είναι κεί και μάς περιμένει.

Έχω μιαν άμαξα κάτω.

— Τώρα δά άμέσως;

— Άσφαλώς! Δέν θά φοβάσαι πειά τους κλέφτες, όταν θά τοποθετήσης τά λεφτά σου στα χρηματοκιβώτια του πιστωτικού οίκου.

Ο μπάρμπα-Θωμάς άνοιξε τότε τό έρμάρι του, τό κομμοδίνο, ανάκατεψε διάφορα πράγματα, μιά δέν βρήκε τίποτα.

Ξαφνικά σταμάτησε και είπε:

— Δέν άμφεβάλλα γι' αυτό! 'Η θυρωρός μ' έκλεψε!

— "Οχι δά! Ψάξε ακόμα! Νά έδω είν' ένα ντουλάτι με καμμιά δεκαπενταριά συρτάρια. "Ανοιξέ τα και ψάξε!

"Ήταν ένα παλιό έπιπλο. Τά συρτάρια του ήσαν γεμάτα από διάφορα ελατήρια ρολογιών. Στο έκτο συρτάρι, ό μπάρμπα-Θωμάς έχωσε τό χέρι του και τράδηξεν από μέσα ένα μικρό δέμα: "Ήσαν ή έξη χιλιάδες φράγκα, σέ τραπεζιτικά χαρτονομίσματα.

— Νά, τά λεφτά! φώναξε.

— Καλά! κράτα τα καλά στα χέρια σου κι' άς κατεβούμε!

Σέ λίγο φτάσαμε στην πλατεία του Χρηματιστηρίου.

— "Ελα, λοιπόν, μπάρμπα - Θωμά!

Στεκόταν εκεί μπροστά μου, άκίνητος, σφίγγοντας τά λεφτά του στο χέρι.

— Φτάσαμε! του φώναξα μέσ' στ' αυτί.

— Πήγανέ με πίσω στην όδο Μπελφόν! ψιθύρισε ξαφνικά ό γέρος.

— Νά σέ ξαναγυρίσω πίσω! Μά νά, φτάσαμε στον πιστωτικό οίκο! Μάς περιμένουν!

— Δέν είμαι καθόλου άσφαλισμένος! Θά γυρίσω στο σπίτι μου! Θέλω νά γυρίσω στο σπίτι μου!

Γιά μία στιγμή άναρωτήθηκα μήπως ήταν καλλιτέρας νά τον οδηγήσω σέ κανένα γεροντικό άσυλο. Μά καθώς επέμενε, δέν μπόρεσα νά μην υποχωρήσω. 'Η έπιθυμία του ήταν άπόλυτη και κατηγορηματική.

Μόλις γυρίσαμε στον αριθμό 33 της όδο Μπελφόν, άνέβηκε άργά-άργά τις σκάλες, ενώ έγώ τον άκολούθησα άνήσυχος.

Φτάνοντας στο δωμάτιό του, έκρυψε τις έξη χιλιάδες φράγκα μέσα σ' ένα συρτάρι του ντουλαπιού του κι' άνοιξε τό παράθυρο.

— "Ορίστε, μου είπε τότε, είναι περισσότερα από πενήντα χρόνια πού μένω έδω! 'Από τοúτο τό παράθυρο βλέπω όλο τό Παρίσι με τις έξοχές του, πάνω άπ' τις κορφές των δέντρων!... 'Εδω θά πεθάνω!... Αυτές ή έταιρείες σου θά μου κλέβουνε τά λεφτά μου!... "Αν πήγαινα σέ κανένα νοσοκομείο θά με πέθαιναν, μόλις δέν θάχα νά τους πληρώσω!... 'Ενώ έδω, δέν σκέπτονται καθόλου γιά μένα! Κ' ύστερα, τί μου χρειάζεται; Λίγο γάλα τό πρωί και τό θράδυ, λίγο ζουμί! Σ' εύχαριστώ γιά τόν κόπο σου! Μά γιά νάχουμε καλό ρώτημα, μου γύρισες πίσω τις έξη χιλιάδες φράγκα μου;

— Τώρα δά δέν τις έβαλες ό ίδιος μέσα στο συρτάρι; — "Αλήθεια! Τό είχα ξεχάσει... Δέν είσαι άν τόν Ντυραμπέρ εσύ! Δέν έπιχειρήσες νά με κλέψης!

Αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια πού μπόρεσα νά του πάρω.

... "Οχτώ μέρες άργότερα ήρθε στο σπίτι μας ό Ντυραμπέρ, γιά νά μάς πη πώς βρήκε τόν γέρο φίλο του νεκρό, πάνω σέ μία πολυθρόνα στο δωμάτιό του, άντίκρυ στο άνοιχτό του παράθυρο.

"Η έξη χιλιάδες φράγκα ήσαν πάντα εκεί πού τις είχε κρύψει.

OSCAR METENIER

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Κατά την στέψη του τελευταίου και μοιραίου αυτοκράτορος πασών των Ρωσσιών, συνέβησαν πολλά δυστυχήματα άπ' τόν μεγάλο συνωτισμό του πλήθους, πού παρακολουθούσε την τελετή. Στην πλατεία Χαδισκόκ μάλιστα τα θύματα του συνωτισμού, λιποθυμισμένοι, τσαλαπατήθηκαν, πληγωμένοι και νεκροί. άνήλθαν εις έκαιοντάδες δολοφονίες!...

Μετά την τελετή, ό τσάρος πήγε στα νοσοκομεία νά νά έπισκεφθή τούς παθόντας.

Μεταξύ των παθόντων ήσαν και μία νοση, πού είχε παραμορφωθή οικτρώς, από τό τσαλαπάτημα. "Όταν την είδε ό Νικόλαος Β', στάθηκε πλάι στο κρεβάτι της και την ρώτησε:

— Τι ήθελες, σ' κυρούλα μέσα στην άνθρωπαθία εκείνη;

— Τόν κουτό κάνεις και ρωτάς;... "Ήθελα νά ίδω τόν τσάρο! του άπάντησε ή γρηά, χωρίς νά γυρίση νά την κυττάξη.

— Τότε, γιατί δέν τόν θλίψεις τώρα, πού στέκει πλάι σου; την ξαναρώτησε ό τσάρος.

"Η γρηά γύρισε τότε προς κισμένη και θέλοντας να κατάρματα, του είπε:

— Βρέ τόν ψευταρο!... Λες και δέν ξέρω πώς οι τσάροι δέν μοιάζουν με τα μούτρα σου!

"Αν δέν γνώριζαν τόν Λεοπόλδο τόν Β' του Βέλγιο, όλοι οι όπληκοί του, τόν γνώριζαν όμως όλοι οι Παριζιάνοι, άς κι' αυτά άνθρώπα παιδιά, γιά τό Παρίσι γλεντούσε συχνά σ' ό πλούς θνητός. Διηγήματα μάλιστα, ότι ενώ κάποτε περπατούσε σ' ένα άπόκρυτο δρόμο του Παρισιού, έτρεξε ένα παιδάκι κατά του και θιάζοντας τό κεπέλλο του, του φώναξε:

— "Ε!... Λεοπόλδε, είσαι καλά;

"Ο Λεοπόλδος τόσο έθουσίαστηκε άπ' την προσοχήν του μικρού, πού τό έβλεψε και τούδωσε ένα χαμοέικασόφραγκο.

Κάποτε ό βασιλεύς της Σουηδίας "Οσκάρι, ενώ πήγαινε με την άκολουθία του στο τό Γοθεμβούργο σέ μία μικρή κομόπολη, κατέβηκε στα μέσα του δρόμου άπ' τ' άμάξι του καθάλλικε ένα άλγος και μπήκε καλπάζοντας στην κομόπολη, αφήνοντας τ' ό λόγο του σ' ένα χάνι. "Όταν θρέθηκε άνάμεσα στο πλήθος πού τόν περίμενε, άνακατέθηκε μ' αυτό περιέργως, άκούση τά σχόλια του λαού του.

Πράγματι, σέ μία στιγμή, δύο γυναίκες πούστανται σ' αω του, του φώναξαν πεισματωμένα:

— Σταθήτε νά περάσουμε μπροστά. "Εκάνεμε τόσο δρόμο γιά νάρθουμε έδω, Χαλάσαμε τό καλλίτερο μας μωρό φουστάνι γιά τόν βασιλιά! Θέλουμε νά ίδουμε τόν βασιλιά... Παραμερ'στε σάς παρακαλούμε.

"Ο "Οσκάρι γύρισε τότε πίσω και μ' ένα χαμόγελο έχρηστήσεως στα χείλη του, είπε στις δύο γυναίκες:

— Κυρίες, μπορείτε νά ιδήτε από κοντά τόν βασιλιά σας. "Εγώ είμαι!...

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπόλυτη έκπτωση, κας τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.λ.λ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μποκέτο», Γερμανού Παλαίου 116, φωνών 5. Κήπος Γκιανθώνος, 3-9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακή.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ Μ. ΛΑΧΛΑΝ (ΜΕΡΙΚΑΝΣΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΣΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ)

«ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ!»

ΜΟΛΙΣ προβιβάστηκα κι' ανέλαβα την άρχηγία των άστυνομικών υπηρεσιών της πολιτείας Ουαδ-μίκ, άκουσα κάποιο πρωί τό τηλεφώνω του γραφείου μου νά χτυπή δαιμονισμένα:

— "Αλλό! "Αλλό! είπα, σηκώνοντας τό άκουστικό στο αυτί μου. "Εδω, Γζών Μάκ Λαχλάν, άστυνομικός διευθυντής! Ποιος μου τηλεφωνεί; Τί τρέχει;

— "Εγινε ένα φριχτό έγκλημα, κύριε διευθυντά! άπάντησε μία φωνή ταραγμένη. "Εδω, Χάρρυ Ουϊκμαν, άστυνομικός σταθμάρχης; τού χωριού Τζιλλετ... Πρό μιάς ώρας μου άνέφερε ένας άστυφύλαξ ότι πιά έξω από τό χωριό θρέθηκε νεκρός στον μύλο του ό Λούις Σίλλερ, μολωνάς τού χωριού... "Ετρεξα, άμέσως, άφησα φρουρά εκεί και τώρα σάς άναφέρω τηλεφωνικώς τό γεγονός!

— Περιμένε με στο γραφείο σου! φώναξα. "Ερχομαι άμέσως!

Παράτησα τό άκουστικό. Πήρα μαζί μου τρεις άστυφύλακες, μπήκαμε θιαστικά στο αυτοκίνητό μου κ' ύστερα από μισή ώρα δαιμονισμένο τρέξιμο, φτάσαμε στο χωριό Τζιλλετ.

"Εκει θρέξα τόν άστυνομικό σταθμάρχη Ουϊκμαν νά με περιμένει. Τόν πήρα και αυτόν μαζί μου στο αυτοκίνητο και σέ λίγο θρευθήκαμε στον τόπο του έγκλήματος. Στόν έξοχό μύλο του δυστυχούς Σίλλερ.

Μπήκαμε στο ιδιαίτερο δωμάτιό του μύλου, ό πού κατοικούσε ό μολωνάς και όπου θρισκόταν τώρα τό πτώμα του... Σπάνια στη μακρά καριέρα μου άντίκρυσά ένα τόσο φριχτό θέαμα, σαν αυτό πού παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά μου! Μιά άπερίγραπτη άταξία θασίλευε στο φτωχικό αυτό δωμάτιο... Καρέκλες και τραπέζια άναποδογυρισμένα, ή λάμπα σπασμένη σέ χιλιά κομμάτια και με τό πετρέλαιο χυμένο χάμα, λακκούβες κοκκινόμαυρες από αίμα πηχτό λέρωναν τά σανίδια του πατώματος και τό κρεβάτι του θύματος ήταν ξέστρωτο και άνακατεμένο!

"Ο δυστυχής μολωνάς ήταν έσπλωμένος άνάσκελα χάμα στα σανίδια. Τά σούχα του είχαν κολλήσει στο κορμί του και είχαν «εξυλιώσει» από τό πηχτό και παγωμένο πιά αίμα πού τά λέρωνε. Είχε μία φαρδιά μαχαίριά στην κοιλιά.

— Άηστεια άρά γε νά ήταν ή άφορη ή θηριώδους, αυτού έγκλήματος; ρώτησα με μία στιγμή τόν σταθμάρχη Ουϊκμαν, άφού τελείωσα προηγούμενος την αυτοψία μου;... "Ε!

— Πισθάν' όχι, κύριε διευθυντά! μου άπάντησε εκείνος κουνώντας χαρακτηριστικά τό γκριζόμαλλο σουετό και πολύτερο κεφάλι του. "Ήταν τόσο φτώχός ό δυστυχής αυτός, ώστε δέν είχε με τί νά ξύση τό δόντι του! "Εδω κι' έξη χρόνια τώρα πού χτίστηκε στο χωριό άτμόμυλος, δέν δούλευε σχεδόν καθόλου ό πρωτόγονος αυτός νερόμυλος του θύματος!

— Είχε τούλάχιστον συγγενείς ή κληρονόμους; ξαναρώτησα σκεπτικός, ξύνοντας τό κεφάλι μου.

— "Ήταν τελείως έρμος στον κόσμο, κύριε διευθυντά. Όύτε συγγενείς, ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά καν είχε... Πρό μιάς χρόνια σ'έδω, έθαψε τη γυναίκα του κι' άπέμεινε χήρος και δολομόναχος.

— Έγθρούς, τότε; Μάλλωσε με κανέναν στο χωριό; Είχε κανέναν έδω, πού νά τόν μισή και νά θέλη τό κακό του;

"Εδω μπήκε στη μέση ένας σεβάσιμος γέρος τού χωριού και έξηγήσε με τη θραχνιασμένη από τά γηραιά φωνή του:

— Κανένας δέν τόν μισούσε, μίστερ, και μάλιστα σέ σημείο ώστε νά του κάνει αυτό τό κακό! Όυτε κι' έγθρούς είχε, γιάτί έμενε πάντα στον μύλο του σαν μισάνθρωπος. Μάλλον ό ίδιος έγθρευόταν τόν κύριο Ντέβερ, τόν ιδιοκτήτη δηλαδή του άτμόμυλου, γιάτί εξ αίτιας εκείνου, λιγό-

στεφαν ή δουλειές του δικού του νερόμυλου! "Αλλά θέ-θαια, έτσι όπως είναι τά πράγματα, ό νερομυλωνάς θάπρεπε νά σκοτώση τόν άτμομυλωνά και όχι εκείνος έτούτον!

"Εμείνα δυο ήμέρες συνέχεια στο άναστατωμένο από τη δολοφονία φιλήσυχο αυτό χωριό. "Ενεργούσα όλημερίς και όλονηχτίς ακουράστες άνακρυσες, προσπαθώντας νά εξακριβώσω τά αίτια και τούς δραστές του άτυχερού εκείνου έγκλήματος.

Μάταια όμως... Μυστηριώδης πέπλος σκέπαζε τη φριχτή αυτή άνθρωποφαγή και έγώ πελάγονα άδικα μέσα σέ άνώφελες εικασίες, υποθέσεις και συλλογισμούς!

Την τρίτη ήμέρα τό πρωί, επί τέλους, άπελπισμένος πώς θάβριστα άκρη μέσα σ' αυτόν τόν αίματωμένο λαδύρινθο, στον όποιο είχα μπλέξει, άποφάσισα νά φύγω. Είχα δώσει διαταγή νά έτοιμασθή τό αυτοκίνητό μου και λαθόν μου εν τω μεταξύ στο γραφείο του σταθμάρχου, πίνοντας τόν πρωινό καφέ μου και δίνοντάς του οδηγίες γιά την ταφή του πτώματος.

Ξαφνικά, κι' ενώ τυχαία σήκωνα τό κεφάλι μου, τό βλέμμα μου έπεσε στον άντικρυνό τοίχο. "Εκει, άνάμεσα σέ διάφορα άλλα άστυνομικά ρητά, τά όποια στόλιζαν τόν τοίχο του γραφείου του φιλοπόνου αυτού και άφελούς σταθμάρχου, ύπήρχε και τό έξης:

«Ζητήσατε τη γυναίκα!»

Σκίρτησα άθελά μου και τό βλέμμα μου καρφώθηκε με έπιμονή άνεξήγητη και μυστηριώδη άπάνω σ' αυτό τό σοφό άστυνομικό ρητό. Μουρμούρησα σκεπτικός, συλλαβίζοντας:

— «Ζητήσατε τη γυναίκα!» Κι' όμως έγώ δέν την έζητήσα καθόλου δυο ήμέρες τώρα, αυτή τη γυναίκα! "Αρα, είμαι ένας ήλίθιος και τίποτα περισσότερο, άφού είναι γνωστό πώς στις έκατό άφορμές των έγκλημάτων, ή έζητητά προέρχονται από έρωτοδουλειές!

Ανέβηκα την άναχώρησή μου και άρχισα νά στρέφω τις ά-

νακρίσεις μου άπάνω στην έξης κατεύθυνση: «Είχε ποτέ του τό θύμα έρωτικά μπλεξίματα με καμμιά γυναίκα;»

"Η άπάντησις στις έρευνές μου αυτές ήρθε κιόλας τό άπόγευμα της ίδιας αυτής τρίτης ήμέρας, άνέκλιση γρηγορή διαφωτιστική!

Μάλιστα, μίστερ! μου είπε μία γρηούλα, την όποια έτυχε νά άνακρίνω εκείνη τη στιγμή. "Ο μακαρίτης, άν και δέν φαινόταν ήταν ώστόσο λίγο μουρτάρης! Τώρα θυμομαι καλά τό έξης περιστατικό: Πρό τριών χρόνων είχε ξελογιάσει τη γυναίκα ενός φτωχού εργάτη, τόν όποιο έπαίρνε συχνά στον μύλο τού γιά διάφορες μικροεπισκευές. "Ο εργάτης αυτός, κοκάρης μου σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μου, μυστήθηκε στα τελευταία τις σχέσεις της γυναίκας του. Την έδειρε λοιπόν ένα θράδυ, τη σκυλόβρισε και την άλλη μέρα τό πρωί ξενοίκιασαν τό δωμάτιό μου και έφυγαν.

— Πώς λεγόταν αυτός ό εργάτης; Σέ τί δουλειά είδικώς καταγινόταν;

"Η γρηούλα έβγαλε από την τσέπη της μία κιτρινωμένη από την παλαιότητα άπόδειξη ένοικίου και μου την έδωσε. Στο τσαλακωμένο αυτό παλιόχαρτο φαινόταν καθαρό ότι ό νοικάρης της λεγόταν Ντίκ Βάινς, ήταν χτίστης και ότι πλήρωνε γιά ένοίκιο δύο δολλάρια τόν μήνα.

"Εβόλα στην τσέπη μου τό πολύτιμο χαρτάκι. Μπήκα στο αυτοκίνητό μου... Γύρισα στο γραφείο μου. Κι' άμέσως έστειλα κατεπειγούσα τηλεφωνική διαταγή στις άστυνομίες των πόλεων και των χωριών της δικαιοδοσίας μου, νά έθρούν και νά συλλάβουν έναν κάποιον Ντίκ Βάινς, χτίστη τό επάγγελμα.

Τό αποτέλεσμα ύπήρξε καταπληκτικό: Σέ τρεις ήμέρες ό άστυνομικός σταθμάρχης του χωριού Νιουκαστέλ μου ά-

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΝΑΦΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 19)

του που φουσουσαν σαν φάλαινες άρχισαν να τον εξετάζουν περιέργα. Πολλοί απ' αυτούς κάθισαν μη μπορώντας πειά να κρατηθούν όρθιοι απ' τη συγκίνησι και την κούρασι...

Ο Βάλτερ Σνάφς χαμογελούσε, χαμογελοῦσε ευχαριστημένος, θέβαιος πειά ότι είχε συλληφθῇ αἰχμάλωτος!

— Ένας άλλος αξιωματικός μπήκε μέσα και εἶπε:
— Συνταγματάρχα μου, ὁ ἐχθρὸς ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Φαίνεται πὼς ἔχει πολλοὺς τραυματίας! Εἰμεθα κύριοι τῆς θέσεως!

Ο χοντρός στρατιωτικὸς πὺ σκούπιζε τὸ μέτωπό του, φώναξε:

— Νίκη!

Καὶ ἔγραψε σ' ἓνα πρόχειρο σημειωματάριο πὺ ἔβαλε ἀπ' τὴν τσέπη του:

«Μετὰ ἀγρίαν καὶ φονικὴν μάχην, οἱ Πρώσοι ὡ ἐχώρησαν ἀνάκτως παραλαβόντες τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας των, τοὺς ὁποίους ὑπολογίζομεν εἰς πενήκοντα. Ἀρκετοὶ αἰχμάλωτοι ἔμειναν εἰς χεῖρας μας.»

Ο νεαρός αξιωματικὸς ρώτησε:

— Τί πρόκειται νὰ κάνουμε τώρα, συνταγματάρχα μου;

— Θὰ συμπτυχῶμεν, διότι ὁ ἐχθρὸς θὰ ἐπανέλθῃ μετὰ πυροβολικοῦ καὶ ἀνωτέρων δυνάμεων.

Καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ φύγουν.

..Ο λόγος ἀνασυντάχτηκε στὸ σκοτάδι κάτω ἀπ' τοὺς τοίχους τοῦ πύργου καὶ ξεκίνησε περιβάλλοντάς ἀπὸ παντοῦ τὸν δέσμιο Βάλτερ Σνάφς, τὸν ὁποῖον κρατοῦσαν ἑξῆ στρατιῶτες μὲ τὰ πιστόλια τους ἑτοιμα.

Ἀνιχνευτὰι στάλθηκαν γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸν δρόμο. Προχώρησαν μὲ προφύλαξι, κάνοντας στάσι κάθε τόσο.

Καθὼς ξημέρωσε, ἔφτασε στὸ Ρὸς Οὐαζέλ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐθνοφυροῦρὰ εἶχε κάνει αὐτὸ τὸ κατόρθωμα.

Ο πληθυσμὸς ἀνῆλυστος κ' ἐκνευρισμένος περίμενε, ὡταν εἶδαν τὸ κράνος τοῦ αἰχμάλωτου, ζωηρὸς ἐπευφημίες ἀντήχησαν. Ἡ γυναίκες ὕψωναν τὰ χεῖριά. Ἡ γρηῃς ἐκκליγαν. Ένας γέρος πέταξε τὸ ραβδί του στὸν Πρώσο καὶ τραυμάτισε στὴ μύτη ἓναν ἀπὸ τοὺς φύλακὰς του.

Ο συνταγματάρχης οὐρλιαξε:

— Προσέχετε τὴν ἀσφάλεια τοῦ αἰχμάλωτου.

Ἐφθασαν τέλος στὸ δημαρχεῖο. Ἡ φυλακὴ ἀνοίχτηκε κ' ὁ Βάλτερ Σνάφς ρίχτηκε μέσα, ἐλεύθερος πειά ἀπὸ τὰ δεσμά του. Διακόσιοι ἄνδρες ἐνοπλοὶ φύλαγαν φρουρὰ γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο.

Τότε, παρὰ τὴ θαρροστομαχίᾳ πὺ τὸν θασάνιζε, ὁ Πρώσος, ἑξάλλος ἀπὸ χαρὰ, ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἑξάλλος, ὕψωνοντας τὰ χεῖριά καὶ τὰ πόδια, θγάζοντας κραυγὲς ἀγαλλιάσεως ὡς τὴ στιγμὴ πὺ ἔπεσε κάτω, ἀποκαμωμένος.

Ἦταν αἰχμάλωτος. Εἶχε σωθῇ!

Ἔτσι ὁ πύργος τοῦ Σαμπικέ, ἀνακατελήφθη ἀπ' τὸν ἐχθρό, ἔπειτα ἀπὸ ἑξῆ ὥρες μόνο κατοχῆς.

Ο συνταγματάρχης Σαμπικέ, ὑφασματέμπορος στὴν Ἰσπανική του ζωὴ πὺ ἐπέτελεσε αὐτὸ τὸ κατόρθωμα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐθνοφυροῶν στοῦ Ρὸς - Οὐαζέλ, παρασημοφορήθηκε.

ΤΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

ροῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς, μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἐτρεξε νὰ τὴ συναντήσῃ:

— Ἀλῆ!... Ἐτοιμάστηκε νὰ φωνάξῃ, μὰ σώπασε τρομαγμένη:

— Ἀλῆ, ἐσὺ εἶσαι!...

— Ναί, εἰμαι ἐγὼ, ὁ Χασάν. Ἔστειλα τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀλῆ στὴν κόλασι! Θὰ γίνῃς δική μου...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Χασάν ἄρπαξε τὴν Ἀλῆ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκείνη ἀντιστάθηκε, τοῦ ἔφευγε κ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὸν κάμπο γιὰ νὰ θάλῃ σ' ἐφαρμογὴ τὸ τρελλὸ σχέδιο πὺ τῆς ἤρθε ξαφνικά στὸ παραγμένο μυαλό τῆς. Ἀφοῦ ὁ Ἀλῆς εἶχε πεθάνει, γιὰ νὰ ζῶσε αὐτή; Σὲ λίγο σταμάτησε τὸ τρελλὸ τρέξιμό τῆς, γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Ὁ Χασάν δὲν τὴν ἀκολουθοῦσε πειά. Τότε ἔτρεξε ἀκόμα λίγο καὶ φτάνοντας στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἐκεῖ ὅπου τὸ ποτάμι πλάταινε περισσότερο, ρίχτηκε στὸ νερό.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ παρέσυρε τὴ δυστυχισμένη κο-

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 20)

Περίεργη, μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο, τὸ ἀνοίξε καὶ διάσπασε τὰ ἑξῆς:

«Λάουρα, ἔξρω ὅτι κάνω μιά τρέλλα. Μὰ σοὺ ὀρκίζομαι ὅτι εἶμαι πρῶτῃ καὶ ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μου. Θέλω κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω μετὰ φορὰ τὴν τύχη μου, ὅπως στὴ ρουλέττα... Λάουρα, σ' ἀγαπῶ! Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὺ σὲ εἶδα, κατάλαβα ὅτι εἶσαι ἡ γυναίκα τῆς ζωῆς μου... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω... Σ' ἀγαπῶ! Καὶ τώρα, τελευταίως μου πὼς εἰμαι ἓνας τρελλός! Ναί! Τὸ ἔξρω! Εἰμαι ἓνας τρελλός! Σὺ χάρησέ με!...»

Ἡ Λάουρα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς κ' ἄρχισε νὰ κλαῖ θουθά, μ' ἀναφυλλητά. Ἡ καρδιά τῆς λοιπὸν εἶχε μιλήσει; Ὁχι! Εἶχε μιλήσει ἡ καρδιά τοῦ Μάριο Μαρὰνι. Τὴν εὐτυχία δὲν τὴν περίμενε ποτὲ ἀπὸ τὴ ζωῆς.

Μ' ἓνα πήδημα, ὁρέθηκε κοντὰ στὸ τηλέφωνο.
— Μάριε! τοῦ φώναξε. Μάριε!... Σὲ λατρεύω!... Ἐλα! Ἐλα! Ἀγάπη μου! Θὰ σοὺ ἐξηγήσω! Ἐλα...

Κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸν ἔσφιγγε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς.

ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 32)

σὺ συνέχιζε τίς τρέλλες τῆς. Ἔτσι ὁ Μάρις μὲ τὴν ὀμορφανεία τῶν καλλιτεχνῶν περιφρόνησε τὴν ὀμορφία τῆς ἔστειλε στὸν διάβολο τὸν παρ' ὀλίγο πεθερὸ του καὶ τὴν περιουσία του καὶ ξαναβρῆκε τὴν ἐλευθερία τοῦ γράφοντάς ἓνα αἰσθηματικὸ μουσικὸ ἔργο πὺ τὸν δόξαζε.

Ὅσο γιὰ τὴ Λουσοῦ αὐτὴ ἔμεινε στὸ ράφι. Γιατὶ μετὰ τὴν δραπέτευσί τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, ὅλοι τὴν περιφρόνησαν κ' ὅλοι τὴν εὕρισκαν χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Ἡ Λουσοῦ εἶχε χάσει πειά τὴν γοητεία τῆς, ἀφοῦ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ κρατήσῃ κοντὰ τῆς τὸν πρὸ ἀγαθὸ καὶ αἰσθηματικὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ἓναν καλλιτέχνη, ἓνα ἄνθρωπο μὲ τόσο φλογερὴ καρδιά...

Σήμερα ἡ Λουσοῦ εἶναι πειά γεροντοκόρη. Καὶ θορμῶν θορνεὶ πικρὰ τὴ χαμένη γιὰ πάντα νεότητά τῆς... γιὰ πάντα... γιὰ πάντα!...

ΑΝΡΥ ΜΟΡΣ

Ο ΛΙΟΥ ΜΠΙΝ ΚΑΙ Ο ΝΤΟΥΟΓΚ-ΛΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 29)

πους καὶ μελέτες. Μὰ ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μὲ συναντήσω, ἔλεεινὸ καὶ τρισάθλιο, μ' ἓναν χορταρένιο μανδῆα, καὶ νὰ κατέβαινες ἀπὸ τὸ χρυσὸ ἀμάξι σου, νὰ μοὺ δώσης τὸ χεῖρ σου...

Ο Ντουόγκ-Λε δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε τίποτα, μὰ χαμογελώντας τοῦ παρουσίασε τὴν γυναίκα του, τὸ Πολύτιμο Διαμάντι. Ὁ Λιου-Μπίν, συγκινημένος τότε μέχρι δακρύων, ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ του, πῆρε τὸ χεῖρ κείνου καὶ πρὶν ἀπὸ λίγο θέλησε νὰ τὸν εἰρωνεύθῃ κ' ἄρχισε νὰ τὸν καταφιλῇ μ' εὐγνωμοσύνη, ἐνῶ τὸ Πολύτιμο Διαμάντι τῆς γαίνει νὰ ἐτοιμάσῃ μιά θυσία στὸν θεὸ τῆς Φύλας...

HOANG-HUAN-CHU

πέλλα... πάλαιψε λίγο μὲ τὸ νερό, καὶ σὲ λίγο ὅλα εἶχαν τελειώσει...

Ἐπὶ τὸν ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἡ τυχερινὴ σιγαλιά ἀπὸ τὴν ἔπαιζε πάλι τριγύρω. Ἡ νύχτα ξαναγίνε σιωπηλὴ κ' ὁ κορμὸς ἔπαιζε. Ἡ φρίκη τοῦ θανάτου ἐξεύθηκεν ὀλόγυρα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιά κραυγὴ ἀπελπιστικὴ ἔξοικε σιγαλιά τῆς νύχτας...

— Ἀισά, χρυσὴ μου Ἀισά, Ἀισά...

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλῆ, τοῦ Ἀλῆ πὺ ἦταν ὀλοῦντος.

Ἐνα τρομαχτικὸ ξέσπασμα γέλιου, ὅμοιο μὲ τὴν ἀσπασια κραυγὴ μιάς κουκουβάγιας, ἀποκρίθηκε σ' αὐτὴν τὴ φωνή: Ἦταν ὁ Χασάν, μάρτυρας αὐτῆς τῆς τραγωδίας, καὶ εἶχε πάρει τὴν ἐκδίκησί του...

ΑΜΒΑΡΚΙ ΚΙΣ

ΚΡΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχετε στὸ στόμα σας μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ. Ὁ ἐνεργητικὸς ἀναζωογόνοσ ἀφρός τῆς διεισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἀναεῶνει συντόμως τὰ κίτρινα μὲν δόντια, καταστρέφει καὶ ἀποβάλλει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς των. Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ παρατηρήσατε πόσο δροσερὸ καὶ καθαρὸ θὰ εἶναι κατόπιν τὸ στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α. Τηλ. 25-733)

Ἐκτετατερον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτουργεῖ διὰ τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

Ἐγγράφαι ἤρχισαν ἀπὸ 1ης Ἀδικοῦστου.

Ἐλαιοποιούμεν τὰς μαθητριάς ἐντὸς ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΛΗΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ORMA
ΒΟΥΛΗΣ 12

Ο ΛΑΜΠΤΗΡ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΡΑΔΑΣΜΩΝ

ΛΕΥΚΟΙ, ΜΑΤΤ, ΟΠΑΛ

ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΕΓΧΡΩΜΟΙ - ΕΙΔΙΚΟΙ

ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ

ΚΗΡΙΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥΦΩΤΑ

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΑΤΤ ΚΑΙ ΒΟΛΤ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙ-
ΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟΥ ΛΑΜΠΤΗΡΟΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ

Διπλωματούχου Καθηγήτριας (PROFESSORAT)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Αποκλειστική Αντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ελλάδα

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΔΑΥΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Λεπτομερὲς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμού 51

ΤΗΛ. 81-926

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.

ὑπερέχουν
εἰς ποικιλίαν καὶ
ἐκλεκτικότητα

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΣΟΦΙΟΥ 49